

БОБИ 1

ОЁ БИБЛИЯ БАРОИ МАСЕҲИЁН ҚУДРАТИ НИҶОЙ АСТ?

Ба Библия метавон бовар кард? Оё он эътимоднок аст? Оё он Каломи Худост? Агар он Каломи Худост сарварони калисо метавонанд онро бо суханҳои худ иваз кунанд?

Библия дар бораи Навиштаҳои Муқаддас чӣ мегӯяд?

... ва аз кӯдакият Навиштаҳои Муқаддасро медонӣ, ки метавонанд туро ҳикмат омӯзанд барои наҷот ёфтан ба василае имоне, ки дар Исои Масеҳ аст. Тамоми Навиштаҳо аз рӯи илҳомии илоҳист ва барои омӯзиши, барои мазаммат, барои ислоҳ, барои ҳидоят ба роҳи адолат ғоиданок ҳаст, то ки марди Худо комил гардида, ба ҳар амали нек муҳайё бошад. 2 Тимотиюс 3:15-17

Зеро ки ҳаргиз нубувват ба ҳасби иродаи одамизод ба забон ронда нашудааст, балки муқаддасони Худо, бо таҳриқи Рӯҳулқудс, онро ба забон рондаанд. 2 Петрус 1:21

Зеро ки Каломи Худо зинда ва таъсирбахш ва аз ҳар шамшерии дудаме тезтар аст, ва то ба ҳадди ҷудо кардани ҷон ва рӯҳ, бугумҳо ва илиқҳо рафта мерасад, ва андеша ва ниятҳои дилро месанҷад. Ибриён 4:12

Дар Аҳди ҷадид чунин омадааст, Каломи Ту, эй Худованд, то абад аст; дар осмонҳо қоим аст. Забур 118:89

Каломи Ту чароғ аст барои поям: ва нур аст барои роҳам. Забур 118:105

Исо гуфт “Гумон накунад, ки барои вайрон кардани Таврот ё суҳафи анбиё омадаам: наомадаам, ки вайрон кунам, балки ба ҷо оварам. Зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям: то осмон ва замин фано нашавад, ҳеҷ як ҳарфе ва ё нуқтае аз Таврот ба фано нахоҳад рафт, то даме ки ҷамаати иҷро шавад.” Матто 5:17-18

Павлус гуфт, Зеро ки башорати Масеҳро ба худ ор намедонам, чунки он – қуввати Худост барои наҷоти ҳар як имондор: ҳам аввалан, яҳудӣ ва ҳам юнонӣ. Зеро ки адолати Худо дар он аз имон

ба имон зоҳир мешавад, чунон ки навишта шудааст. “Одам ба василаи имон хоҳад зист.” Румиён 1:16-17

Исои Масеҳ навиштаҳоро ҳамчун Каломи Худо пазируфт.

Вақте ки Исо ба васвасаи шайтон дучор шуд ӯ ба Аҳди қадим рӯ овард, ки чунин мегӯяд, “... одамизод на танҳо бо нон зиндагӣ мекунад, балки бо ҳар калимае ки аз даҳони Худованд барояд зиндагӣ мекунад”. Такрори Шариат 8:3

Исо ба онҳо ҷавоб дод, “Шумо гумроҳ ҳастед, аз он рӯ ки на Навиштаҳоро медонед, на қудрати Худоро.” Матто 22:29

“Зеро ки агар шумо ба Мӯсо имон медоштед, ба Ман ҳам имон меовардед, чунки вай дар бораи Ман навиштааст. Модоме ки шумо ба навиштаҳои вай имон надоред, ба суханони Ман чӣ гуна имон хоҳед овард?” Юҳанно 5:46-47

“Ва ба Носира, ки дар он ҷо тарбият ёфта буд, омад ва, аз рӯи одати Худ, рӯзи шанбе ба кунит даромад ва барои қироат бархост. Ба Ӯ китоби Ишаъёи набиро доданд; ва Ӯ китобро кушода, ҷоеро ёфт, ки чунин навишта шуда буд...” Луқа 4:16-17

Бисёриҳо Библияро эҳтиром мекунанд вале ҳамчун қудрати олий онро пайравӣ намекунанд.

Павлус дар бораи чунин одамон мегӯяд, “Зеро мо мисли бисёр касон нестем, ки Каломи Худоро харидуфурӯи мекунанд, балки аз самими қалб ва аз ҷониби Худо, ба ҳузури Худо, дар Масеҳ мавъиза менамоем.” 2 Қўринтиён 2:17

Дар Марқўс 7:6-9, сарварони диниеро тасвир мекунад, ки дар торикӣ рафта истодаанд. Ӯ ба онҳо ҷавоб дода гуфт: “Ишаъё дар бораи шумо, эй риёкорон, некӯ пайғом додааст, чунон ки навишта шудааст: *Ин мардум бо лабони худ Маро парастии мекунанд, лекин дилашон аз Ман дур аст; Пас Маро бар абас парастии мекунанд, зеро ки таълимоту аҳкоми инсониро таълим медиҳанд.*” *Зеро шумо ҳукми Худоро як сӯ гузошта, ривоятҳои инсониро, монанди шустани кӯзаҳо ва пиёлаҳо, нигоҳ медоред ва бисёр расмҳои дигарро ба ҷо меоваред. Ва ба онҳо гуфт: “Оё хуб аст, ки шумо ҳукми Худоро ботил мекунед, то ки ривояти худро риоя намоед?”*

Исо ба сарварони динӣ дар Юҳанно 5:37-40 чунин гуфтааст, “*Ва Худи Падар, ки Маро фиристод, бар Ман Шаҳодат додааст, ва шумо на ҳаргиз овози ӯро шунидаед ва на сурати ӯро дидаед. Ва Каломи Ӯ дар дилҳои шумо ҷой надорад, чунки шумо ба Он Касе ки Ӯ фиристодааст, имон намеоваред. Шумо Навиштаҳоро тадқиқ мекунед, зеро гумон доред, ки ба воситаи онҳо ҳаёти ҷовидонӣ пайдо мекунед, вале онҳо бар Ман шаҳодат медиҳанд. Ва шумо намехоҳед назди Ман биёед, то ки ҳаёт ёбед.*”

Хатари илова кардан ва ё кам кардан аз Библия.

Ба он чӣ ман ба Шумо амр мефармоям, чизе илова нанамоед, ва чизе аз он кам накунад. Такрори Шариат 4:2

Лекин агар ҳатто мо ё фариштае аз осмон Инҷиле бар хилофи он чӣ мо ба шумо башорат додаем, ба шумо башорат диҳад- малъун бод. Чунон ки мо пештар гуфта будем, ҳозир ҳам боз мегӯям: агар касе бар хилофи он чӣ қабул кардаед, ба шумо башорат диҳад – малъун бод! Ғалотиён 1:8-9

Ман, Юҳанно, низ ба ҳар касе ки суханони нубуввати ин китобро мешунавад, шаҳодат медиҳам: агар касе ба онҳо чизе илова намояд, Худо ба ӯ балоҳое илова хоҳад кард, ки дар бораи онҳо дар ин китоб навишта шудааст. Ва агар касе аз суханони ин китоби нубувват чизе кам кунад, Худо насиби ӯро аз дарахти ҳаёт ва аз шаҳри муқаддас ва аз ҳар чизе ки дар ин китоб навишта шудааст, кам хоҳад кард. Ваҳй 22:18-19

ХУЛОСА:

1. Библия кофӣ аст. Он тамоми роҳҳои начотро тақдим мекунад.
2. Библия дар пайғоми он ки чӣ хел зиндагӣ кардан лозим аст, пурра аст.
3. Библия Каломи илҳомбахшандаи Худост.
4. Чун Библия илҳомбахшанда аст, он бояд бе ягон тағйирот пазируфта шавад.
5. Сарварони динӣ, ки ба Библия илова ё аз он кам мекунанд, аз Худо нестанд ва онҳоро довариҳои ҷовидонӣ мунтазир аст.
6. Аз ҳар гурӯҳи динӣ, ки ба Библия илова мекунад, эҳтиёт бошед.
7. Аз сабаби он ки Библия Каломи Худост, имондорон майл доранд, онро биомӯзанд ва таълимоти онро дар ҳаёт татбиқ намоянд.

8. Агар шумо ба ақидае часпидаед, ки дар Библия нест, ба шумо лозим аст, ки дини худро имтиҳон кунед. Шояд сарварони динӣ шуморо гумроҳ кардаанд. Каломи Худо ин Каломи Худост.

БОБИ 2

ЧАРО МАН БИБЛИЯРО БОЯД ОМУЌЗАМ?

1. Ман бояд Библияро омуЌзам чунки ман мехоҳам ҳақиқатро донам.

Одам бояд баъзе меъёрҳо дошта бошад, ки тавассути онҳо муайян кунанд, ки ҳақиқат чист. Барои баъзеҳо ин меъёр суҳанҳои доимо тағйирёбандаи сарварони динӣ мебошад. Ин меъёр хеле хатарнок ва ғайри эътимод аст, чунки тибқи Библия ва тибқи мушоҳидаҳо ҳамаи мардон ва занон гуноҳкоранд. ҳар шахсе, ки имон дорад ва Библияро ҷиддӣ мепазирад имкон намедихад, ки ягон шахс дар ҳаёти ӯ ҳокимияти олий дошта бошад. Ҷаҳон пур аз одамонест, ки аз тарафи сарварони самимӣ, вале дар айни замон нобино фиреб ва гумроҳ шудаанд. Исо дар бораи ин зумра одамон дар Луқа 11:52 чунин мегӯяд, *“Вой бар ҳоли шумо, эй шариятдонон, ки шумо калиди донишно гирифтаед: худатон надаромадед ва ба онҳое, ки даромадан мехостанд, монеш шудед.”*

Оё ба Библия ҳамчун ҳокимият ман метавонам бовар кунам? Библия аз суҳанҳои одамон бузургтар аст? Агар Библия як чизро таълим медиҳад ва муаллими динӣ чизи дигар, кадомаш дуруст аст? Чиро ман ҳамчун меъёри ҳокимият пайравӣ кунам? Навиштаҳои Библияро аз назар гузаронед:

Лекин ту дар он ҷӣ таълим гирифтаӣ ва мӯтаъқид шудаӣ, қоим бош, чун медонӣ, ки туро кӣ таълим додааст. Ва аз кӯдакият Навиштаҳои Муқаддасро медонӣ, ки метавонанд туро ҳикмат омузанд барои наҷот ёфтан ба василаи имоне ки дар Исои Масеҳ аст. Тамоми Навиштаҳо аз рӯи илҳоми илоҳист ва барои омузиши, барои мазаммат, барои ислоҳ, барои ҳидоят ба роҳи адолат ғоиданок аст. То ки марди Худо комил гардида, ба ҳар амали нек муҳайё бошад.

2 Тимотиюс 3:14-17

Дар 1 Петрус 1:24-25 чунин мехонем: *Ҷӣ хеле ки Навиштаҳо мегӯянд, “Зеро ки ҳар ҷисм мисли алаф аст, ва ҳар ҷалоли одамӣ – мисли гули алаф; алаф хушк мешавад, ва гули он мерезад; Аммо Каломи Худованд то абад боқист.”* Дар ин оятҳо “тамомӣ

инсоният” бо Каломи Худо муқоиса шудааст. ҳар сарвари динӣ хушк шуда гулаш мерезад, вале Каломи Худо ҷовидонӣ боқӣ хоҳад монд. Инсон бояд ба кадомаш эътимод кунад? Ба сухани одам ё Каломи Худо?

Нисбати эътимоднокии Навишта Петрус мегӯяд, “*Зеро ки ҳаргиз нубувват ба ҳасби иродаи одамизод ба забон ронда нашудааст, балки муқаддасони Худо, бо таҳриқи Рӯҳулқудс, онро ба забон рондаанд*”. 2 Петрус 1:21

Павлус Навиштаҳоро ҳамчун асос барои таълимоти худ истифода кард. *Павлус, аз рӯи одати худ, назди онҳо дохил шуд, ва се рӯзи шанбе бо онҳо аз Навиштаҳо гуфтугӯ мекард. Ва ошкор карда ва исбот намуда, мегуфт, ки лозим буд Масеҳ азобу уқубат кашад ва аз мурдагон эҳё шавад, ва ҳамин Исо, ки ман ўро ба шумо мавъиза мекунам, Масеҳ аст.* Аъмол 17:2-3

Оиди баъзе ҳақиқатҳои муҳим, ки дар ин оятҳо ба назар мерасанд мулоҳиза кунед. Барои Павлус китоби асосӣ Каломи Худо буд. Ё Навиштаҳоро барои исботи далел истифода бурд. Ё боварӣ дошт, ки Навиштаҳо қудрати эътимоднок доранд. Мавзӯи Павлус Исо, марги Ё ва аз мурдагон эҳёшавии Ё буд. Дар ин ҷо чун дар тамоми Библия Исо дар мадди аввал аст. Фақат он вақте ки сарварони динӣ Библияро ҳамчун қудрати ниҳой ва олий инкор мекунанд, шумо шахси дигарро медонед, ки мисли Исо ситоиш шудааст.

Бародарон фавран Павлус ва Силоро шабона ба Бирия равона карданд, ва онҳо ба он ҷо расида, ба қуништи яҳудиён даромаданд. Яҳудиёни он ҷо назар ба аҳли Таслўникӣ равшанфикртар буданд: бо иштиёқи комил каломро гӯш мекарданд ва ҳар рӯз Навиштаҳоро санҷида мебаромаданд, то бидонанд, ки оё дар ҳақиқат ҳамин тавр аст ё не. Бисёре аз онҳо, ҳам аз занони аширофи юнонӣ ва ҳам шумораи зиёде аз мардон имон оварданд;... Аъмол 17:10-12а

Чӣ хел одам ҳақиқатро мефаҳмад? Оятҳои дар боло зикршударо бори дигар хонед ва шумо мефаҳмед, ки мо бояд суханони сарварони диниро бо Каломи Худо муқоиса кунем. Агар онҳо монанд ҳастанд, шумо ҳақиқатро ёфтед ва метавонед ба ин сарвари динӣ боварӣ кунед. Бе дилпур будан аз он, ки суханони одамон дар асоси Библия ҳастанд кас набояд суханонашро пазирад.

Чаро ман Библияро меомӯзам? Абадият барои ман ва фарзандонам хеле дароз ҳаст ва ман метавонам дар бораи ҳақиқат ба хатогӣ роҳ

диҳам. Исо гуфт, *“Шумо гумроҳ ҳастед, аз он рӯ ки на Навиштаҳоро медонед, на қудрати Худоро.”* Матто 22:29

Исо дар дуои Худ ба Падар чунин гуфт, *“Каломи Ту ростист.”* Юҳанно 17:17

2. Ман Библияро мехонам то ин ки дар борааш омӯзам.

Дар Навиштаҳо Исо изҳор мекунад, ки Ӯ бо Падар як аст *“Ман ва Падар як ҳастем.”* Юҳанно 10:30

Дар Навиштаҳо Исо изҳор мекунад, ки Ӯ роҳи ягона назди Падар ва роҳи ягона ба осмон мебошад. Исо ба вай гуфт: *“Ман роҳ ва ростӣ ва ҳаёт ҳастам; касе наметавонад назди Падар ояд, магар ин ки ба василаи Ман.”* Юҳанно 14:6

Дар Навиштаҳо Исо мегӯяд, ки қудрати олий дорад, Ва Исо наздик омада, ба онҳо гуфт: *“Ба Ман тамоми қудрат дар осмон ва бар замин дода шудааст”* . Матто 28:18

Дар Навиштаҳо Исо итлоқи бечунучарои онҳоеро, ки майли дониستاني ҳаёти дар сулҳу осоиш ва озодро доранд, талаб мекунад. *Он гоҳ Исо ба яҳудиёне ки ба ӯ имон оварданд, гуфт: “Агар шумо дар Каломи Ман бимонед, ҳақиқатан шогирдони Ман хоҳед буд. Ва ростиро хоҳед шинохт, ва ростӣ шуморо озод хоҳад кард.”* Юҳанно 8:31-32

3. Ман Библияро мехонам то ин ки чӣ хел пазируфтани ҳаёти ҷовидониرو омӯзам.

Фақат дар Навиштаҳо мо нуқтаи назари масеҳиро оид ба начоти ҳақиқӣ меёбем. Ман бояд Библияро хонам ва бифаҳмам, ки он чиро ман меомӯзам дар ҳамоҳангӣ бо Библия аст. Ҳаёт баъди марг амали ҷиддист. Библия дар бораи роҳи начот хеле рӯшан ахбор медиҳад.

Павлус гуфт, *“Зеро ки башорати Масеҳро ба худ ор намедонам, чунки он – қуввати Худост барои начоти ҳар як имондор: ҳам, аввалан, яҳудӣ ва ҳам юнонӣ.”* Зеро ки адолати Худо дар он аз имон ба имон зоҳир мешавад, чунон ки навишта шудааст: *“Одил ба василаи имон хоҳад зист.”* Румиён 1:16-17

... ва аз кӯдакият Навиштаҳои Муқаддасро медонӣ, ки метавонанд туро ҳикмат омӯзанд барои наҷот ёфтан ба василаи имоне ки дар Исои Масеҳ аст. 2 Тимотиюс 3:15

Каломи Худо рӯшан аст. Адолати Худо ба воситаи имон ба Исои Масеҳ барои ҳамаи имондорон; зеро ки ҳеҷ тафовуте нест. Чунки ҳама гуноҳ карда, аз ҷалоли Худо маҳрум шудаанд. Ва ройгон, бо файзи Ӯ, ба воситаи кафорате ки дар Исои Масеҳ аст, сафед карда мешаванд. Румиён 3:22-24

4. Ман Библияро меомӯзам чунки ман мехоҳам ҳаёти пирӯзomez ва пурмаънӣ дошта бошам.

Библия чунин мегӯяд, “Тамоми Навиштаҳо аз рӯи илҳоми илоҳист ва барои омӯзиш, барои мазаммат, барои ислоҳ, барои ҳидоят ба роҳи адолат ғоиданок аст....”

2 Тимотиюс 3:16

Петрус дар бораи ҳаёти пурмаъно ва пирӯзomez сухан мекунад: *Лекин шумо насли баргузида, қаҳонати шоҳона, халқи муқаддас, қавме ҳастед, ки мулки азизи Худо дониста шудаед, то аз камолоти Ӯ, ки шуморо аз зулмот ба рӯшноии аҷоибӣ Худ даъват намудааст, нақл кунед. Шумо, ки як вақте қавм набудед, вале ҳоло қавми Худо ҳастед; як вақте аз марҳамат маҳрум будед, вале ҳоло ба он ноил шудаед.* 1 Петрус 2:9-10

Довуд ба мо тасвири пирӯзӣ ва мақсадро дар Забур 40:1-4 нишон додааст; *Барои сардори муғанниён. Таронаи Довуд. Хушо касе ки ба бенаво эътибор медиҳад! Дар рӯзи мусибат Худованд ӯро раҳо хоҳад кард. Худованд ӯро ниғаҳбонӣ хоҳад кард ва зинда хоҳад монанд, ва ӯ дар замин хушбахт хоҳад буд. Ва Ту ӯро ба дасти душманонаш нахоҳӣ супурд. Худованд ӯро бар бистари беморӣ ёварӣ хоҳад кард. Тамоми вақти хобидани ӯ Ту дар бемории ӯ нигоҳубин хоҳӣ кард.*

Ин оятҳо тасвири раҳой аз харобӣ ва ҳаёти нави пирӯзиро нишон медиҳанд. Ин ҳаёти мақсаднок аст, ки сазовор аст, онро бо дигарон ба ҳам бинем. Библия роҳест ба зиндагии муваффақиятнок. Омӯзиши Библия маълумоти беҳтарин доир ба он ки чӣ хел пирӯзomez ҳаёт ба сар бурдан лозим аст, мебошад. Аз худ кардани ҳамаи донишҳои инсонӣ ва нафаҳмидани маъноии Китоби Китобҳо нодонии кӯтоҳназарона мебошад.

Барои он ки Худоро донам, ҳақиқатро донам, роҳи наҷотро донам, ҳаёти пирӯзomez ва пурмаъноро донам ман бояд Библияро хонам.

БОБИ 3

Чӣ ХЕЛ МАН БОЯД БИБЛИЯРО ОМУЗАМ?

1. Китоби хуби сифатнокро дастрас кунед.
хангоми харидани Библия ба баъзе чизҳо диққат диҳед:
Китобе, ки дергоҳ хизмат кунад.
Барои хондан осон
ҳошияи васеъ барои навиштани чизҳои муҳим.
Тарҷумае, ки бароят осон аст.
2. Ба андозаи китоби Библия дафтаре харидорӣ намоед.
3. Қуттии қаламҳои ранга ва ручкаи хуб харед.
Аз қуттӣ қаламҳои зард, гулобӣ, зарди сабзтоб ва зарди сурхтоб интихоб кунед. (Ранги зард барои фарқ кунондан беҳтар аст. Ранги сиёхро истифода набаред). Ин рангҳо барои намоён кардани оятҳои, ки доимо бо шумо мемонанд хеле хуб ҳастанд. Ин рангҳо аз қоғаз тоза намешаванд ва олуида намешаванд.

Ручкаро барои хат кашидан зери оятҳои муҳим ва барои навиштан дар ҳошияи Библия истифода баред.
4. Муайян кунед, ки кадом вақти муайяни рӯзро барои хондани Библия сарф мекунед.

Агар шумо фикр мекунед, ки вақт надоред, дар бораи вақте ки барои хондани маводҳои дигар, тамошои телевизион, гӯш кардани радио, сӯхбат бо мардум ва хӯрдан сарф мекунед, фикр кунед. Хондани Қиломи Худо аз ҳамаи инҳо муҳимтар аст.
5. Вақти беҳтаринро барои омӯзиш интихоб кунед. Барои баъзеҳо вақти муносиб шабона мебошад, барои баъзеҳо – рӯзона ва барои дигарҳо шояд вақти хуби барои омӯзиш субҳ бошад.

6. Кӯшиш кунед дар як рӯз аз як боб зиёдтар хонед. Тасаввур кунед, шумо аз дӯсти наздиктаринатон дар ҳаҷми панҷ саҳифа мактуб гирифтед ва ҳар рӯз як саҳифагӣ мехонед, яъне ин мактубро дар панҷ рӯз тамоm мекунед. Ин хел хондан маъно надорад.

7. Дар назди худ мақсад гузоред, ки ҳар рӯз на камтар аз се боб хонед. Агар шумо ҳар рӯз се боб хонед, дар як сол Библияро тамоm мекунед.

8. Аз кадом китобе, ки мехоҳед сар кунед. Зарур нест, ки аз саҳифаи якуми Библия шурӯъ кунед. Агар бо Библия шинос нестед, беҳтар мешуд, аввал диққататонро ба Аҳди ҷадид ҷалб кунед, ё аввал Юҳанно ё дигар Инҷилҳо, баъд Аъмол ва Номаҳо (китобҳои баъди Аъмол)-ро мутолиа намоед. Аҳди ҷадид бунёди ҳаёти масеҳӣ мебошад, вале хондани Аҳди қадим низ муҳим аст. Аҳди қадим амали Худоро дар тӯли таърихи инсоният нишон медиҳад ва бунёди Аҳди ҷадид мебошад.

9. Аз боби якуми китоби интиҳобшуда сар карда онро пурра хонед. ҳар китоб мавзӯъ дорад ва хуб мешуд, пеш аз хондани китоби дигар китоби авваларо пурра тамоm кунед.

10. Шумо бояд рӯзнома дошта бошед ва дар он он чиро, ки шумо мехонед – сарчашма (китоби Библия) ва миқдори бобҳоро сабт намоед. Барои ин тақвими низ истифода бурда метавонед.

11. Шумо дар дафтратон баъзе чизҳоро хоҳед навишт. Мавзӯҳои асосӣ ва маводи даркориро нависед. (Маводи лозимӣ китоб, боб ва оят мебошад).

12. Дар давоми ҳафта ҳамаи бобҳоро хонед ва миқдори онҳоро дар охири ҳафта сабт намоед.

13. Дар дафтратон баъзе ҳақиқатҳои бузургро, ки тӯли ҳафта омӯхтед нависед. Оятҳоеро, ки махсусан ба дилатон наздик ҳастанд қайд намоед.
14. Вақте ки хондани тамоми Библияро тамоm кардед, боз як бори дигар онро аз аввал хонед. Кӯшиш кунед ҳар сол як бор тамоми Библияро хонед. Шумо метавонед, дар тамоми ҳаётатон соле як маротиба Библияро хонед ва ҳар бор ҳақиқати наверо дарёфт хоҳед кард.
15. Баъзе вақтҳо шумо мехоҳед, ки барои омӯзиши чуқури мавзӯи муайян ё боби пурра диққати махсус диҳед. Инро бояд баъди вақти ҷудо карда барои хондани Библия ба ҷо овард.

БОБИ 4

ОЁ ҲАМАИ РОҲҶО БА ОСМОН МЕБАРАНД?

Баъзе одамон чунин мегӯянд, “ҳамаи мо ба осмон хоҳем рафт, вале бо роҳҳои гуногун.” Оё ин ҳақиқат аст? Библия дар бораи ин чӣ мегӯяд?

Дар бораи Исо, Петрус мегӯяд, “*Дар ҳеҷ каси дигар наҷот нест, ва дар зери ҳеҷ исми дигаре ба одамон ато нашудааст, то ки ба василаи он наҷот ёбем.*” АЪМОЛ 4:12

Эй фарзандонам! Инро ба шумо менависам, то ки шумо гуноҳ накунед; ва агар касе гуноҳ кунад, мо ба ҳузури Падар Шафоатгаре дорем, ки Исои Масаҳи Одил аст. Ва Ё кафорат аст барои гуноҳҳои мо, ва на танҳо барои гуноҳҳои мо, балки барои гуноҳҳои тамоми ҷаҳон низ.

1 Юҳанно 2:1-2

Павлус гуфт, *Зеро писандидаи Худо ҳамин буд, ки тамоми илоҳият дар ӯ сокин бошад. Ва ба воситаи Ё ҳама чизро бо Худ оштии дода,*

бо хуни салиби Ў осоиштагиро барқарор намояд, яъне он чиро, ки бар замин аст, ва он чиро, ки дар осмон аст, ба василаи ӯ оштии диҳад. Қўлласии 1:19-20

Нисбати он ки наҷот ба василаи шариат меояд. Павлус чунин гуфт; Лекин, чун донистем, ки одамизод на бо аъмоли шариат сафед мешавад, балки фақат бо имон ба Исои Масеҳ, - мо ҳам ба Исои Масеҳ имон овардем, то ки бо имон ба Масеҳ сафед шавем, на ин ки бо аъмоли шариат; зеро ки бо аъмоли шариат ҳеҷ ҷисме сафед нахоҳад шуд. Ғалотиён 2:16

Дар 2 Қўринтиён 5:17-19, Павлус мегӯяд; Пас, касе ки дар Масеҳ аст, махлуқи навест; чизҳои қадима гузаштааст, ва инак ҳама чиз нав шудааст. Ва ҳама чиз аз ҷониби Худои, ки моро ба воситаи Исои Масеҳ бо Худо мусолиҳа дод ва хизмати мусолиҳаро ба мо супурд. Чунки Худо дар Масеҳ буда, аҳли ҷаҳонро бо Худо мусолиҳа дод, ҷиноятҳои онҳоро ба ҳисобашон надаровард ва Каломии мусолиҳаро ба мо супурд.

Павлус мегӯяд, “ Вой бар ҳоли ман, ки шахси мискин ҳастам! Кӣ маро аз ин ҷисми гирифтори мамонт раҳӣ медиҳад? Худоро ба воситаи Худованди Мо Исои Масеҳ шуқр мегӯям. Румиён 7:24-25

Дар Румиён 3:21-24 мо мехонем; Аммо алҳол, сарфи назар аз шариат, адолати Худо зоҳир шудааст, ки Таврот ва анбиё бар он шаҳодат медиҳанд. Адолати Худо ба воситаи имон ба Исои Масеҳ барои ҳамаи имондорон; зеро ки ҳеҷ тафовуте нест. Чунки ҳама гуноҳ карда, аз ҷалоли Худо маҳрум шудаанд. Ва ройгон, бо файзи ӯ, ба воситаи кафорате ки дар Исои Масеҳ аст, сафед карда мешаванд.

Исо ба вай гуфт: “Ман роҳ ва ростӣ ва ҳаёт ҳастам: касе наметавонад назди Падар ояд, магар ин ки ба василаи Ман” . Юҳанно 14:6

Дар Юҳанно 5:26 мо мехонем, “Зеро, ҳамчунон ки Падар дар худ ҳаёт дорад, ба Писар низ ончунон ато кардааст, ки дар Худ ҳаёт дошта бошад.”

Дар Юҳанно 3:18 мо мехонем, “Ҳар кӣ ба Ў имон оварад, маҳкум намешавад, лекин ҳар ки имон наоварад, аллакай маҳкум шудааст, чунки ба исми Писари ягонаи Худо имон наовардааст”

Исо гуфт, *“Ба ростӣ , ба ростӣ ба ту мегӯям: кас агар аз олами боло таваллуд наёбад, Малакути Худоро дида наметавонад.”*

Дар асоси ин оятҳо аз Библия пайғом равшан аст:

Фақат як сарчашмаи ҳаёти ҷовидонӣ – Исои Масеҳ мавҷуд аст. Ба ғайр аз Исо дигар ном нест. Гуфта нашудааст ки дар начоти одам ба касе ёрдам кардааст. Танҳо Исо-ҳеч каси дигар не (Аъмол 4:12).

Исоро бо имон қабул мекунад (Ғалотиён 2:16).

Баъзеҳо Исоро ҳамчун Начотдиҳанда ва Худованд мепазиранд дар айни ҳол дигарҳо Ёро қабул намекунад. ҳаёти ҷовидонӣ барои онҳое, ки Ёро ба василаи имон қабул карданд оянда ҳаст; онҳоеро ки Ёро пайравӣ намекунад маҳкумияти абадӣ интизор аст. (Юҳанно 3:18).

Танҳо як нақшаи начоти инсоният мавҷуд аст ва он ҳам нақшаи Худост. ҳеч кадом дин наметавонад нақшаи Худоро дигар кунад (Румиён 3:21-24).

Танҳо онҳое, ки нақшаи Худоро пайравӣ мекунад дар замин ва дар осмон ҳаёти пурмаъно хоҳанд дошт (Матто 7:13-14).

Сухани “ҳамаи роҳҳо ба осмон мебаранд” дурӯғ аст.

Дар Матто 7:13-14 – мегӯяд; *“Аз дар танг дароед: зеро фарох аст он дар на васеъ аст он роҳе ки сӯи ҳалокат мебарад, ва онҳое ки ба он дохил мешаванд, бисёранд. Зеро танг аст он дар ва душвор аст он роҳе ки сӯи ҳаёт мебарад, ва ёбандагони он кам ҳастанд.”*

(Дикқат диҳед: фақат як дар аст).

БОБИ 5

ОЁ ИН РОСТ АСТ, КИ БАРОИ БА ОСМОН РАФТАН ШАХС БОЯД АЗ ОЛАМИ БОЛО ТАВАЛЛУД ЁБАД?

Ҷавобаш хеле рӯшан аст Исои Масеҳ гуфт; *“ Ба ростӣ , ба ростӣ ба ту мегӯям: кас агар аз олами боло таваллуд наёбад, Малакути Худоро дида наметавонад ”* (Юҳанно 3:3).

Ҷавоби Исо чунин аст ки ҳеҷ кас наметавонад ба осмон равад ё Малакути Худоро бинад, агар ӯ аз олами боло таваллуд наёбад. “ҳеҷ кас” ҳамаи одамонро дар бар мегирад. Агар кас тавонад ба осмон бе таваллуд аз олами боло равад, пас Исо дурӯғгӯй аст. Кас метавонад ҷавоб диҳад, “Вале ман ба калисо меравам. Шумо чунин мегӯед, ки ман наметавонам ба осмон биравам, агар аз олами боло таваллуд наёбам?” Шумо ҳақ ҳастед, Исо ҳам чунин гуфт.

Кас метавонад гӯяд, “Вале ин адолат аст? Оё Худо одамо ба дӯзах танҳо барои он ки ӯ аз олами боло таваллуд нашудааст мефиристонанд?”

Худо хоҳиш надорад, ки ҳама ба дӯзах раванд, вале ӯ инсонро маҷбур намекунад, ки ба фармонҳои ӯ итоат кунанд. Одамон имконияти шунидани хабари хушро доранд ва агар онҳо пайравии дини худашонро аз Библия ва Исо авлотар доранд, онҳо дар кучо гузарондани абадиятро худашон интихоб хоҳанд кард.

Кас метавонад ҷавоб диҳад, “Ман маъноӣ аз олами боло таваллуд ёфтавро намедонам. Оё ин чунин маъноӣ дорад, ки ман ба осмон намеравам?” Вақте ки Исо “ҳеҷ кас” гуфт, ӯ ҳамаи онҳоеро, ки аз олами боло таваллуд наёфтаанд дар назар дорад. Яъне онҳое, ки сарватманд ҳастанд ё камбағал, маълумотнок ё бесавод, диндор ё бедин ҳастанд. Далели он ки ба шумо дар бораи аҳамият ва роҳи аз олами боло тавлидшавӣ таълимот нагирифта будаед ба шумо кӯмак намекунад. Барои касеро пайравӣ кардан шумо ҷавобгар ҳастед.

Исо ба Никӯдимус гуфт, ки ӯ бояд аз нав таваллуд ёбад. Никӯдимус одами диндор буд, ӯ ҳатто сарвар дар дини худ буд. Бо вучуди ин Исо ба ӯ гуфт, “Агар шумо аз олами боло таваллуд нашавед, шумо Малакути Худоро дида наметавонед.” Пас суханҳои Исо ба аъзоёни калисо ва сарварони динӣ ҳам дахл доранд. Ба ҳамаи гурӯҳҳои динӣ, як пайғом мебошад. Агар кас намедонад, ки аз олами боло таваллуд шудан чӣ маъноӣ дорад, ба ӯ зарур аст ба гурӯҳи диние, ки Библияро ҳамчун кудрати олий эътироф мекунанд, нигоҳ кунад.

Тавлиди нав ҳатмӣ нест. Исо дар Юҳанно 3:7 чунин гуфтааст “*Аз он ҷӣ ба ту гуфтам тааҷҷуб накун; бояд шумо аз олами боло таваллуд ёбед.*”

БОБИ 6

БАРОИ АЗ ОЛАМИ БОЛО ТАВАЛЛУД ЁФТАН ОДАМ БОЯД ЧӢ ҚОР ҚУНАД?

Калимаи “аз олами боло таваллуд ёфтан” дар Юҳанно 3 омадааст. Исо ба Ниқӯдимус, ки сарвари динӣ буд чунин гуфт, *“Қас агар аз олами боло таваллуд наёбад, Малакути Худоро дида наметавонад.”* Юҳанно 3:3

Истилоҳи “аз боло таваллуд ёфтан” дар Аҳди ҷадид бисёр истифода бурда нашудааст, вале калимаҳои дигар истифода шудаанд, ки муносибати одамро бо Худо тасвир мекунанд ва ҳама дорои як маъно ҳастанд. ҳамаи онҳо дар бораи атои наҷот ки аз тарафи Худо ба Одам дода шудааст, нақл мекунанд.

Наҷот

Дар Аъмол 16:29-30 мо суҳанҷоеро вомехӯрем, ки бо “Ман чӣ бояд кунам, ки аз олами боло таваллуд ёбам?” ҳаммаъно ҳастанд. *“Зиндонбон чароге талаб карда, ба дарун давида даромад ва ларзон шуда, пеши пои Павлус ва Сило афтод: Сонӣ онҳоро берун оварда, гуфт: “Эй огоён! Чӣ бояд бикунам, то ки наҷот ёбам?”* Дар мавриди дигар Исо чунин гуфт, *“Писари Одам омадааст, то ки гумшударо пайдо кунад ва наҷот диҳад.”* Луқо 19:10

Пазируфтани ҳаёти ҷовидонӣ

Дар Марқӯс 10:17 мо мехонем, *Вақте ки Исо ба роҳ мебаромад, касе назди ӯ шинофта зону бар замин зад ва пурсид: “Эй Устоди некӯ, чӣ кунам, то вориси ҳаёти ҷовидонӣ шавам?”* Дар Юҳанно 3:36 Исо мегӯяд, *“ҳар ки ба Писар имон оварад, ҳаёти ҷовидонӣ меёбад.”*

Сафед шудан аз тарафи Худо

Зеро мо эътироф менамоем, ки одамизод, сарфи назар аз аъмоли шариат, ба воситаи имон сафед мешавад. Румиён 3:28.

Ҳамчунин дар Румиён 1:17 омадааст, *Зеро ки адолати Худо дар он аз имон ба имон зоҳир мешавад, чунон ки навишта шудааст: Одил ба василаи имон хоҳад зист.*

Масеҳӣ шахсест, ки:

аз боло таваллуд ёфтааст;
аз тарафи худо сафед шудааст;
хаёти ҷовидонӣ гирифтааст;
начот ёфтааст.

хамаи инҳо ба начот дахл доранд.

Биёед ба саволи аслий бармегардем, “Чӣ бояд бикунам, то ки аз боло таваллуд ёбам?” ҷавобаш ба мисли ҷавоби “Чӣ бояд кунам, то ки начот ёбам?” ё “Чӣ бояд кунам, то ки аз тарафи Худо сафед шавам?” ё “Чӣ бояд кунам, то ки хаёти ҷовидонӣ ёбам?”

МУВОФИҚИ БИБЛИЯ, одам бояд чӣ кунад, то ки хаёти ҷовидонӣ ёбад ё аз боло таваллуд ёбад?

1. Шунидани Хабари Хуш

Библия мегӯяд; *Аммо чӣ гуна онҳо бихонанд Онро, ки ба ӯ имон наовардаанд? Чӣ гуна онҳо имон оваранд ба Он ки дар бораи ӯ чизе нашундаанд? Чӣ гуна онҳо бидуни воизон чизе бишнаванд? Пас, имон аз шунидани ваъз аст ва шунидани ваъз ба воситаи Каломи Худост. Румиён 10:14, 17*

2. Тавба

Исо гуфт, “*Ки вақт расидааст ва Малакути Худо наздик аст: “Тавба кунед ва ба Инҷил имон оваред”* Марқӯс 1:15

Дар 1 Юҳанно 1:9 мо мехонем, “*Агар мо гуноҳҳои худро эътироф кунем, ӯ амин ва одил аст, ки гуноҳҳои моро биомурзад ва моро аз ҳар ноинсофӣ пок намояд.*”

Тавба кардан маънои аз гуноҳ рӯй гардондан мебошад.

Пеш аз он ки кас аз гуноҳ тавба кунад, ӯ бояд донанд гуноҳ чист, ки ӯро маҳкум мекунад ё аз Худо ҷудо мекунад. Юҳанно 3:18 ба мо ёрӣ медиҳад гуноҳро бифаҳмем, ва он бароямон абадан марговар аст, агар аз он тавба накунем. *Ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, маҳкум намешавад, лекин ҳар кӣ имон наоварад, аллакай маҳкум шудааст, чунки ба исми Писари ягонаи Худо имон наовардааст.* Ин оят ба мо рӯшану кушод мефаҳмонад, ки одам барои беимониаши маҳкум мешавад. Гуноҳ Исоро ҳамчун Начотдиҳанда ва Худованд инкор мекунад. Бисёр диндорон Исоро ҳурмат ва ба Ӯ боварӣ доранд, вале

барои наҷотёбӣ ба Ё сад фоиз боварӣ надоранд. Онҳо дар бораи наҷотёбӣ ақидаҳои иловагиро, ки дар Библия нестанд мепазиранд. Ин одамон дар ном масеҳӣ ҳастанд вале масеҳии ҳақиқӣ нестанд. Аз гуноҳи худ-одилӣ худ-ҳукмронӣ бояд тавба кард.

3. Исои Масеҳро ҳамчун Наҷотдиҳанда ва Худованд қабул кунед.

Библия мегӯяд, *“Лекин ба онҳое ки Ёро қабул карданд ва ба Исми Ё имон оварданд, қудрат дод, ки фарзандони Худо гарданд.”* Юҳанно 1:12.

Дар ин оят бо истифодаи ду калима, қабул кардан ва имон овардан диққат диҳед.

Чӣ хел одам қабул мекунад? Ба василаи имон. Боварӣ доштан ин имон аст. Пеш аз он ки кас Исоро ҳамчун Наҷотдиҳанда ва Худованд қабул кунад, ӯ бояд боварӣ дошта бошад, ки Исо он аст, ки талаб мекунад (Писари Худо) ва Ё метавонад амалеро иҷро кунад, ки онро метавонад (додани ҳаёти ҷовидонӣ). Исоро ба василаи имон қабул мекунед. Имон, ки наҷот меорад фақат дар Исо бояд бошад – на дар Исо ва каси дигар ё чизи дигар. Наҷот ҳеҷ вақт дар ҳамбастагии имон дар Исо ва кори хуб ё маросимҳои калисо намеояд. Ин танҳо имон ба Исо, ки инсонро ба муносибати дуруст бо Худо меорад.

Аз Библия ба оятҳои зерин диққат диҳед.

Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худо дод, то ҳар кӣ ба ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад. Зеро Худо Писари Худо ба ҷаҳон барои он нафиристонд, ки бар ҷаҳон доварӣ кунад, балки барои он ки ҷаҳон ба воситаи ӯ наҷот ёбад. Юҳанно 3:16-17

Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ каломи Маро бишнавад ва ба Фиристандаи Ман имон оварад, ҳаёти ҷовидонӣ дорад ва ба доварӣ намеояд, балки аз марг ба ҳаёт гузаштааст. Юҳанно 5:24

Исо ба вай гуфт: *“Ман қиёмат ва ҳаёт ҳастам; ҳар кӣ ба Ман имон оварад, агар бимирад ҳам, зинда хоҳад шуд. Ва ҳар кӣ зинда бошад ва ба Ман имон оварад, то абад нахоҳад мурд. Оё ба ин имон дорӣ?”* Юҳанно 11:25-26

Исо ба вай гуфт: “Ман роҳ ва ростӣ ва ҳаёт ҳастам; касе наметавонад назди Падар ояд, магар ин ки ба василаи Ман”
Юҳанно 14:6.

Дар ҳеҷ каси дигар наҷот нест, ва дар зери осмон ҳеҷ исми дигаре ба одамон ато нашудааст, то ки ба василаи он наҷот ёбем” АЪМОЛ 4:12.

Зеро ки адолати Худо дар он аз имон зоҳир мешавад, чунон ки навишта шудааст: “Одил ба василаи имон хоҳад зист” Румиён 1:17.

Пас, мо бо имон сафед шуда, бо Худо ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ сулҳу осоиштагӣ дорем. Румиён 5:1

Чунки одам бо дили худ имон меоварад, ки ин барои адолати ӯст, ва бо даҳони худ эътироф мекунад, ки ин барои наҷоти ӯст. Румиён 10:10

Лекин, чун донистем, ки одамизод на бо аъмоли шариат сафед мешавад, балки фақат бо имон ба Исои Масеҳ, - мо ҳам ба Исои Масеҳ имон овардем, то ки бо имон ба Масеҳ сафед шавем, на ин ки бо аъмоли шариат; зеро ки бо аъмоли шариат ҳеҷ ҷисме сафед нахоҳад шуд. Галотиён 2:16

Зеро ки шумо бо файз ба воситаи имон наҷот ёфтаед, ва ин на аз шумост, балки атои Худост. Ва аз аъмол нест, то ки ҳеҷ кас фахр накунад. Эфсӯсиён 2:8-9

Аммо вақте ки файз ва одамдӯстии Наҷотдиҳандаи мо Худо зоҳир шуд. Ӯ моро на бар тибқи аъмоли одилонае ки мо мекардем, балки ба ҳасби марҳамати Худ наҷот дод, ба василаи зули таваллуди дубора ва таҷдиде ки аз Рӯҳулқудс аст. Титус 3:4-5

Ин оятҳо ошкор мекунанд ки:

- (1) Худо барои ба пеши Худ овардани одамон як нақша дорад ва ин ҳам ба воситаи қурбонӣ кардани Писари ягонаи Худ мебошад.
- (2) Имон танҳо ба василаи Исо.
- (3) Наҷот тӯҳфа аст.
- (4) Наҷот ба василаи кори хуб намеояд.
- (5) Наҷот ба василаи шариат намеояд.
- (6) Наҷот ба василаи харид кардани тӯҳфаҳо ба калисо намеояд.

Мо медонем, ки одам танҳо ба воситаи имон ба Исо сафед мешавад. Вале чӣ хел одам ин имонро ба ҷо орад? Одам бояд чӣ кунад, агар ӯ роҳи наҷотро медонад?

4. Аз Исо илтимос кунад, ки ӯро наҷот диҳад.

Дар Румиён 10:13, чунин омадааст, *“ҳар касе ки исми Худовандро бихонад, наҷот хоҳад ёфт.”*

Киро барои кӯмак исми Худовандро хоҳад хонд? Онҳое ки:

- (1) Эътироф мекунад, ки онҳо гуноҳкор ҳастанд ва ба кӯмак эҳтиёҷ доранд.
- (2) Эътироф мекунад, ки Исо Писари Зиндаи Худост, ва қобил аст гуноҳро бахшаду ҳаёти нав диҳад.
- (3) Пурра имон доранд, ки фақат Исо Наҷотдиҳанда ва Худованд аст.
- (4) Хоҳиш доранд, ки ҳаёти худро ба Худовандии Исо таслим кунанд.

Номи Худоро хондан маънои онро дорад, ки дуо кунед, самимона ӯро илтимос кунед то гуноҳҳои шуморо бахшад ва ба ҳаёти шумо ҳамчун Наҷотдиҳанда ва Худованд дохил шавад.

Ин, яъне чӣ хел одам аз олами боло таваллуд меёбад.

Ин, яъне чӣ хел одам ҳаёти ҷовидонӣ меёбад.

Ин, яъне чӣ хел инсон наҷот меёбад.

Ин, яъне чӣ хел одам аз тарафи Худо сафед мешавад.

БОБИ 7

ЧӢ ХЕЛ МАН БА ОНӢОЕ, КИ БА ХУЛОСАИ МАН ДОИР БА АЗ ОЛАМИ БОЛО ТАВАЛЛУД ЁФТАН МУҚОБИЛ ӢАСТАНД, ӢАВОБ ДИӢАМ?

Бешубҳа, агар шумо Исоро пайравӣ кунед, ин ба дигарон низ таъсир мерасонад. Баъзеҳо хурсанд мешаванд. Дигарҳо шояд ноумед ва хафа мешаванд. Бадбахт он аст, ки Исоро аз тарси он ки дигарҳо чӣ фикр мекунад, пайравӣ намекунад. Ҳама дар чунин ҳолат бой

медиханд. Ин дар рӯхонияти Исо рӯй дод. *Бо вучуди ин бисёре аз сардорон низ ба ӯ имон оварданд, аммо аз тарси фарисиён иқрор накарданд, ки мабодо аз қуништ ронда шаванд. Зеро ки ҷалоли мардумро беитар аз ҷалоли Худо дӯст медоштанд.* Юҳанно 12:42-43

Вале дигарҳо хурсандона пайравӣ мекунанд ва азобу машаққатро паси сар мекунанд. Одам бояд чӣ кор кунад, вақте ки пайравӣ сабаби он мешавад, ки аъзоёни оилаш бо ӯ қаҳрӣ мешаванд?

Сараввал суҳанҳои Исоро, ки дар бораи таъсири Худ аз болои ҷомеъ гуфтааст ба ёд оваред. Дар Матто 10:34-37 ӯ мегӯяд. *Гумон накунад, ки омадаам, то осоиштагӣ бар замин биёрам; наомадаам, ки осоиштагӣ биёрам, балки шамшер. Зеро ки омадаам, то одамро аз падараш, духтарро аз модараш ва келинро аз модаршӯяш ҷудо кунам. Ва душмани одам аҳли хонаи ӯ хоҳанд буд. ҳар кӣ падар ё модарашро аз Ман беитар дӯст медорад, лоиқи Ман нест; ва ҳар кӣ писар ё духтарашро аз Ман беитар дӯст медорад, лоиқи Ман нест.*

Исо мегӯяд, ки муноқишаҳо он вақт дар оила рӯй медиҳанд, вақте ки баъзеҳо ӯро пайравӣ мекунанд ва дигарҳо ӯро инкор мекунанд. Исо ҷудокунанда ё несткунандаи оилаҳо нест. Сарчашмаи ҷудоӣҳо ва кашокашиҳо онҳое ҳастанд, ки аз пайравии Исо саркашӣ мекунанд. Навимондор сулҳу осоиштагӣ ва хурсандиро давом медиҳад, вақте ки Исоро ҳамчун Начотдиҳанда ва Худованди шахси қабул мекунад. ҳарчанд муддате ин ҳисси ноумедӣ ҳаст, бо вучуди ин тамоми оила имконияти начотёбӣ пайдо мекунад, чунки як аъзои оила аллакай начот ёфт.

Дар хотир дор, ки мақсади шумо начотдиҳии ҳамаи аъзоёни оилаи шумо ва дӯстони шумост, на набудани муноқиша. Дар ин ҷо баъзе чизҳои мусбианд, ки шумо метавонед онҳоро ба кор баред, вақте ки ягон кас шуморо барои шогирдии Исо таъқиб мекунад.

1. Фаҳмидани он ки ҳарчанд аъзоёни дигари оила бадбахт ҳастанд, шумо метавонед бо Исо хушбахт бошед.

Хушо таъқибшудагон дар роҳи адолат, зеро ки Малакути Осмон аз они онҳост. Хушо шумо, вақте ки шуморо ба хотири Ман дашном диҳанд ва таъқиб намоянд ва барноҳақ ҳар навъ гайбат кунанд. Шод ва хушҳол бошед, чунки мукофоти шумо дар осмон бузург аст:

зеро ки анбиёи пеш аз шуморо низ ҳамин тавр таъқиб мекарданд.
Матто 5:10-12

Ва дар ҳеҷ хусус аз душманон наметарсед, ки ин барои онҳо аломати ҳалокат аст, вале барои шумо аломати наҷот аст, - ва ин аз ҷониби Худо аст. Зеро ба шумо ба хотири Масеҳ ато шудааст, ки ба Ё на танҳо имон оваред, балки барои Ё уқубат ҳам кашед.
Филиппиён 1:28-29

2. Фаҳмидани он ки таъқибкунӣ пешгӯи карда шуда буд.

Исо гуфт, “Агар Маро таъқиб карданд, шуморо низ таъқиб хоҳанд кард.” Юҳанно 15:20.

3. Ба таъқибот бо муҳаббат ҷавоб гардонед.

Библия мегӯяд, *Баракат бихоҳед барои онҳое, ки шуморо таъқиб мекунанд: баракат бихоҳед, вале лаънат нахонед.* Румиён 12:14.

4. Бо пур тоқатӣ ва боисрор барои беимонҳои оилаи худатон дуо кунед.

Исо гуфт, ... *Душманони худро дӯст бидоред ва барои таъқибкунандагони худ дуо кунед.* (Матто 5:44)

Павлус мегӯяд, *Эй бародарон! Орзуи дили ман ва дуои ман назди Худо барои Исроил ин аст, ки онҳо наҷот ёбанд.* (Румиён 10:1)

Муддате чанд шумо аъзои ягонаи оилаатон хоҳед буд, ки Исо ва Каломи Худоро пайравӣ мекунед. Шояд ин вақти мушкил хоҳад буд, вале ҳамеша суханҳои Библияро дар ёд доред. *Ҳеҷ ғам нахӯред, аммо ҳамеша дар дуо ва илтимос бо шукргузорӣ хоҳишҳои худро ба Худо ошкор намоед. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳои шумо ва фикрҳои шуморо дар Исои Масеҳ нигоҳ хоҳад дошт. Ҷамааш аз дастам меояд, бо мадади Масеҳ, ки маро қувват мебахшад.* Филиппиён 4:6-7, 13

БОБИ 8

ОЁ МАН МЕТАВОНАМ БА КАЛИСО БИРАВАМ, АГАР МАН АЗ БОЛО ТАВАЛЛУД ШУДАМ?

Ин саволро одатан онҳое медиҳанд, ки то ҳоло аз олами боло таваллуд нашудаанд. ҷавобаш чунин аст: Барои он ки аз олами боло таваллуд шавад, шахс бояд тамоми ҳаёташро ба Худовандии Исои Масеҳ таслим кунад. Одами аз боло таваллудёфта хурсандона Худованди ҳаёти худ – Исоро пайравӣ мекунад. ҳамаи амалҳои ҳаёт ба монанди маълумотгирӣ, кор, интихоби зан ё шавҳар, истироҳат, ҳамчунин ҷӣ хел ва дар кучо ибодат кардан зери назорати Худованди мо- Исо хоҳад буд. Исо муайян хоҳад кард, ки мо дар кучо бояд ибодат кунем. Вале иродаи Ёро дар ҳаёти худ ман ҷӣ хел мефаҳмам?

Иродаи Худоро дар ҳаётамон мо тавассути омӯзиши ҳаррӯзаи Библия, Сухани Ё барои фарзандони Ё аз худ мекунем. Ҳамчунин, имондор барои роҳнамоии ҳаррӯзаи Худо дуо мекунад.

Бинобар ин савол бояд чунин набошад: “Оё ман метавонам ба калисо равам?” Савол бояд чунин бошад, “Худованди ҳаёти ман кист?”

Имондор бо Павлус розӣ хоҳад шуд вақте ки ӯ гуфт; *“Зеро ки ман ба воситаи шариат ба шариат мурдаам, то ки барои Худо зиндагӣ кунам. Ман бо Масеҳ маслӯб шудаам. Ва акнун на ман зиндагӣ мекунам, балки Масеҳ дар ман зиндагӣ мекунад. Ва ин ки ҳоло дар ҷисм зиндагӣ мекунам, ин яъне бо имон ба Писари Худо зиндагӣ мекунам, ки Ё маро дӯст дошт ва Худро барои ман таслим кард.”* Ғалотиён 2:19-20

Исо, ки Ростӣ аст (Юҳанно 14:16), имондорҳоро ба сӯи ростӣ роҳнамоӣ мекунад. Имондори ҳақиқӣ ростиро пайравӣ мекунад.

Агар дини одам дар асоси Библия набуда, асоси он анъанаҳое, ки инсон офаридааст бошад, пас барои чунин одамон Библия роҳнамоӣ навад хоҳад шуд.

Дар Ғалотиён 5:1 Павлус дар ин бора чунин мегӯяд, *“Дар озодие ки Масеҳ моро барои он озод кардааст, устувор истед ва аз нав гирифтори юги гуломӣ нашавед.”*

Дар бораи одамоне, ки озод шуданд (аз боло таваллуд ёфтанд)
Павлус дар Ғалотиён 5:7-8 мегӯяд, *“Нағз медавиед: кӣ шуморо аз
итоати ростӣ боздошт? Ин таъсир аз ҷониби Даъваткунандаи
шумо нест.”*

Агар кас боре Исоро пайравӣ кард ва роҳи ростиро, ки дар Библия
аст, ёфта буд, ба ӯ таъсир мерасонанд, то ин ки ростиро монда аз
сари нав дини пештараро пайравӣ намояд. Вале Павлус мегӯяд, ки
озмоиш аз тарафи Худо нест ва имондор бояд қавӣ бошад, ва бо
васваса истодагарӣ намояд, ҳарчанд зидди ӯ таҳдидҳо карда
мешаванд.

БОБИ 9

КИРО МАН БОЯД ПАЙРАВӢ КУНАМ?

Киро мо пайравӣ мекунем муайян мекунад, ки ҳаёти ҷовидониро
дар кучо мегузаронем. Киро пайравӣ кардани мо сифати ҳаёти
моро дар замин муайян мекунад. Ин хеле муҳим аст, бинобар ин, мо
бояд одами дурустро пайравӣ кунем.

Итоати олии моро кӣ мепазирад? Киро мо пайравӣ кунем?

Агар мо маънии ҳаётро дарёфтем, мо бояд он Касеро, ки ҳаётамонро
пурмаъно мекунад, пайравӣ кунем.

Агар мо аз болои гуноҳ пирӯз шудем, мо бояд он Касеро, ки бо
гуноҳ вохӯрда аз болояш пирӯз шуд, пайравӣ кунем.

Фақат як одам аст, ки аз болои ҳамаи инҳо пирӯз шуд. Ин Исо буд.
Муҳаммад гуноҳ кард, реҳлат кард ва дар гӯр монд. Буддо гуноҳ
кард, мурд ва дар гӯр монд. Иосиф Смит гуноҳ кард, мурд ва дар гӯр
монд. Марям гуноҳ кард, мурд ва дар гӯр монд. ҳамаи инҳо одамони
хуб буданд, вале онҳо аз болои гуноҳ ва марг пирӯзӣ надоштанд.

Исо ҳаёт ба сар бурд ва ба он маънӣ бахшид. Ӯ бо гуноҳ вохӯрда аз
болои он ғалаба кард. Ӯ мурд ва аз гӯр баромад, то ки абадан
зиндагӣ кунад.

Исо гуфт, *“Агар касе хоҳад аз ақиби Ман биёяд, бояд хештанро
инкор кунад ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ намояд. Зеро*

ҳар кӣ ҷони худро раҳонидан хоҳад, онро барбод медиҳад; ва ҳар кӣ ҷони худро дар роҳи Ман барбод диҳад, онро мераҳонад. Зеро ба одам чӣ фоида дорад, ки агар вай тамоми дунёро ба даст оварад, лекин худро талаф кунад, ё ки ба худ зиён расонад? Луқо 9:23-25

Одамон бисёр вақт мецоҳанд ҳаёти худ (анъанаҳои худ)-ро наҷот диҳанд, ва бо ин онҳо ҳаёти худ ва онҳоеро, ки ин одамонро пайравӣ мекунанд, қурбонӣ мекунанд. Ин он вақт рӯй медиҳад, вақте ки кас меғӯяд, “Ман бояд мазҳаби худро пайравӣ кунам, ҳарчанд он аз таълимоти Библия фарқ дорад.”

Оё кӯдак волидонашро бояд пайравӣ кунад?

Солҳои аввала барои онҳо интиқоби дигар нест: кӯдакони хурд бояд хошишҳои волидонашро ба ҷо оранд. Вале дар синни калонсолӣ онҳо ҳаргиз дини волидонро пайравӣ намекунанд, агар он бар тибқи Каломи Худо нест. Кӯдакон бояд волидонашонро ҳурмату эҳтиром кунанд, вале онҳо бояд фақат Исоро пайравӣ кунанд. Он кӯдаконе, ки волидони онҳо шогирди Исо ҳастанд ва таълимоти ӯро пайравӣ мекунанд хушбахт ҳастанд.

Исо гуфт: “*Ва душмани одам аҳли хонаи ӯ хоҳанд буд. Ҳар кӣ падар ё модарашро аз Ман бештар дӯст медорад, лоиқи Ман нест; ва ҳар кӣ писар ё духтарашро аз Ман бештар дӯст медорад, лоиқи Ман нест. Ва ҳар кӣ салиби худро намебардорад ва маро пайравӣ намекунад, лоиқи Ман нест.*” Матто 10:36-38

Душмани бузургтарини кӯдак волидоне мебошанд, ки Исоро ва таълимоти ӯро пайравӣ намекунанд. Волидони меҳрубон ва бохабар фарзандони худро ба омӯзиши Библия ва муносибати дуруст бо Худо ҳидоят мекунанд. Ин муносибати дуруст танҳо тавассути таваллуд аз олами боло меояд. Таваллуд аз олами боло танҳо тавассути имон ба Исо ҳамчун Наҷотдиҳанда ва Худованд мумкин аст. Инсон набояд гумроҳ шавад, вақте ки ӯ Исоро пайравӣ мекунад.

Дар Маркӯс 10:28-30 чунин омадааст. “*Он гоҳ Петрус ба ӯ гуфт: “Инак, мо ҳама чизро тарк карда, Туро пайравӣ намудаем.” Исо ба ҷавоб гуфт: “Ба ростӣ ба шумо меғӯям: касе нест, ки хона, ё бародарон, ё хоҳарон, ё падар, ё модар, ё зан, ё фарзандон, ё амлокро аз баҳри Ман ва Инҷил тарк кунад. Алҳол, дар ин замон, дар миёни таъқибот, сад чандон хонаҳо ва бародарон ва хоҳарон ва*

падарон ва модарон ва фарзандон ва амлок ва дар олами оянда ҳаёти ҷовидонӣ наёбад."

Фақат онҳое, ки Исо ва таълимоти ӯро пайравӣ мекунанд дар ин зиндагӣ ва зиндагии пешомада пирӯз хоҳанд шуд. Кӯдаке, ки бо волидонаш дар торикӣ мондааст барои озод кардани онҳо ҳеҷ коре карда наметавонад. Танҳо он вақте ки кӯдак худ озод мешавад ва таълимоти Библияро пайравӣ мекунад, ӯ метавонад ба волидонаш дар фаҳмидани ростӣ кӯмак кунад. Озори маломат аз тарафи волидон муқаррарӣ аст. Онҳо ҳис мекунанд, ки онҳо аллакай фарзандонашонро бо роҳи рост ҳидоят мекунанд, чунки онҳо фақат аз анъанаҳо бохабар ҳастанд ва ҳақиқати Библияро намефаҳманд.

Оё ман сарварони рӯҳониро пайравӣ кунам?

Сарвари рӯҳонӣ ба Павлус гуфт, ки дар бораи Исо мавъизаро бас кунад. ҷавоби Павлус дар Аъмол 4:19-20 омадааст, *"Худатон ҳукм кунед, оё дар назари Худо дуруст аст, ки итлоати шуморо аз итлоати Худо авло донем? Мо наметавонем аз гуфтани он чӣ дидаем ва шунидаем, даст кашем."*

Дар Аъмол 5:29 Петрус ба саркоҳин чунин гуфт. *"Ба Худо бояд итлоат кард, на ба одамизод."* Исо дар Матто 10:28 гуфт; *"Ва аз кушандагони ҷисм, ки ба куштани рӯҳ қодир нестанд, натарсед; балки аз Ӯ ҳаросон бошед, ки қодир аст ҳам ҷисм ва ҳам рӯҳро дар дӯзах нобуд кунад."*

Вақте ки сарварони рӯҳонӣ одамонро барои ширкат кардан дар дарсҳои Библия ҳушдор медиҳанд, киро мо бояд пайравӣ кунем? Вақте ки сарвари рӯҳонӣ ба шумо мегӯяд, ки агар шумо ба омӯзиши Библия меравед, фарзандони шуморо ба мактаб роҳ намедиҳанд, киро шумо пайравӣ мекунад? Сарвари рӯҳонӣ ё Исо ва Библияро?

Ҳарчанд аз тарафи оила, дӯстон, ҳамсояҳо ва сарварони динӣ, озори маломатҳо бошанд, одами хирадманде, ки ба осмон рафтани ҳаст, бояд Исоро аз ҳама чизи дигар боло гузорад ва ӯро пайравӣ кунад ва ба суҳанҳои атрофиён гӯш надихад.

Исоро дӯст доштан - маънои онро дорад, ки мо таълимоти Ӯро пайравӣ кунем ва гуфтаҳои ӯро ба ҷо оварем. Дар Юҳанно 14:23-24 Исо гуфт, *"Ҳар ки Маро дӯст дорад, Каломи Маро риоя хоҳад кард; ва Падари Ман вайро дӯст хоҳад дошт. Касе ки Маро дӯст*

надорад, суханони Маро риоя намекунад." Ҳамчунин дар Юҳанно 15:14, Исо мегӯяд "Шумо дӯстони Ман ҳастед, агар аҳкоми Маро ба ҷо оваред."

Киро Ман пайравӣ кунам?

Танҳо Исо Масеҳ сазовори итлоати пурраи мо ҳаст.

БОБИ 10

МАРОСИМҲОИ ДАҲНКУНИ ВА ГҶРКУНИ ЧӢ МЕШАВАД, АГАР МАН ДИНИ НАВРО ҚАБУЛ КУНАМ?

Аввал, ҳамчун имондор ба Библия муносибати шумо ба марг дигар мешавад. Дигар шумо аз марг ва рӯҳ наметарсед. Беимонҳо доимо таълимоти Библияро дар бораи марг ва абадият инкор мекунанд.

Барои масеҳиён (аз олами боло таваллудёфта) зарур нест барои дур кардани рӯҳ дар атрофи тобут шамъҳо гузошта шаванд. Ториқӣ дигар таҳдид нахоҳад кард. Ба ҷои тарс ва хурофотҳои дини пештара умед ва амният хоҳад омад.

Лекин мо, эй бародарон, намехоҳем, ки шумо дар бораи мурдагон беҳабар бошед, ки мабодо мисли дигарон, ки умед надоранд, андӯхгин шавед. Зеро, агар мо имон дорем, ки Исо мурд ва эҳё шуд, ба ҳамин тарз низ Худо онҳоро, ки дар Исо мурдаанд, бо ӯ хоҳад овард. Зеро инро ба шумо бо Каломи Худованд мегӯем, мо, зиндаҳо, ки то омадани Худованд боқӣ мондаем, аз мурдагон пешдастӣ нахоҳем кард. Чунки Худи Худованд бо бонги даъват, бо садои фариштаи муқарраб ва карнаи Худо, аз осмон нузул хоҳад кард, ва онҳоро ки дар Масеҳ мурдаанд, аввал эҳё хоҳанд шуд. Баъд мо, зиндаҳо, ки боқӣ мондаем, бо якҷоягии онҳо бар абрӯ бурда хоҳем шуд, то ки Худовандро дар ҳаво пешвоз гирем, ва ҳамин тавр ҳамеша бо Худованд хоҳем буд. Пас ҳамдигарро бо ин суханон тасалли диҳед. 1 Таслӯникиён 4:13-18

Акнун, ки ҳақиқатро аз Библия дарёфтед, шумо бояд аз тарк кардани дине, ки шуморо бо қонунҳои сохтаи одам дар ториқӣ нигоҳ медорад, дар ҳарос набошед. Бисёр вақт он ақидаҳо ва амалҳои дини пештараи шумо қобилияти овардани кӯмак ва тасалли надоранд. Баръакс, дар ҳолати марг ва гӯркунӣ, онҳо тарс ва номуайяниро меоранд.

Дини нави шумо, ки тибқи Библия ҳаст, дар бораи маросими дафнкунӣ чӣ мегӯяд?

Вақте ки шумо аъзои калисои Аҳди ҷадид гаштед, шумо аъзои оилае мешавед, ки шуморо дӯст медорад ва дар бораи ҳаёти шумо (ғамхорӣ) ҳатто марги шумо ғамхорӣ мекунад. Шумо хеле бурд мекунад, вақте ки шумо худро ба калисое, ки Библияро пайравӣ мекунад мепайвандед.

Агар ягон аъзои оилаатон касал аст, роҳиб ё аъзоёни калисо шуморо дилбардорӣ мекунанд. Агар он касал вафот кунад чӣ мешавад? Роҳиб ва аъзоёни калисо бо маслиҳатҳои муфид ва тасалло бо шумо ёрӣ медиҳанд. Дар соатҳои душвор пеш аз мурдан, роҳиб ва дигарҳо шуморо пуштибонӣ мекунанд. Баъди марг, вобаста ба заруриятҳои молиявии оила, калисо “тақдимҳои муҳаббатомез” дорад, ки он аз хайрияҳои ихтиёрӣ иборат аст ва барои пӯшондани хароҷотҳои дафнкунӣ ба оила тақдим мешавад.

Агар зарур бошад, роҳиб ва аъзоёни калисо барои ба ҷо овардаи тартиби дафнкунӣ ёрӣ медиҳанд. Аъзоёни калисо метавонанд барои ёрӣ ба оила хӯроки ҳаррӯза биёранд. Дар рӯзи дафн калисо метавонад оила ва дӯстонро, ки барои изҳори ҳамдардӣ омадаанд бо хӯрок таъмин кунад.

Маросими дафнкуниро роҳиб ва аъзоёни калисо бо маслиҳати аъзоёни оила ба нақша мегиранд.

Калисо ҷои маросимро таъмин мекунад, ва агар маросим дар калисо баргузор гардад мусиқиро низ таъмин мекунад. Роҳиб пайгоми Библияро мерасонад. Тибқи маросим роҳиб одамонро аз калисо то мошини дафнкунӣ роҳнамоӣ мекунад. Роҳиб дар роҳ ба сӯи гӯристон бо оилаи ғамдор меравад. Дар гӯристон аъзоёни калисо одатан суруди мадҳу ситоишро мехонанд ва роҳиб аз Библия пораеро қироат мекунад. Баъд бисёр аъзоёни калисо ба оила суханҳои ҳамдардӣ ва тасаллидиҳанда ва муҳаббатомез мегӯянд.

Аз гӯристон баъзе аъзоёни калисо ва роҳиб бо оила ба хонааш мераванд. Дар он ҷо онҳо дам мегиранд ва хӯрок мехӯранд.

Баъзе хусусиятҳои дини нави масеҳии шумо инҳоянд:

1. Одамон шуморо дӯст медоранд. Ин муҳаббат дар он дида мешавад, ки одамон вақт, пул ва хӯроки худро бо шумо бо ҳам мебинанд.
2. Аз тарафи роҳиб ва ё калисо маблағи иҷборӣ гирифта намешавад.
3. Рӯҳонияти роҳиб шахсӣ аст. Ӯ набояд маросимро тез гузаронад ва саросемавор мурдaro гӯр карда аз он ҷо равад. Ӯ бояд вақти худро ба шумо сарф кунад.
4. Ба ҳама муносибати якхела бояд кард. Маросими дафнкунӣ ҳам барои коргарони оддӣ ва ҳам барои коркунони касбӣ як аст. Маросимҳои муқаррарӣ ва махсус нестанд.
5. Акнун шумо маргро на бо мотаму дилтангӣ, балки бо пирӯзии рӯҳонӣ рӯ ба рӯ мешавад.

Дар бораи ҷои гӯркунӣ ?

(Дар баъзе мамлакатҳои султтаракӣ навиштаҳои зер ёрӣ медиханд)

Ин корхоро анҷом диҳед.

1. Гирифтани шаҳодатномаи марг.

Агар кас дар касалхона вафот мекунад, маъмурияти касалхона бояд шаҳодатномаи маргро диҳад.

Агар кас дар хона вафот кунад, духтури оила бояд шаҳодатномаи маргро диҳад.

2. Гирифтани иҷозатнома барои гӯркунӣ .

Инро шумо метавонед аз идораи хазинадорӣ маҳал гиред. Дар он ҷо шуморо мепурсанд, ки мурдaro дар кучо гӯр мекунад. Шумо ба

онҳо мегӯед, ки вайро дар гӯристони умумӣ ба хок месупоред. (Дар ҳар шаҳр гӯристонҳои умумӣ вучуд доранд).

3. Бо онҳое, ки аз барои гуристони умумӣ масъул ҳастанд барои гӯркунӣ ба як қарор оед. Одатан барои ҷои гӯркунӣ ягон маблағ намегиранд. Баъзе гӯристонҳои тичоратӣ ҳастанд, ки маблағ мегиранд.

Барои навимондорон дар масъалаи ҷои гӯркунӣ ягон проблема нест.

ХУЛОСА:

Дар давраи касалӣ ва марг ҷои беҳтар аз миёни имондороне, ки шуморо дӯст медоранд, нест.

БОБИ 11

ЧАРО МАН АЗ НАВ ТАЪМИД ЁБАМ?

Ин савол ба таъмид дар об нисбат дода мешавад ва онро одатан он касе медиҳад, ки маъноӣ таъмиди масеҳиро намедонад. Вақте ки ман таъмиди масеҳӣ мегӯям, ман он таъмидеро дар назар дорам, ки дар Библия навишта шудааст.

Барои бисёр одамон савол дар аз нав таъмид ёфтани нест, балки дар таъмиди ҳақиқии аввала мебошад. Оё шумо мисоли таъмиди Библияро пайравӣ кардед? Шояд нигоҳе ба он ки таъмид чист ба кас кӯмак мекунад бидонад, ки оё ӯ таъмиди масеҳӣ дошт ё не.

Таъмиди масеҳӣ мувофиқи Библия чист?

Дар Навиштаҳо мисолҳои зиёди таъмид омадаанд. Мо ҳар яки онҳоро муфассал аз назар хоҳем гузаронд.

Ҳикояи хоҷасарои ҳабаш дар Аъмол 8:34-39 омадааст.

Он хоҷасаро ба Филиппус гуфт: “Аз ту саволе дорам, ки набӣ инро дар ҳақиқи кӣ мегӯяд? Оё дар ҳақиқи худаш ё дар ҳақиқи каси дигаре?”
Он гоҳ Филиппус даҳони худро кушод ва аз ҳамон Навишта сар карда, ба ӯ аз Исо башорат дод. Дар ин миён, дар аснои роҳ, онҳо ба обе расиданд, ва хоҷасаро гуфт: “Инак, об; ба таъмид гирифта нам чӣ чиз монеъ мешавад?” Филиппус гуфт: “Агар аз таҳти дил имон

оварда бошӣ , ҷоиз аст." Вай дар ҷавоб гуфт: "Имон дорам, ки Исои Масеҳ Писари Худост." Сонӣ фармон дод, ки аробаро нигоҳ дорад, ва ҳар ду, Филиппус ва хоҷасаро, ба об фуромаданд, ва ўро таъмид дод. Вақте ки аз об баромаданд, Рӯҳи Худованд Филиппусро даррабуд, ва хоҷасаро дигар ўро надида, роҳи худро бо хурсандӣ давом дод.

Оиди баъзе ин тасвири Библия дар бораи таъмид мулоҳиза кунед.

1. Вақти таъмид шахс калонсол буд.
2. Ў хабари хушро дар бораи Исои Масеҳ шунида буд. Ў на танҳо шунида буд, ва ин рӯшан аст, ў фаҳмид он чизеро, ки шунид. Ў калонсол буд ва ў онро фаҳмид.
3. Баъди он, ки хабарро шунид ў, имон дошт, ки Исо Писари Худо аст ва Начотдиҳандаи ҷаҳон мебошад.

Калимаи “имон овардан” монанди дигар қисмҳои Библия ҳаст, вақте ки гап дар бораи начотёбӣ ва ҳаёти ҷовидонӣ меравад. Маънои он боварии комил ба Исо, фақат Исо, барои бахшиши гуноҳ ва атои ҳаёти ҷовидонӣ мебошад. ҳоло, масеҳиёни нав-таваллудёфтаро “имондорон” меноманд.

4. Ин одам баъд аз он ки имон овард таъмид ёфт.

ҳеч таълимоти Библия ба ин тартиб муқобил ёфт нашуда буд. Дар ин навиштаҳо ҳар одаме ки таъмид ёфт, пеш аз ин ў аллакай ба Исо ҳамчун Начотдиҳанда ва Худованд имон овард.

5. Хоҷасаро худаш шахсан қарор дод, ки имон орад ва таъмид ёфт.

Волидонаш ба ҷои ў қарор надоданд. Ў аллакай одами калонсол буд. Дар бораи таъмид ў бо касе машварат накарда буд.

6. Хоҷасароро ба об ғӯта зад.

Ин оби пиёла набуд; ин ҳавзи об буд. Библия чунин мегӯяд ... ҳар ду, Филиппус ва Хоҷасаро ба об фуромаданд, ва ўро таъмид дод. Вақте ки аз об баромаданд...

Таъмид дар Библия ҳамеша тавассути ғӯта задан дар об (ғусл) ба ҷо оварда мешуд. Исоро дар об ғӯта заданд. Павлусро дар об ғӯта заданд. Ҳамаи мисолҳои Библия дар бораи таъмид тавассути ғӯтазанӣ буданд. Маънои Библиявии калимаи “baptize”-таъмид додан ин дар об ғӯтазадан мебошад.

7. Вақте ки хочасаро имон овард ва таъмид шуд, ӯ пур аз шодӣ буд. ҳар касе, ки Исоро ҳамчун Начотдиҳанда ва Худованди шахсӣ қабул мекунад ва аҳкомҳои Худовандро пайравӣ мекунад, таъмид меёбад ва ӯ аз шодию сулҳу осоиш пур мешавад.

Агар шумо мехоҳед, мисоли дигаро таъмидро, ки ба ҳикояи боло монанд аст аз Аъмол 16:29-34-ро хонед.

Оятҳои зеринро хонед.

Пас онҳое ки каломии ӯро бо рағбат қабул карданд, таъмид гирифтанд, ва дар ҳамон рӯз тақрибан се ҳазор нафар ба онҳо ҳамроҳ шуданд. Аъмол 2:41

Криспус, ки сардори кунӣшт буд, бо тамоми аҳли байташ ба Худованд имон овард, ва бисёре аз Кӯринтиён, чун шуниданд, имон оварданд ва таъмид гирифтанд. Аъмол 18:8

Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар ва Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед. Ва онҳоро таълим диҳед, то ҳар он чиро, ки ба шумо фармудам, ба ҷо оваранд; ва инак, Ман ҳаррӯза то охирамон бо шумо ҳастам." Омин. Матто 28:19-20

Павлус гуфт: “Таъмиде ки Яҳё меод, таъмиди тавба буд, ва ӯ ба мардум мегуфт: “Ба Он Касе ки баъд аз ман меояд, яъне ба Исои Масеҳ имон оваред.” Аъмол 19:4-5

Таъмиди масеҳӣ чист?

Мисолҳои аз Библия дар бораи таъмид умумиятҳои зерин доранд:

1. Ҳамаи онҳо барои шунидан, хулоса баровардан, тавба кардан аз гуноҳ ва боварӣ кардан ба Исо болиғ буданд.
2. Ҳама баъди ба воситаи имон қабул кардани Исо ба об ғӯта зада буданд.

3. Ҳама хурсанд буданд, ки онҳо имон оварданд ва таъмид ёфтанд.
4. Ҳама барои тааллуқ будан ба “дини нав” хурсанд буданд, чунки онҳо ҳақиқатро дарёфтанд ва аз маҷбуриятҳои динӣ озод шуданд.

Оё ман бояд аз нав таъмид ёбам?

Агар шумо аз олами боло таваллуд ёфтед шумо бояд таъмиди масеҳӣ ёбед. Шояд шумо мегӯед”, Ман наметавонам, ки аз нав таваллуд ёфтан чӣ маънӣ дорад.” Агар шумо инро мегӯед, шумо барои таъмиди масеҳӣ лоиқ нестед. Агар шумо ҳақиқан аз олами боло таваллуд ёфтед, шумо барои пайравии таълимоти Исо доир ба таъмид хоҳишу майли қавӣ доред. Шумо намегузored, ки касе шуморо аз пайравии таълимоти Библия дар бораи таъмид ё чизи дигаре дур кунад.

Агар шумо аз олами боло таваллуд наёфтаед, шумо таъмиди масеҳиро гирифта наметавонед. Ин фақат барои онҳое, ки имон доранд, аҳамият дорад. Агар шумо аз олами боло таваллуд ёфтед, шуморо зарур аст, таъмид ёбед, на аз сари нав, балки бори аввал, чӣ хеле ки Библия мегӯяд.

Худо шуморо баракат медиҳад, вақте ки шумо Қаломи ӯро пайравӣ мекунад.

БОБИ 12

БАПТИСТҲО КИҲО ҲАСТАНД?

Баптистҳо култи динӣ нестанд. Пас култ чист? Ин динест, ки як ё бештар таълимотҳои асосии Библияро инкор мекунад. Барои мисол, ҳар дине, ки Исоро ҳамчун Наҷотдиҳанда инкор мекунад култ мебошад. Дине, ки Библияро ҳамчун Қаломи Худо инкор мекунад, култ аст. Дине, ки анъанаҳо ва таълимотҳои одамсохтаро аз Библия болотар медонад, култ мебошад. Одатан култҳо дар заминаи шахсиятҳо, дар якҷоягӣ бо Исо созмон медиҳанд. Асоси култ бисёр вақт Аҳди қадим мебошад. Баптистҳо култ нестанд.

Мазҳаби баптизм дини нав нест. Он ба мисли Аҳди қадим аст. Яҳеи Таъмиддиҳанда аввалин шахсест, ки баптист ном гирифт. Ҷ

мардумро барои омадани Исо омода кард. Ӯро Таъмиддиханда номиданд, чаро ки ӯ таъмид дод.

Баптистҳо ҳозир худро бо чунин ном намоёндагӣ намекунанд. Одамоне, ки онҳоро таъкиб мекунанд, онҳоро “Анабаптист” меноманд, чунки онҳо тарзи Аҳди ҷадиди таъмидро пайравӣ мекунанд.

Тули 200 сол баптистҳо дар тамоми ҷаҳон хеле тараққӣ карданд. Имрӯз дар Иёлоти Муттаҳидаи Амрико баптистҳо яке аз пурқувваттарин гурӯҳи динӣ мебошад. Ҳарчанд гурӯҳҳои гуногуни баптистҳо мавҷуд ҳастанд, ҳамаи онҳо як ақидаро пайравӣ мекунанд.

Баптистҳо кӣҳо ҳастанд?

1. Баптистҳо боварӣ доранд, ки Библия Каломии илоҳии Худо мебошад.

Чун ин Каломии илоҳии илоҳии Худост, ба он бояд имон овард ва онро дар зиндагӣ ҳамчун роҳнамо истифода бурд.

Баптистҳо ба суханони Павлус дар 2 Тимотиюс боварӣ доранд, вақте ки ӯ гуфт, *“Тамоми Навиштаҳо аз рӯи илҳомии илоҳист ва барои омӯзиши, барои мазаммат, барои ислоҳ, барои ҳидоят ба роҳи адолат ғоиданок аст.”* 2 Тимотиюс 3:16

Баптистҳо таълимоти Библияро дар бораи он ки ҳеҷ чиз бояд ба Библия илова нашавад ва аз он кам нагардад қабул мекунанд. Юҳанно мегӯяд, *“ҳар ки аз таълимоти Масеҳ дур мешавад ва дар он сокин нест, Худо надорад; касе ки дар таълимоти Масеҳ сокин аст, ҳам Падарро дорад ва ҳам Писарро.”* 2 Юҳанно 1:9

Павлус чунин гуфт, *Лекин агар ҳатто мо ё фариштае аз осмон Инҷиле бар хилофи он чӣ мо ба шумо баширот додаем, ба шумо баширот диҳад – малъун бод!* Ғалотиён 1:8

2. Баптистҳо боварӣ доранд, ки Исо болотар аз ҳамаи махлуқот аст.

Библия чунин мегӯяд, Ки ӯ сурати Худои нонамоён ва нахустзодаи тамоми махлуқот аст. Чунки ҳама чиз дар осмон ва бар замин, ҳар чизи намоён ва нонамоён, дар ӯ офарида шудааст; хоҳ тахтҳо, хоҳ

салтанатҳо, хоҳ сарвариҳо ва хоҳ ҳукуматдориҳо - ҳамааш ба воситаи Ў ва барои Ў ба вуҷуд оварда шудааст. Ва Ў пеш аз ҳама чиз аст, ва ҳама чиз дар Ў вуҷуд дорад. Ва ӯ сари бадан, яъне Калисост; Ў навбар ва нахустзода аз мурдагон аст, то ки дар ҳама чиз ӯ аввалин бошад. Зеро писандидаи Худо ҳамин буд, ки тамоми илоҳият дар Ў сокин бошад. Ва ба воситаи ӯ ҳама чизро бо Худ оштии дода, бо хуни салиби ӯ осоштагиро барқарор намояд, яъне он чиро, ки бар замин аст, ва он чиро, ки дар осмон аст, ба василаи Ў оштии диҳад. Қўлласиён 1:15-20

Аз Навиштаҳои дар боло зикршуда, баъзе ҳақиқатҳоро мебинем, ки Баптистҳо ба онҳо эътиқод доранд.

(1) Исо илоҳӣ аст.

Зеро писандидаи Худо ҳамин буд, ки тамоми илоҳият дар ӯ сокин бошад.

(2) Исо аз ҳама болотар аст.

ӯ навбар ва нахустзода аз мурдагон аст, то ки дар ҳама чиз ӯ аввалин бошад.

(3) Исо сари калисо аст.

Ва ӯ сари бадан, яъне калисост; ӯ сарчашмаи ҳаёти бадан аст.

ҳеч кас наметавонад ҷои Исоро ҳамчун сари калисо гирад.

Баптистҳо ҳеч гуна сарварӣ ва ҳокимияти заминӣ надоранд.

Калисои маҳаллӣ зери ҳокимияти Исо аст. Ин на зери ҳокимияти ягон созмон ё маҷлис ё ягон гурӯҳ аст. Фақат Исо сари он аст.

(4) Исо сарчашмаи наҷот аст.

Ва ба воситаи Ў ҳама чизро бо Худ оштии дода, бо хуни салиби Ў осоштагиро барқарор намояд, яъне он чиро, ки бар замин аст, ва он чиро, ки дар осмон аст, ба василаи Ў оштии диҳад.

ҳамчунин дар Қўлласиён 1:22 меҳонем. ҳоло дар ҷисми башари ӯ ба воситаи мамоти Ў оштии додааст, то ки шуморо назди Худ муқаддас ва бе айбу нуқсон ҳозир кунад.

3. Баптистҳо имон доранд, ки наҷот фақат ба василаи имон ба Исо меояд.

(1) Имон ба Исо – на ба василаи Шариат.

Лекин, чун донистем, ки одамизод на бо аъмоли шариат сафед мешавад, балки фақат бо имон ба Исои Масеҳ, - мо ҳам ба Исои Масеҳ имон овардем, то ки бо имон ба Масеҳ сафед шавем, на ин ки бо аъмоли шариат; зеро ки бо аъмоли шариат ҳеч ҷисме сафед нахоҳад шуд. Ғалотиён 2:16

(2) Имон ба Худо-на ба василаи корҳои хуб.

Зеро ки шумо бо файз ба воситаи имон наҷот ёфтаед, ва ин на аз шумост, балки атои Худост, ва аз аъмол нест, то ки ҳеч кас фахр накунад. (Эфсӯсиён 2:8-9)

Пас, мо бо имон сафед шуда, бо Худо ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ сулҳу осоиштагӣ дорем. (Румиён 5:1)

(3) Имон ба Исо – на маросим (таъмиддихӣ , ба калисо рафтан)

Зеро аҳли хатна моем, ки Худоро дар Рӯҳ ибодат менамоем, ва бо Исои Масеҳ фахр мекунем, ва ба ҷисм эътимод надорем. Аз ҷиҳати ғайрат – таъқибкунандаи Калисо, аз ҷиҳати адолати шаръӣ – беайб. Лекин он чӣ барои ман бартарӣ буд, ба хоҳири Масеҳ нуқсон дониستم. Ва ҳанӯз ҳамаашро ба хоҳири афзалияти дониши Худованди ман Исои Масеҳ нуқсон медонам, ки барои Ё ман аз ҳамааш даст кашидам ва ҳамаашро ахлот медонам, то ки Масеҳро пайдо кунам. Ва дар Ё пайдо шавам, на бо адолати худ, ки аз шариат аст, балки бо он чӣ ба воситаи имон ба Масеҳ аст, яъне бо адолате, ки аз Худо бар ҳасби имон аст. Филиппиён 3:3-4, 6-7, 8-9

4. Баптистҳо ба рӯҳонияти ҳар имондор имон доранд.

Рӯҳонияти ҳар имондор чӣ маънӣ дорад? Инҳо ду чизи асосӣ ҳастанд: **имтиёз** ва **масъулият**.

Имтиёз – ҳар одам ба василаи Исо ба Худо роҳ дорад.

Аммо Ё, ки то абад боқист, қаҳонати бефано дорад. Ва ба ин сабаб низ метавонад доимо онҳоро, ки ба василаи Ё сӯи Худо меоянд, наҷот диҳад, зеро ҳамеша зинда аст, то ки барои онҳо шафоат кунад. Ибриён 7:24-25

Пас мо, ки чунин Саркоҳини бузурге дорем, ки афлокро тай намудааст, ва Ё Масеҳи Писари Худост, эътирофи худро

боматонат нигоҳ дорем. Зеро мо чунон саркоҳин надорем, ки дар заъфҳои мо натавонад ба мо дилсӯзи намояд, балки Ў монанди мо, дар ҳама чиз озмудаи васвасае шуд, вале гуноҳ накард. Бинобар ин бо ҷуръат ба тахти файз наздик оем, то ки марҳамат ба даст оварем ва барои мадади саридарвақт файз ёбем. Ибриён 4:14-16

Баптистҳо эътиқод доранд, ки танҳо Рӯҳони Олӣ аст, танҳо як миёнарав аст – Исо. *Библия мегӯяд, зеро ки Худо ягона аст, ва воситачи байни Худо ва одамон низ ягона аст, ки Исои Масеҳи одамизод аст. 1Тимотиюс 2:5*

Масъулият – Ҳар имондор, ки ҳаёти навро ба василаи имон ба Исо қабул кард масъулият дорад, ин ҳаётро бо дигарон бо ҳам бинад.

Ин дар 2 Қўринтиён 5:17-18 рӯшан намоён аст, вақте ки Павлус мегӯяд. *Пас, касе ки дар Масеҳ аст, махлуқи навест; чизҳои қадима гузаштааст, ва инак ҳама чиз нав шудааст. Ва ҳама чиз аз ҷониби Худост, ки моро ба воситаи Исои Масеҳ бо Худ мусолиҳа дод ва хизмати мусолиҳаро ба мо супурд.*

ҳамчунин дар 1 Петрус 2:9 чунин омадааст: *Лекин шумо насли баргузида, қаҳонати шоҳона, халқи муқаддас, қавме ҳастед, ки мулки азизи Худо доништа шудаед, то аз камолоти ӯ, ки шуморо аз зулмот ба рӯшноии аҷоибӣ Худ даъват намудааст, нақл кунед. 1 Петрус 2:9*

Ин оят ба мо дар бораи имтиёзи халқи Худо интихобкарда нақл мекунад. Ин ҳамчунин дар бораи масъулияти бо ҳам дидани Хабарӣ Хуш бо дигарон нақл мекунад. Ана ин аст маънии рӯҳонияти ҳар имондор.

5. Баптистҳо боварӣ доранд, ки Хабарӣ Хуш дар бораи Исои Масеҳ бояд бо дигарон бо ҳам дида шаванд.

Баптистҳо ваколати (мандат) Исоро дар Матто 28:19-20 қабул мекунанд. *Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар ва Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед. Ва онҳоро таълим диҳед, то ҳар он чиро, ки ба шумо фармудам, ба ҷо оваранд; ва инак, Ман ҳаррӯза то охирзамон бо шумо ҳастам."* Омин.

6. Баптистҳо ба озодии динӣ имон доранд, ки имкон медиҳад, то ҳар кас динро мувофиқи интихобаш пайравӣ кунад.

7. Баптистҳо ба ҷудоии калисо ва давлат боварӣ доранд.

Кормандони калисо бояд ба корҳои давлат даҳолат накунад, ва ҳамчунин давлат низ бояд ба корҳои калисо даҳолат накунад.

Баптистҳо ба воситаи Исо озод ҳастанд – озоданд, ки барои Исо зиндагӣ кунанд, онҳо бо муҳаббат зиндагӣ мекунанд, на бо тарс ё ягон вазифа. Баптистҳо одамони Китоб – Библия ҳастанд. Баптистҳо одамони Худо ҳастанд, ва ин муносибат ба василаи имон ба Писари Ӯ, Исои Масеҳ имконпазир шуд. Баптистҳо масъулияти бо дигарон бо ҳам дидани Масеҳро доранд.

Баптистҳо, ки аз олами боло таваллуд ёфтаанд, одамони махсус – одамони Худо мебошанд. Онҳо дорои пирӯзӣ ва айният дар Масеҳ мебошанд.

БОБИ 13

ОЁ МАРЯМ БАӢДИ ТАВАЛЛУДИ ИСО ҲАМ БОКИРА МОНД?

Якчанд саволҳои баӢдӣ ҳам барои Католикҳо ва ҳам барои протестантҳо аҳамияти калон доранд. Дар рӯ овардан ба ин саволҳо мо мақсад надорем, касеро танқид кунем, балки мо фақат мехоҳем бифаҳмем, ки Библия доир ба ин саволҳо чӣ мегӯяд.

Пеш аз ҷавоб додан ба ин саволҳо, мо бояд онро омӯзем, ки Библия дар бораи Марям чӣ мегӯяд. Ҳар чиро, ки Библия мегӯяд, бояд ҳамчун Сухани Худо пазируфта шавад.

Бар тибқи Инҷилҳои Матто ва Луқо, Марям то таваллуди Исо бокира буд. БаӢди таваллуди Исо, Аҳди ҷадид дар бораи Ӯ маълумоти каме медиҳад ва ҳатто таваллуди Исо танҳо дар ду китоби Аҳди ҷадид навишта шудааст. Танҳо як мисол дар бораи рӯҳонияти Исо вучуд дорад, ки бо суханҳои Марям сабт шудаанд ва Исо ба Марям гуфт, ки чӣ кор карданро ба Ӯ нагӯяд. Ин дар тӯй, дар қано рӯй дод ва дар ин бора дар Юҳанно 2:1-5 омадааст. *Дар рӯзи сеюм дар қанои ҷалил тӯи арӯсӣ буд, ва модари Исо дар он ҷо буд. Исо ва шогирдонашро низ ба тӯй даъват карда буданд. Чун шароб камӣ кард, модари Исо ба Ӯ гуфт: “Шароб надоранд.” Исо ба вай гуфт: “Ту ро бо Ман чӣ кор аст, эй зан? Соати Ман ҳанӯз*

нарасидааст." Модараш ба хизматгортон гуфт: "Ҳар чӣ Ў ба шумо гуяд, ба ҷо оваред."

Ин дар аввали рӯхонияти Исо буд. Марям дар рӯхонияти баъдинаи заминии Исо танҳо ду бори дигар сабт шудааст. Боре Ў бо мардум сухан мегуфт, ки модар ва бародаронашон омаданд. Ба Ў гуфтанд, ки модарат ва бародаронат дар берун истодаанд. Исо онҳоро сарзаниш карда гуфт: **"Кист модари ман? Кист бародарони ман?"** (Матто 12:46). Вақти дигар Ў дар байни одамон аз шоғирди дӯстдоштааш илтимос кард, ки ба модараш ғамхорӣ кунад (Юҳанно 19:25-27).

Бори охир Марям дар Библия, дар Аъмол 1:14 ёдовар шудааст. Ин баъди марг ва эҳёи Исо буд. Ин оят чунин аст: *ҳамаи онҳо якдилони ба дуо машғул буданд, ва ҳамроҳашон занону Марям - модари Исо, бародарони Ў низ буданд. Ба Ў дар ин ҷо ягон мақоми махсусе дода нашудааст.*

Мувофиқи Библия ҳаввориён ҳеҷ вақт ба Марям дуо накардаанд. Петрус, Яҳё ва Юҳанно ҳеҷ вақт номи ўро, ки ба калисоҳо навиштаанд, зикр накардаанд. Юҳанно то мурданааш ўро ғамхорӣ кард, вале ҳеҷ вақт номи ўро дар чор китоби Библия, ки ў навишта буд, зикр накард. Павлус қисми зиёди Аҳди ҷадидро навиштаст, вале ва боре ҳам номи ўро зикр накардааст.

Вақте ки Калисои Аҳди ҷадид сар шуд, танҳо як ном ҳамчун Наҷотдиҳанда эълон шуд ва ин Исо буд: *"Дар ҳеҷ каси дигар наҷот нест ва дар зери осмон ҳеҷ исми дигаре ба одамон ато нашудааст, то ки ба василаи он наҷот ёбем."* Аъмол 4:12

Доир ба муносибати Исо нисбати модараш Юҳанно 2:1-5 ва Матто 12:46-50-ро хонед.

Акнун саволи **"Оё Марям баъди таваллуди Исо ҳам бокира монд?"**-ро мебинем.

Библия таълим медиҳад, ки Марям вақти таваллуди Исо бокира буд. Вале баъди таваллуди Исо чӣ ? Оё Марям зани Юсуф шуд? Оё Марям ва Юсуф фарзандони дигар ҳам доштанд?

Аз Библия мо меҳонем: *"Ва Юсуф аз хоб бедор шуда, ончунон рафтор кард, ки фариштаи Худованд ба Ў фармуда буд, ва зани*

худро қабул кард. Ва бо вай ҳамбистар нашуд то даме ки вай Писари нахустини худро зоид, ва ўро Исо ном ниҳод." Матто 1:24-25

Нуқтаи асосӣ он ҳаст, ки то зоида шудани Исо Юсуф бо Марям ҳамбистар нашуда буд.

Ба мард ва зан, шавҳар ва зан, Худо дар аввали офариниш чунин гуфт, "Борвар ва афзун шавед." Барои Юсуф ва Марям ҳамчун зану шавҳар амал кардан ва фарзанд ёфтани иродаи Худо мебошад. Ин муқаррарӣ буд. Ин барои Марям кори паст набуд, ки вазифаи худро ҳамчун зан ва модари меҳрубон иҷро кунад.

Навиштаҳо мегӯянд, ки Исо аввал ин тавлиди Марям буд, ва ин рӯшан нишон медиҳад, ки баъди ӯ фарзандони дигар низ буданд. Марям ва Юсуф баъди таваллуди Исо боз чанд фарзанди дигар доштанд? Библия ба мо номи баъзеи онҳоро мегӯяд. Дар Матто 13:53-55, мо инро меҳонем, *Вақте ки Исо ин масалҳоро ба охир расонд, аз он ҷо равона шуд. Ва ба зодгоҳи Худ омада, онҳоро дар кунитҳашон таълим дод, ба тавре ки онҳо дар ҳайрат монда, мегуфтанд: "Аз кучост дар ӯ чунин ҳикмат ва мӯъҷизот?" Оё ӯ писари наҷҷор нест? Оё номи модараш Марям нест, ва бародаронаш Яъқуб, Йўсе, Шимъун ва Яҳудо?*

Дар Маркӯс 6:3 омадааст: *"Оё ин ҳамон наҷҷор нест, ки писари Марям ва бародари Яъқуб, Йўсе, Яҳудо ва Шимъун аст? Оё хоҳарони ӯ ин ҷо дар байни мо намебошанд?"*

Дар Юҳанно 7:5 омадааст: *"Бародаронаш низ ба ӯ имон наоварда буданд."*

Дар Забур 68:9 мо пешгӯӣ дар бораи омадани Исоро мебинем: *Барои бародарони худ гайр ҳисоб шудаам, ва барои писарони модари худ – бегона.*

Донишҷӯи ҷиддии Библия инкор намекунад, ки Юсуф ва Марям дар ҳақиқат ҳам шавҳар ва зан буданд ва фарзандони дигар низ доштанд.

Пас мо дар бораи Марям чӣ андеша бояд кунем?

Мо бояд ба таълимотҳои Навиштаҳои Муқаддас имон орем – ҳеч чиз ба он илова набояд шавад ва аз он гирифта нашавад. Марям зани парҳезгор, хуб, фурӯтан буд. Мо бояд ўро эҳтиром кунем, чунки

Худо ӯро ҳамчун модари Начотдиҳанда интиҳоб кард. Вале мо набояд ӯро дуо кунем, парастииш кунем, ва ё дар дини масеҳӣ ба ӯ мақоми марказӣ диҳем. Агар мо ин корро кунем, мо муқобили таълимотҳои навиштаҳо амал мекунем.

Баъзеҳо мегӯянд, ки ба Худо ба василаи дуо ба Марям мерасанд, чунки ӯ дили мулоим дошт. Библия чӣ мегӯяд?

“Зеро ки Худо ягона аст, ва воситачии байни Худо ва одамон низ ягона аст, ки Исои Масеҳи одамизод аст, ки Худро ҳамчун фидияе барои ҳама дод: ин шаҳодатест, ки дар замони муайяне дода шудааст” 1 Тимотиюс 2:5-6

Пас мо, ки чунин Саркоҳини бузурге дорем, ки афлокро тай намудааст, ва Ӯ Масеҳи Писари Худост, эътирофи худро бо матонат нигоҳ дорем. Зеро мо чунон саркоҳин надорем, ки дар заъфҳои мо натавонад ба мо дилсӯзӣ намояд, балки Ӯ монанди мо, дар ҳама чиз озмудаи васвасае шуд, вале гуноҳ накард. Бинобар ин бо ҷуръат ба тахти ғайз наздик оем, то ки марҳамат ба даст оварем ва барои мадади саридарвақт ғайз ёбем. Ибриён 4:14-16

Масеҳии ҳақиқӣ бояд: Ба Марям дуо накунад.
 Ба Марям сар хам накунад.
 Аз Марям ёри мунтазир нашавад.
 Суратҳои Марямро нигоҳ надорад.

БОБИ 14

ОЁ МАН БОЯД ҲАНГОМИ ДУО ТАСБЕҲРО ИСТИФОДА КУНАМ?

Пеш аз ҷавоб додан ба ин савол хуб мешуд мо ба асл ва истифодаи тасбеҳ нигоҳ кунем.

Петрус ҳермит - тасбеҳро соли 1090, зиёда аз ҳазор сол баъди марги Исо сохта дод. То асри 13 онҳо васеъ истифода бурда нашуданд. То ислоҳоти Протестанӣ дар асри 16 тасбеҳ расман иҷозат дода нашуда буд.

Асрҳо пеш аз сохтани тасбеҳ дар дини Буддӣ ва ислом ҳангоми дуо асбоби механикӣ истифода мешуд.

Тасбеҳ чист?

1. Ин силсилаи дуоҳо мебошад. Дар шакли дарозаш он 15 Pater – Nosters дорад. (Дуои Худованди, ки ба Худо Падар бахшида шудааст), 15 ҷалолдихӣ, ва 150 Муборакбодии Марям, ки ба “Марями бокира” тақдим шудаанд.
2. Ин як асбобест, ки ҳангоми ҳисоб кардани дуоҳо истифода мешавад, кӯтоҳтарин ва нисбатан маъмултарин шакл ин ресмони мӯҳраҳо, ки ба панҷ қисм ҷудо шудаанд, ва ҳар кадомашон аз як муҳраи калон ва даҳ мӯҳраҳои хурд иборат ҳастанд. Тасбеҳи калон понздаҳ қисм дорад. Одатан, вақте ки кас мехоҳад тасбеҳро пурра гардонад, ӯ се бор тасбеҳро мегардонад.

Калимаи “rosary” – тасбеҳ маънои ҳалқаи гули садбаргро дорад. Достоне байни мардум роиҷ аст, ки “Бибӣ Марямро”-ро ҳангоми гирифтани гулдаста аз лабони роҳиби ҷавон, вақте ки ӯ Муборакбодии Марямро мехонд, диданд ва ӯ ба онҳо дар ҳалқаи гул қасам хӯрд, ки онро дар сари Марям ниҳода буд. Тасбеҳ даҳ вақта мешавад ва бисёр дуоҳо ба Марям ҳамчун ба Худо ирсол шудаанд. Дар тасбеҳ ҳеч дуо ба Исо ё Рӯҳулқудс ирсол нашудааст. Дар истифодаи тасбеҳ одам аз Худо ё Исои Масеҳ болотар гузошта шудааст.

Библия оиди ин хел шакли дуо – ба монанди тасбеҳ чӣ таълим медиҳад?

Исо гуфт, *Ва дар вақти дуо чун халқҳо пургӯӣ накунед; зеро онҳо гумон мекунанд, ки ба туфайли дуояшон мустаҷоб мешавад. Монанди онҳо набошед, зеро Падари шумо тамоми эҳтиёҷоти шуморо, пеш аз он ки талаб кунед, медонад. Пас ба ин мазмун дуо гӯед: “Эй Падари мо, ки дар осмонӣ! исми Ту муқаддас бод; Малакути Ту биёяд, иродаи Ту, чунон ки дар осмон аст, дар замин ҳам ба амал ояд; Ризқу рӯзии моро имрӯз ба мо бидеҳ; Ва қарзҳои моро бибахш, чунон ки мо низ ба қарздорони худ мебахшем.* Матто 6:7-12

Аз ин таълимоти Исо мо меомӯзем:

1. ҳангоми дуо мо бояд ба Худо мурочиат кунем. Исо гуфт, “Падари Ман.”
2. Ягон асбоби механикӣ пешниҳод нашудааст.

3. Исо бисёр вақт дуо мекард ва ҳама вақт Ӯ беихтиёр аз тахти дил дуо мекард. Ӯ ҳамеша ба Падари Худо дуо мекард. Ӯ ҳеҷ вақт дар дуоҳои Марямро ёдрас нашудааст ва ба ҳеҷ кас ҳам маслиҳат намедихад.

Баъзе одамон мегӯянд, ки онҳо ба Марям дуо мекунанд, чунки ӯ модар аст ва гуноҳҳои моро мефаҳмаду аз номи мо аз Худо талаб мекунад. Бубинед Библия чӣ мегӯяд.

Пас мо, ки чунин Саркоҳини бузурге дорем, ки афлокро тай намудааст, ва Ӯ Масеҳи Писари Худост, эътирофи худро бо матонат нигоҳ дорем. Зеро мо чунон саркоҳин надорем, ки дар заъфҳои мо натавонад ба мо дилсӯзӣ намояд, балки Ӯ монанди мо, дар ҳама чиз озмудаи васвасае шуд, вале гуноҳ накард. Бинобар ин бо ҷуръат ба тахти файз наздик оем, то ки марҳамат ба даст оварем ва барои мадади саридарвақт файз ёбем. Ибриён 4:14-16

Дар 1 Тимотиюс 2:5 мо мехонем, *Зеро ки Худо ягона аст, ва воситачии байни Худо ва одамон низ ягона аст, ки Исои Масеҳӣ одамизод аст.*

Барои шахс зарур нест сарвари динӣ бошад, ё олим бошад то ки бифаҳмад маънои ин оят чист. Барои шахс зарур нест ба василаи шахси дигар ё ягон асбоб ба назди Худо бирасад. Исо фақат роҳи ягонаи дар дуо ба Худо расидан ва аз гуноҳ озод шудан аст. Библия мегӯяд, ки Исо барои заифии мо дилсӯзӣ мекунад. Оятҳои Ибриёноро бори дигар хонед. Ин Сухани Худост ва он рост ҳаст.

Хулоса чунин аст: Исо, Петрус, Павлус ва дигарҳо бар тибқи Библия тасбеҳро истифода набурданд. Пас чаро мо имрӯз тасбеҳро истифода кунем? Масеҳӣ баъди аз худ кардани таълимоти Библия тасбеҳро истифода нахоҳад бурд.

Дуо муҳим аст. Дуо ин алоқа байни Худо ва фарзандони Ӯ мебошад. Чун шогирдони Библия масеҳиён бояд таълимоти Библияро дар бораи дуо пайравӣ намоянд.

БОБИ 15

БИБЛИЯ ДАР БОРАИ АКСҶО ВА БУТҶО ЧӢ ТАЪЛИМ МЕДИҶАД?

Даҳ Аҳком қонунҳои муҳимест, ки Худо ба халқи худ тақдим кардааст. Онҳо дар Хуруҷ 20 омадаанд. Панҷ ояти аввала чунин мегӯянд, Хуруҷ 20:1-5. *Ва Худо ин суханонро ба забон ронда, гуфт: “Ман Худованд Худои ту ҳастам, ки туро аз замини Миср, аз хонаи гуломӣ берун овардам” Туро худоёни дигар, ҷуз Ман, набояд бошад. Санаме ва ҳар сурате аз он чӣ дар осмон аз болост, ва аз он чӣ дар замин аз поён аст, ва аз он чӣ дар об аз зери замин аст, барои худ насоз. Ба онҳо сачда набар ва онҳоро ибодат накун; зеро ки Ман Худованд Худои ту ҳастам, Худои гайюре ҳастам, ки барои гуноҳи падарон аз писарон, то насли сеюм ва чорум, аз онҳое ки аз Ман нафрат дошта бошанд, интиқом мегирам.”*

Боз дар Библия омадааст, *Пас, ҷонҳои худро бағоят эҳтиёт кунед, зеро дар рӯзе ки Худованд ба шумо дар ҳӯриб аз миёни оташ сухан ронд, ҳеч сурате надидед. Мабодо шумо фосид шуда, барои худ ҳайкале, сурати ҳар санаме: шакли марде ё зане бисозед. Ё шакли ҳар чорное ки дар рӯи замин аст, ё шакли ҳар паррандаи болдоре ки зери осмон парвоз мекунад. Ё шакли ҳар хазандае, ки дар замин аст, ё шакли ҳар моҳие, ки дар обҳои зери замин аст.* Такрори шарият 4:15-18

“Бутҳо барои худ насозед, ва ҳайкал ва сугуне барои худ барпо накунед, ва санги суратдоре дар замини худ нагузоред, то ки пеши он сачда баред.” Ибодат 26:1

Библия дар бораи бутҳо ва аксҳо дар хона чӣ мегӯяд?

Аз Такрори шарият 26 мо мехонем, *“Ва чизи зиштро ба хонаи худ дохил накун, то ки мисли он ба ҳалокат нарасӣ ; аз он нафрат намо ва худро аз он канор гир, зеро ки он сазовори ҳалокат аст.* Такрори шарият 7:26.

Ва дар Аҳди ҷадид Павлус мегӯяд, *Зеро ки аз шумо каломии Худованд на танҳо дар Мақдуния ва Охоия шунда шуд, балки имоне ки шумо ба Худо доред, дар ҳама ҷо овоза шуд, ба дараҷае ки моро ҳочат нест, чизе бигӯем. Зеро вақте ки худи онҳо дар бораи мо ҳикоят мекунанд, мегӯянд, ки чӣ гуна мо ба миёни шумо дохил шудем, ва чӣ гуна шумо аз бутҳо гашта ба Худо рӯҷӯ намудед, то ки Худои ҳай ва ҳақиқиро бандагӣ кунед.* 1 Таслуникиён 1:8-9

Дар Қўринтиён 12:1-2 Павлус менависад, *Дар хусуси бахшоишҳои рӯҳонӣ бошад, намехоҳам, ки шумо, эй бародарон, беҳабар монед.*

Медонед, ки шумо, вақте ки бутпараст будед, назди бутҳои безабон тавре мерафтед, ки гӯё шуморо кашида мебуданд.

Аз китобҳои Ишаёе ва Ирмиёе дар Аҳди қадим ба мо зиёда аз шаст гуфтаҳо дар бораи бутҳо, аксҳо ва ҳайкалҳо дучор мешаванд. Дар ҳама ҳолатҳо одамоне, ки ба онҳо сачда мекунанд саҳт мазаммат шудаанд. Агар шумо мехоҳед бифаҳмед, ки чаро зиндагӣ ҳозир душвор аст, ин ду китобро мутоила намоед, ва шумо хоҳед дид, ки Худо барои онҳое, ки ба аксҳо ва ҳайкалҳо сачда меоранд чазо ва танбеҳи саҳтро ваъда кардааст. Ба оятҳои зер диққат диҳед.

Зеро ки дар он рӯз ҳар кас бутҳои нуқраи худ ва бутҳои тиллоии худро, ки дастҳои шумо барои гуноҳ сохтааст, тарк хоҳад кард. Ишаёе 31:7 Ва ҳамду санои худамро ба санамҳо нахоҳам дод. Ишаёе 42:8

Онҳое ки санам месозанд, саросар ночизанд, ва чизҳои писандидаи онҳо ҳеҷ фоидае намебахшанд. Ишаёе 44:9

Нисфи онро дар отаи месӯзонад, бо қисми дигараш гӯштро кабоб мекунад, ва кабобро хӯрда, сер мешавад; ва гарм шуда, мегӯяд: “Ваҳ, акнун гарм шудам, рӯи оташро дидам!” Ва аз бақияи ин чӯб худое, яъне санаме барои худ месозад, пеши он сачда менамояд, ва онро мепарастад, ва назди он дуо хонда, мегӯяд: “Маро наҷот деҳ, зеро ки ту худои ман Ҳастӣ.” Онҳо намедонанд ва намефаҳманд, зеро чашимошон баста шудааст, то ки набинанд, ва дилмошон – то ки дарк накунанд. Ишаёе 44:16-18

Зеро ки бани-Яҳудо он чиро, ки дар назари Ман бад аст, ба амал оварданд, - мегӯяд Худованд, - ва чизҳои зишти Худро дар хонае ки ба исми Ман номида шудааст, гузоштанд, то ки онро палид кунанд. Ирмиёе 7:30

Ва Ман аввал барои маъсият ва гуноҳашон подоши дучанд хоҳам дод, чунки замини Маро палид намуда, мероси Маро бо ҷасадҳои бутҳоишон ва бо қабоҳатҳоишон пур кардаанд. Ирмиёе 16:18

Библия дар бораи сарварони динӣ, ки одаморо ба истифода аз бутҳо ва суратҳо ҳангоми ибодат ва дар хона ҳидоят мекунанд, чӣ мегӯяд?

Зеро ки газаби Худо аз осмон зоҳир мешавад ба ҳар гуна маъсият ва шарорати одамоне ки ростиро бо шарорат поймол мекунанд. Зеро

ки он чӣ дар бораи Худо дониш мумкин аст, ба онҳо маълум аст, чунки Худо ба онҳо маълум кардааст. Зеро ки моҳияти нонамоёни Ў, яъне қуввати ҷовидонӣ ва Илоҳияти Ў, аз хилқати олам ба воситаи дидани офаридаҳои ба назар намоён аст, бинобар ин онҳо ҳеҷ узре надоранд. Агарчи онҳо Худоро шинохта бошанд, ўро чун Худо ситоиш накарданд ва шукр нагуфтанд, балки ҳаёлотии онҳо ботил, ва дили бефаросаташон тира шуд. Бо вуҷуди он ки худашонро оқил номиданд, ақли худро гум карда. ҷалоли Худои бефаноро ба сурате табдил доданд, ки ба одами фонӣ, ба мурғон, чорпоён ва хазандагон монанд аст. Бинобар ин Худо онҳоро бо нафси шаҳвониашон ба нопокӣ гирифтанд, ба тавре ки онҳо баданҳои худро бо ҳамдигар нангин карданд. Онҳо ростии Худоро ба дурӯғ иваз карданд ва парастии ибодат карданд махлуқро ба ҷои Холиқе, ки то абад муборак аст, омин. Румиён 1:18-25.

Аз ин оятҳо шумо метавонед ақидаи шахсии худатонро дар бораи истифодаи аксҳо ва ҳайкалҳо дар ҷойҳои ибодат ва хона ҳосил кунед.

Дар тамоми Библия шумо ҳаргиз суханҳои мусбиро дар бораи ҳайкалҳо ва аксҳо нахоҳед ёфт. Он ҳама вақт маҳкум шудааст.

Имондор бо ҳайкалҳо ва аксҳо, ки аз дини пеш боқӣ мондаанд чӣ кунанд? Ба Худо дуо кунед, ки шумо чӣ бояд кунед. Ў шуморо роҳнамоӣ хоҳад кард.

Масеҳиён мехоҳанд ба таълимоти Библия иттиқор бошанд.

БОБИ 16

БИБЛИЯ ДАР БОРАИ АЪРОФ ВА ДУО БАРОИ МУРДАГОН ЧӢ МЕГӢЯД ?

Дар ягон ҷои Библия дар бораи он ки дуо ба мурдагон тақдим шавад, таълим дода нашудааст. Ягон порчаи Навишта намегӯяд, ки ин кор амалӣ шавад. Исо барои мурдагон дуо карданро зикр накардааст. ҳаввориён низ инро зикр накардаанд. Ин одат дар охири садсолаи дуум пайдо шуд. Калисои Рим аз ин аъмол фоида мегирифт, ва онро бо ақидаи ғайри – Библиявии дар бораи аъроф наздик кард, то ин ки бо ин аз сарватмандон ва камбағалон пул ситонад. Библия дар бораи ин чӣ менависад?

Дар бораи марг, Павлус гуфт, ҳар дуяш ҳам маро ҷазб мекунад: орзу дорам, ки баромада равам ва ҳамроҳи Масеҳ бошам, чунки ин беандоза беҳтар аст... Филиппиён 1:23.

Дар 2 Қўринтиён 5:6,8 Павлус гуфт, Бинобар ин мо ҳамеша зиндадил ҳастем; чун медонем, ки то даме ки дар ҷисм макон гирифтаем, мо аз Худованд дур мебошем. Пас зиндадил ҳастем ва афзал медонем, ки аз ҷисм берун рафта, назди Худованд макон гирем.

Вақте ки Исо дар салиб мурд, яке аз дуздон, ки бо Ў чормех шуда буд, аз гуноҳхояш тавба кард ва аз Исо илтимос намуд, ки ўро ба хотир биёрад. Библия дар бораи ин чунин менависад, *Ва ба Исо гуфт: “Эй Худованд, вақте ки ба Малакути Худ бирасӣ, маро ба ёд овар!” Ва Исо ба вай гуфт; “Ба ростӣ ба ту мегўям, ки имрӯз бо Ман дар биҳишт хоҳӣ буд.”* Луқа 23:42-43

Дар Луқа 16:19-31 Исо ҳикояеро дар бораи ҳолати маргро пайравӣ кардани одам нақл мекунад.

Шахси сарватдоре буд, ва либосҳои аргувон ва катон дар бар мекард, ва ҳар рӯз базми боҳашамат барпо мекард. Ва Лаъзор ном мискине назди дарвозаи Ў меҳобид, ва баданаш пур аз захм буд. Ва орзу дошт аз он чӣ аз дастархони он сарватдор меафтод, ишиками худро сер кунад; ва сагон омада, захмҳои ўро мелесиданд. Вақте ки он мискин мурд, фариштагон ўро ба оғӯши Иброҳим бурданд; он сарватдор низ мурд, ва ўро дафн карданд. Ва дар дӯзах ў, дар ҳолате ки азобу уқубат мекашид, чаши андохта, аз дур Иброҳимро бо Лаъзор, ки дар оғӯшаш буд, дид. Ва фарёд зада, гуфт: “Эй падарам Иброҳим! Ба ман марҳамат кун ва Лаъзорро бифирист, то ки нўги ангушташро ба об тар карда, забони маро салқин гардонад, зеро ки ман дар аланга азият мекашам.” Лекин Иброҳим гуфт: “Эй фарзандам! Ба хотир овар, ки дар зиндагиат чизҳои хуб насиби ту ва чизҳои бад насиби Лаъзор шуда буд; акнун вай дар ин ҷо фарогат меёбад, ва ту азоб мекашӣ. Ва илова бар ҳамаи ин, дар миёни мо ва шумо вартаи бузурге воқеъ аст, ба тавре ки онҳое ки аз ин ҷо назди шумо гузаштан мехоҳанд, наметавонанд, ҳамчунин аз он ҷо назди мо намегузаранд.” Ва Ў гуфт: “Пас, эй падар, аз ту илтимос мекунам, ки вайро ба хонаи падари ман бифирист. Зеро ки ман панҷ бародар дорам: бигзор онҳоро таъкид кунад, ки онҳо ҳам ба ин макони азобу уқубат наоянд.” Иброҳим ба ў гуфт: “Онҳо Мусо ва анбиё доранд; ба суханонашон гўш кунанд.” Аммо ў гуфт: “Не, падарам Иброҳим! Лекин агар яке аз мурдагон назди онҳо равад, тавба хоҳанд кард.” Ба ў гуфт: “Модоме ки ба Мусо ва анбиё гўш

намедиҳанд, ҳатто агар яке аз мурдагон эҳё шавад ҳам, бовар нахоҳанд кард."

Исо ба мардум гуфт: *"Ман нури ҷаҳон ҳастам; ҳар кӣ Маро пайравӣ кунад, дар торикӣ роҳ напаймояд, балки нури ҳаётро ёбад."*

Юҳанно 8:12

Ин умеди ҳамаи онҳое мебошад, ки аз олами боло таваллуд ёфтаанд. Дар асоси ваъдаи Исо, онҳо ҳеҷ гоҳ дар торикӣ роҳ-напаймоянд. Барои онҳо аъроф нест.

Нисбати ҳаёти ояндаи онҳое, ки аз олами боло таваллуд наёфтаанд, Павлус чунин мегӯяд. *Зеро бисёр касон, ки дар бораи онҳо ба шумо борҳо гуфтаам, ва ҳоло низ бо гиря мегӯям, ҳамчун душманони салиби Масеҳ рафтор мекунад. Фарҷоми онҳо ҳалокат аст, худои онҳо шикам аст, ва ҷалоли онҳо дар нанг аст: онҳо дар бораи чизҳои заминӣ фикр мекунад.* Филиппиён 3:18-19

Дар мавъизаи болои кӯҳ Исо дар бобати хонаи охирати онҳое, ки аз олами боло таваллуд ёфтаанд, ва онҳое ки таваллуд наёфтаанд сухан кард. *"Аз дари танг дароед; зеро фарох аст он дар ва васеъ аст он роҳе ки сӯи ҳалокат мебарад, ва онҳое, ки ба дохил мешаванд, бисёранд; Зеро танг аст он дар ва душвор аст он роҳе ки сӯи ҳаёт мебарад, ва ёбандагони он кам ҳастанд."* Матто 7:13-14

Хулосаҳо дар асоси сухани Худо инҳоянд:

1. Одамро ду сарнавишт интизор аст: бихишт ва дӯзах.
2. Вақти хулосабарории инсон, ки ӯ абадиятро дар кучо мегузаронад, ин ҳаёт мебошад. ҳикояи марди сарватманд ва Лаъзор ба мо мегӯяд, ки вақти хулосабарории баъди марг дер аст.
3. Ҳикояи марди сарватманд, Лаъзор ва дузд дар салиб ошкор мекунад, ки фавран баъди марг, инсон ё ба дӯзах меравад, ё ба бихишт.
4. Ҳикояи марди сарватманд ва Лаъзор ҳамчунин ҳақиқати талхеро ошкор мекунад, ки агар инсон мурд ва ба дӯзах рафт, дигар умеди начотёбӣ надорад, бинобар ин дуо барои ин одам бефоида аст. Дуо барои шахси мурда умеди қалбакӣ аст.
5. Чун дар Библия дар бораи аъроф зикр нашудааст, пас зарур нест, ки барои рӯҳи кас дуо кунем, ки аз аъроф интиқол ёбад.
6. Ақидаи дуо барои мурда ва аъроф муҳолифи таълимоти Библия мебошад.

7. Баъзе чизҳоро ба вақти дигар мондан хатарнок нест, вале вақте ки сухан дар бораи пайравии Исо ва таълимоти Ӯ меравад, фикр кардани “Рӯзи дигар ҳангоме, ки вақт дорам...” хатарнок аст. Марҳамати Худо бо нафаси охирини инсон меравад, на баъди он.

БОБИ 17

ОЁ МАРО ЗАРУР АСТ, КИ БАӢДИ ТАВАЛЛУД АЗ ОЛАМИ БОЛО, АЗ РӯҳИ ПАЛИД ДАР ТАРС БОШАМ?

Дини аслии бисёр халқҳои султараққиқунанда анимизм (тасаввуроте, ки дар асоси он гӯё ҳар чиз ҷон (рӯҳ) дорад: ҷондор шумурдани зухурот ва ҳодисаҳои табиат) мебошад. Ин динест, ки дар асоси хурофот ва тарс мебошад. Бори аввал ман бо анимизм ҳангоми кори таблиғотӣ (миссионерӣ) дар Филиппин шинос шудам.

Вақте ки испаниҳо Филиппинро тасарруф карданд, онҳо бо худ мазҳаби католикиро оварданд. Филиппиниҳо мазҳаби католикиро пазируфтанд, вале онҳо бо он анимизми худро як карданд. ҳарчанд Филиппин ҳамчун миллати масеҳӣ маъмул аст, анимизм то кунун як қисми ҷудонашавандаи фарҳанги Филиппин мебошад. Мавҷудияти хайкалҳо дар хона, ҷои қор ва дар автомобилҳо ин табиати анимистиро ошкор мекунад.

Анимизм чист? Баъзеҳо онро ҳамчун ибодати рӯҳӣ маънидод мекунанд. Ин эътиқодест, ки ҳама чизро рӯҳ идора мекунад. Рӯҳ метавонад худро ба ҳама чиз- дарахтон, кӯҳ, дарё часпонад. Ин эътиқодест, ки чизҳои физикӣ дорои рӯҳи худ мебошанд. Ин рӯҳҳо худро дар вақтҳои гуногун тавассути чизҳои одамон ё ҷойҳо ошкор мекунанд. Онҳо метавонанд фақат рӯҳ бошанд ё метавонанд рӯҳи мурдаҳо бошанд. Аз рӯҳҳо бисёр вақт метарсанд ва баъзе вақт онҳоро парастӣш мекунанд. Баъзе вақтҳо одамон ба мисли ҷодугарон ва соҳирон метавонанд бо рӯҳ алоқа кунанд ва онҳоро идора кунанд.

Акнун якчанд намунаи анимизм, ки ман дар Филиппин дидам.

Мулто- рӯҳи шахси мурда, ки ҳамчун одами ғул бармегардад.

Асуван- рӯҳи шахси мурда, ки худро ба ҳайвон, ба монанди сағ табдил медиҳад. Ин сағ шабона саргардонӣ мекунад ва дар

кофтукови курбониҳои худ мебошад. Баъзе одамон ҳангоми сапедадам резинаро месӯзонанд, то ки бӯи бад рӯҳи палидро ба хона наздик шудан намонад.

Албуларио - Ин табиб (соҳир) мебошад. Ӯ метавонад “ҷодуии сиёхро” истифода бурда, барои касе мусибат орад.

Фетишизм – тумор – Баъзеҳо anting- anting-ро истифода мебаранд. Ин халтачаи хурдест, ки аз либоси кӯҳна дӯхта мешавад ва дар он тугмачаҳо, ришта, мӯй ва ғ. мемонанд. Кӯдакон онро дар гарданашон овезон мекунад ё онро бо сарсӯзан ба курташон мечаспонанд. Гӯё ин онҳоро аз касалиҳо ва осеб эмин нигоҳ медорад.

Сеҳру ҷоду – Онҳо умумӣ ҳастанд. Онҳо мебоист шахсро аз осеб эмин доранд.

Парасиши бутҳо ва аксҳо – Инҳо Сан-Хосеи муқаддас барои дуредгарон, Модари Кӯмаки Абадӣ барои касалҳо, Модари Биби Фотима барои қарздорҳо ва дигарҳо.

Анимизм дини тарсондан ва хурофот мебошад. Ин ягон марҳамат ё муҳаббат пешниҳод намекунад. Дар он умед ва сулҳу осоиш нест. Анимизм монанди спиритизм (алоқа бо арвоҳи мурдагон) мебошад. Спиритизм эътиқодест, ки тибқи он одам метавонад бо арвоҳи мурдагон алоқа дошта бошад. Спиритистҳо воҳӯриҳо доранд, ки онро сеанс меноманд. Вақти ибодат аст, азоимхон ба изтирор (тракс) меравад. Рӯҳ ҷисми азоимхонро ба худ мегирад. Эҳтимол ин рӯҳ-рӯҳи одами мурда бошад. Рӯҳ бо азоимхон гуфтугӯ мекунад ё тавассути азоимхон ба гурӯҳ рӯ меоварад. Баъзе вақтҳо чизҳои гузашта, ҳозира ва оянда ошкор мешаванд.

Библия дар бораи анимиз чӣ мегӯяд?

Сараввал Библия мавҷудияти рӯҳи палид ва рӯҳи ғайритабиירו инкор намекунад.

Библия пур аз ишораҳои хатар нисбати кӯшиши гуфтугӯ бо мурдаҳо, истифодаи сеҳру ҷоду, бутҳо ва ҳайкалҳо мебошад. Дар китоб огоҳиҳо муқобили ситорашиносон ва ҷодугарон, муқобили рӯҳҳои ғайритабиӣ, ки ҳоси Худо нестанд, мавҷуд аст. Баъзе оятҳои Библияро аз назар мегузаронем.

Нисбати азоимхонҳо Библия чунин мегӯяд, Ва чун ба шумо гӯянд:
“Аз ҷодугарон ва азоимхононе, ки суфу куф ва ириму ҷирим мекунад, дархост намоед”, бигӯед: “ҳар қавм, охир, аз Худои худ дархост менамоянд, на ин ки ба воситаи мурдаҳо дар бораи зиндаҳо!” Ба шарият ва шаҳодат рӯ оваред! Ба яқин сухане мисли ин хоҳанд гуфт, ки он ҳеч маъно надорад. Ишаъё 8:19-20

Дар ин маврид суханони Худо хеле ҳам рӯшан аст. Имондор набояд бо рӯҳи мурдагон гуфтугӯ кунад.

Нисбати ҷодугарон ва ситорашиносон, Худо гуфт, “ӯ аломатҳои козибонро ботил менамояд ва соҳиронро аз ақл бегона мекунад, ҳокимонро қафо мегардонад ва дониши онҳоро ба ҳамоқат табдил медиҳад” Ишаъё 44:25

Нисбати рӯҳи ғайбгӯӣ, Библия менависад, Як рӯз мо ба ибодатгоҳ мерафтем, бо мо канизе вохӯрд, ки рӯҳи ғайбгӯӣ дошт ва аз ғайбгӯӣ ба огоёни худ даромади калоне меовард. Вай аз қафои мо ва Павлус омада, фарёд зад, ки ин одамони бандагони Худои Таолоянд ва роҳи наҷотро ба мо хабар медиҳанд. Азбаски чандин рӯз вай ҳамин тавр рафтор кард, Павлус дарғазаб шуд ва ба вай рӯ оварда, ба он рӯҳ гуфт: “Ба исми Исои Масеҳ туро амр мефармоям, ки аз вай берун баро.” Ва дарҳол аз вай берун омад. Аъмол 16:16-18

Ин духтари ҷавон рӯҳи ғайбгӯӣ қавӣ дошт. Павлус фаҳмид, ки ин рӯҳ аз Худо набуд, бинобар ин рӯҳ нолозим ва хатарнок буд.

Нисбати онҳое, ки мӯъҷиза мекунад, дар Библия чунин омадааст. Дар он ҳангом агар касе ба шумо гӯяд: “Инак Масеҳ дар ин ҷост” ё “дар он ҷост”, бовар накунед. Зеро ки масеҳони козиб ва анбиёи козиб ба майдон омада, аломат ва мӯъҷизоти бузурге нишон хоҳанд дод, то ки, агар мумкин бошад, баргузидагонро низ гумроҳ кунанд. Инак, Ман пешакӣ ба шумо гуфтам. Матто 24:23-25

“Агар дар миёни шумо набие ё бинандаи хобҳо пайдо шуда, аломате ё мӯъҷизае ба ту нишон диҳад. Ва он аломат ё мӯъҷиза, ки дар бораи он ба ту сухан ронда буд, ба амал ояд, ва ӯ бигӯяд: “Биё, то худоёни дигарро, ки наmeshinoxtӣ, пайравӣ намоем, ва онҳоро ибодат кунем.” Ту ба суханони он набӣ ё он бинандаи хобҳо гӯш надеҳ, зеро ки Худованд Худои шумо шуморо имтиҳон мекунад, то бидонад, ки оё Худованд Худои худро бо тамоми дили худ ва бо тамоми ҷони худ дӯст медорад? Худованд Худои худро пайравӣ

кунед, ва аз ӯ битарсед, ва аҳкоми ӯро риоя намоед, ва ба овози ӯ гуш диҳед, ва ӯро ибодат кунед, ва ба ӯ бичаспед. Такрори шариат 13:1-4

Омадани ин шарир ба ҳар гуна қувват, аломат мӯъҷизоти сохта аз рӯи амали шайтон аст ва бо ҳар навъ талбиси ноҳаққӣ дар вучуди нобудшавандагон, барои он ки онҳо муҳаббати ростиро қабул накарданд, то ки начот ёбанд.

2 Таслӯникиён 2:9-10

Имондор аз болои шайтон ва рӯҳи палид пирӯз аст. Вақте ки имондор Исоро қабул мекунад, ӯ соҳиби қувваи нав мешавад. Рӯҳулқудс меояд, то дар ӯ сокин шавад. Имондор дигар ба рӯҳҳои ғайритабиӣ зарурият надорад, чунки рӯҳи ҳақи Худо дар ӯ сокин буда ӯро идора ва ҳимоя мекунад. Дар ҷаҳон рӯҳҳои палид ҳастанд, вале онҳо кудрат надоранд ба имондор осеб расонанд. Чун имондорон Библияро меҳонанд, онҳо мефаҳманд, ки Худо Худро тавассути Писари Худ, Исо зоҳир кард. Худо Худашро ба василаи Рӯҳулқудс зоҳир карданро давом дода истодааст. Худо дар предметҳо ба монанди дарахтҳо, кӯҳҳо, сокин нест, вале ӯ дар ҳаёти халқи Худ-онҳое, ки аз олами боло таваллуд ёфтаанд, зиндагӣ мекунад.

Калиди пирӯзии имондор аз болои иблис ва рӯҳи палид дар Эфсӯсииён 6:10-13 омадааст. *Ниҳоят, эй бародаронам, дар Худованд ва дар тавоноии қудрати ӯ нерӯманд шавед. Зиреҳи куллии Худоро дар бар кунед, то ки битавонед ба дасисаҳои иблис муқобилат намоед. Чунки муборизаи мо на бар зидди хун ва ҷисм аст, балки бар зидди сарварон, бар зидди ҳукуматдорон, бар зидди фармонравоёни ин олами зулмот аст, бар зидди қувваҳои рӯҳии шарорат, ки дар афлок аст. Бинобар ин, зиреҳи куллии Худоро бигиред, то ки дар рӯзи бад муқобилат намуда ва ҷама корҳоро анҷом дода, истодагӣ карда тавонед.*

Гуфтае аз Библия нишон медиҳад, ки рӯҳи палид вучуд дорад, ва он зери итоати қувваи Исои Масеҳ аст. Дар Луқо 8:26-33 мо меҳонем. *Ва онҳо ба сарзамини ҷадариён, ки дар рӯ ба рӯи ҷалил аст, расиданд. Вақте ки ӯ ба соҳил баромад, марде аз аҳли он шаҳр ба ӯ рӯ ба рӯ шуд, ки гирифтори девҳо буд, дер вақт боз либосе намепошид ва на дар хона, балки дар миёни қабрҳо зиндагӣ мекард. Ҷамин ки Исоро дид, фарёд зада пеши ӯ афтод ва бо овози баланд гуфт: “Туро бо ман чӣ кор аст, эй Исо, Писари Худои Таоло? Аз Ту илтимос мекунам, ки маро азоб надихӣ!” Зеро ӯ ба рӯҳи палид амр*

*фармуда буд, ки аз ин мард берун равад; чунки вай муддати дуру дарозе ўро азоб меод, ба тавре ки ўро бо завлона ва занҷирҳо бафта, нигоҳ меодишанд, лекин ў он бандҳоро пора мекард ва дев ўро ба биёбонҳо меронд. Исо аз вай пурсид: “Номи ту чист?”
Гуфт: “Легион”, чунки девҳои бисёр ба дарунаш даромада буданд. Ва онҳо аз Ў илтимос карданд, ки онҳоро амр фармуда ба ҳовия нафиристад. Дар ҳамаи ҷо галаи бузурги хукҳо дар болои кӯҳ мечарид; ва девҳо илтимос карданд, ки иҷозат диҳад ба даруни хукҳо дароянд. Ў ба онҳо иҷозат дод. Ва девҳо аз он мард берун шуда, ба хукҳо даромаданд ва он гала аз баландӣ якбора ба қўл ҷаст ва гарқ шуд.*

Рӯҳи палид мавҷуд аст ва аз болои одам қудрат дорад, вале Исо аз болои рӯҳи палид ҳокимияти мутлақ дорад. Он ҳафтад бо шодмонӣ баргашта, гуфтанд: “*Худовандо! Девҳо низ бо зикри исми Ту ба мо иттиқат мекунад.*” Луқа 10:17

ХОТИМА

Худо қудрат дорад ва мӯъҷизаҳо мекунад. Вале шайтон низ метавонад мӯъҷизаҳо кунад. Ў метавонад чизҳо ва одамро дар роҳҳои ғайритабиӣ истифода барад, то ки одамро фирефта кунад. Ў метавонад ҷоду, сеҳр, тилисм, тумор, табибони қалбаӣ, азоимхонон, ситорашиносон ва соҳиронро ба кор барад. Шайтон ҳамчунин метавонад одамони диндорро, ки дар ҳамаи корҳои Исо мегӯянд, истифода барад. Одамони метавонанд мӯъҷизаи шифобахширо нишон диҳанд, ҳол он ки он хоси Худо нест. (Матто 7:21-23-ро хонед). Барои он ки рӯҳҳои палид метавонанд зерин пардаи чизҳои хуб пинҳон шаванд, имондор бояд боэҳтиёт бошад. Бисёр одамони чунин ҳисоб мекунад, ки ҳамаи мӯъҷизаҳо аз ҷониби Худо мебошанд. Ин хатарнок аст, чунки Шайтон одамро гумроҳ мекунад ва онҳоро ба марги ҷисмонӣ ва рӯҳонӣ мерасонад. *Эй маҳбубон! Ба ҳар рӯҳ эътимод накунад, балки рӯҳҳоро имтиҳон кунед, ки оё аз Худо ҳастанд, чунки бисёр анбиёи козиб ба сар то сари дунё рафтаанд.* 1 Юҳанно 4:1

Ҳавворӣ Павлус гуфт, *Зеро вақте ки худди онҳо дар бораи мо ҳикоят мекунад, мегӯянд, ки чӣ гуна мо ба миёни шумо дохил шудем, ва чӣ гуна шумо аз бутҳо гап ба Худо рӯҷӯ намудед, то ки Худои ҳай ва ҳақиқиро бандагӣ кунед. Ва Писари ўро аз осмон мунтазир шавед, ки Худо ўро аз мурдагон эҳё кард, яъне Исо, ки моро аз газаби оянда халосӣ медиҳад.* 1 Таслӯникиён 1:9-10

Дар ин оятҳо мо чизҳои зеринро мебинем:

1. Онҳо дар бораи имондороне, ки аз бутҳо, сеҳрҳо ва чизҳои дигар, ки қувваҳои ғайритабӣӣ доранд рӯ гардондаанд, нақл мекунанд.
2. Онҳо дар бораи ягона чизи арзишнок - имон ва итоаткорӣ нақл мекунанд. Ин чизи арзишнок имон ба Худои ростӣ ва зинда аст, ки дар Библия дида мешавад ва ба василаи Писари Ҷ, Исо зоҳир шудааст.
3. Онҳо дар бораи умед дар зиндагии имондор барои омадани Исо нақл мекунанд.
4. Онҳо дар бораи ягона сарчашмаи айният – Исо, ки аз болои марг пирӯз шуд ва моро “ҳалос” кард ё моро наҷот дод, нақл мекунанд.

Навиштаҳои муқаддаси иловагӣ барои хондан:

Мурда наметавонад баргашта гап занад- Луқо 16:19-31

Маслиҳати рӯхи мурда - Ибодат 19:31

- 1 Вақоенома 10:13

- 2 Подшоҳон 21:6

БОБИ 18

ОЁ МАН КҶДАКАМРО БОЯД ТАЪМИД КУНАМ?

Дар тамоми Библия дар бораи таъмиди кӯдак гуфта нашудааст.
Дар бораи таъмиди кӯдак дар Библия як сухан ҳам гуфта нашудааст.

Пас чаро бисёр одамон кӯдаконашро таъмид мекунанд? Ин аз анъана беш нест. Ин дар асоси Библия нест. Одамоне, ки кӯдаконашро таъмид мекунанд, кӯр-кӯронона он сарваронро пайравӣ мекунанд, ки худашон низ кӯр ҳастанд. Онҳое, ки Библияро медонанд, ҳеҷ гоҳ кӯдаконашонро таъмид намекунанд.

Библия дар бораи таъмид чӣ таълим медиҳад?

Исо ҳангоми таъмидкунӣ 30-сола буд.

Библия мегӯяд, баъди он ки Петрус пайғомашро анҷом дод, *Каломии ӯро бо рағбат қабул карданд, таъмид гирифтанд*. Аъмол 2:41

Петрус гуфт, “*Оё касе метавонад ба онҳое, ки Рӯҳулқудсро мисли мо низ ёфтаанд, бо об таъмид гирифтавро манъ кунад?*” Аъмол 10:47

Таъмиди Павлус дар боби 9-ми Аъмол сабт шудааст. Павлус дар ин вақт миёнасол буд.

Дар Аъмол 8 дар бораи таъмиди шахсиятҳои расмии ҳукумати ҳабашистон омадааст. Ў аввал Хабарӣ Хушро шунид, имон овард, ва пас таъмид ёфт.

Дар Аъмол 16 дар бораи имон овардан ва таъмиди зиндонбон дар Филиппӣ омадааст.

Ҳеч кас аз инҳо кӯдак набуданд.

Ҳамаи онҳо ба Исо ҳамчун роҳи ягона ба осмон имон доштанд. Баъди имон овардан онҳо таъмидро интихоб карданд.

Таъмид кардан пеш аз боварӣ ба Исо комилан маънӣ надорад. Таъмиди Библия бояд пас аз таваллуд аз олами боло бошад.

Вале агар кӯдак бе таъмид мемурад чӣ ҳол рӯй медиҳад?

Кӯдак то вақти калон шудан, Инчилро шунидан, фаҳмидани он, ки ӯ гуноҳкор аст, аз табиати гуноҳкори худ тавба кардан, ва шахсан ба Исо ҳамчун Начотдиҳанда ва Худованд имон овардан, бегуноҳ аст. Библия мегӯяд, ки онҳое Инчилро шуниданд, вале Исоро ҳамчун Начотдиҳанда ва Худованд қабул накарданд, ҷазои Худоро мегиранд. Юҳанно 3:18 мегӯяд, *ҳар кӣ ба Ў имон оварад, маҳкум намешавад, лекин ҳар кӣ имон наоварад, аллакай маҳкум шудааст, чунки ба исми Писари ягонаи Худо имон наовардааст.*

Оё инсонро барои он ки таъмид наёфт, доварӣ ё маҳкум мешавад? Не, барои он маҳкум мешавад, ки ба Исо ҳамчун ба Худованди худ имон наовард.

Вале чӣ ҳолат рӯй медиҳад, агар кӯдакӣ ман мемурад?

Дар Библия мо ҷавоби рӯшан дарёфт мекунем:
Ва Довуд аз Худо барои кӯдак илтимос намуд, ӯ рӯза дошт ва омада бар рӯи замин хобида, шабро мегузaronид. Ва пирони хонааш назди

ӯ омада, саъю кӯшиши мекарданд, ки ӯро аз замин бархезонанд, вале ӯ розӣ намешуд ва ҳамроҳи онҳо нон намехӯрд. Ва дар рӯзи ҳафтум бача мурд; ва навкарони Довуд тарсиданд, ки мурдани бачаро ба ӯ хабар диҳанд, зеро ки ба ҳамдигар мегуфтанд: “Инак, вақте ки бача зинда буд, мо ба ӯ сухан рондем, ва ӯ ба овози мо гӯш надод; пас, чӣ гуна ба ӯ бигӯем, ки бача мурдааст? Шояд, ӯ кори баде бо худ бикунад.” Ва Довуд дид, ки навкаронаш ба якдигар пичиррос мезананд, ва Довуд фаҳмид, ки бача мурдааст; ва Довуд ба навкаронаш гуфт: “Оё бача мурдааст?” Гуфтанд: “Мурдааст.” Ва Довуд аз замин бархоста, худро шустушӯ ва тадҳин намуд, ва либосаширо иваз кард, ва ба хонаи Худованд рафта, ибодат намуд, ва ба хонаи худ омада, хӯрок пурсид, ва пеши ӯ нон монданд, ва ӯ хӯрд. Ва навкаронаш ба ӯ гуфтанд: “Ин чӣ кор аст, ки кардӣ : вақте ки бача зинда буд, рӯза дошта гиря кардӣ , ва чун бача мурд, бархоста нон хӯрдӣ ?” Ва ӯ гуфт: “То даме ки бача зинда буд, ман рӯза дошта гиря кардам, зеро ки ба дили худ гуфтам: “Шояд, Худованд ба ман марҳамат намояд, ва бача зинда монад.” Ва алҳол вай мурдааст, пас чаро ман рӯза дорам? Оё ман метавонам вайро баргардонам? Ман назди вай хоҳам рафт, вале вай назди ман нахоҳад баргаиш.” 2 Подшоҳон 12:16-23

Аз ин Навишта мо чиро меомӯзем?

1. Довуд фаҳмид, ки бача ба Осмон рафт ва ӯ низ рӯзе бачаро дар осмон хоҳад дид.
2. Бача ягон маросими махсус ё таъмид надошта буд. Хуб аст ба ёд биёрем, ки Худо нисбати Довуд гуфта буд. “ӯ одамест аз қалби ман.” Довуд инсони бузурги Худо буд. Ӯ ба Худо боварӣ дошт, ки аз болои писараш ғамхорӣ мекунад.

Масеҳие, ки Библияро пайравӣ мекунад, дар бораи он ки кӯдакаш таъмид ёбад, дар ташвиш нест. Волидайн бояд дар бораи ба воя расидани кӯдакон бо дониши Библия машғул шаванд, то ин ки рӯзе онҳо ба Исо имон оранд. Ин вазифаи волидайн аст.

Шумо метавонед бигӯед, “Чӣ хел мо кӯдакамонро бе таъмид ном барем?”

Шумо метавонед ба монанди миллионҳо имондорони дигар бикунед. Бисёриҳо кӯдаконашонро таъмид намекунанд, вале ба фарзандонашон ном мегузоранд.

Вале онҳо ба мактаб бе шаҳодатномаи таъмид рафта метавонанд?
Бале. Дар мактабҳо кӯдаконе, ки таъмид наёфтаанд пур аст.
Шаҳодатнома дар бораи таваллуд бас аст, ки синни кӯдакро маълум
кунад.

Дар бораи хизматгузори _____ чӣ мегӯяд?

Бисёр калисоҳои масеҳӣ барои кӯдакони навзод хизматгузори
_____ мегузaronанд. Ин кӯдакро на масеҳӣ
мекунад ва на масеҳиро наҷот медиҳад.

Хизматгузори _____ ин он мавриде аст, ки волидайн
худро ба тарбияи кӯдак дар чунин роҳе, ки ӯ Библияро дӯст дорад,
ва Худованд Исоро ҳамчун Наҷотдиҳандаи шахсӣ қабул кунад,
бахшанд. Бисёр вақт хизматгузори _____ ҳамчун қисми
ибодати мунтазам дар калисо баргузор мегардад. Калисо метавонад
ба волидайн шаҳодатномаи _____ диҳад.

ХОТИМА

Библия роҳнамои имондор аст. Бинобар ин имондор бояд кӯдакони
таъмид накунад.

БОБИ 19

НАҶОТИ КӢДАКОН

1. Кӯдакон муҳим ҳастанд – Матто 18:1-7
2. Ба кӯдакон таълим додан аз аҳамият холӣ нест.
 - (1) Чиро таълим додан муҳим аст.
 - (2) Киро таълим додан муҳим аст.
 - А. Муаллим бояд аъзои фаъол ва таҷрибадори калисои
маҳаллӣ бошад.
 - Б. Муаллим бояд аз асосҳои ақидаҳои Библия хуб бохабар
бошад.
 - В. Пеш аз шурӯъ кардан ба таълимдиҳӣ муаллим бояд аз
тарафи калисои маҳаллӣ маъқул доништа шавад.
 - Г. Муаллим бояд дар калисои маҳаллӣ мувофиқи усулҳои
таълимдиҳии кӯдакон омӯзонад.

3. Сарчашмаҳои ибтидоии таълимдиҳии кӯдакон.

- (1) Идеали масеҳӣ
А. Хона
В. Калисо
С. Мактаб

- (2) Меъёри ҳозира
А. Матбуот – радио, телевизион, кино, матбуоти чопӣ
Б. Мактаб
В. Хона
Г. Калисо

4. Кӯдакон ва калисо

- (1) Калисо кӯдаконро бо шароит:
А. Инкишофи дониши Библия
Б. Иштирок ва омӯзиши ибодати арзишнок;
С. Инкишофи муносибатҳои байниҳамдигарии масеҳиён

- (2) Кӯдакони калисо – калисои фардо хоҳанд буд.

Аз нав зода шудани аъзогии калисо, асоси зиндагӣ ва беҳбудии калисо мебошад. Бинобар ин хеле аҳамиятнок аст, ки бачагон ва духтарон, онҳое ки калисои фардо ҳастанд, таҷрибаи ҳақиқии масеҳӣ шуданро доранд. Натиҷаи назари начандон аниқ ва нотамоми нисбати начоти кӯдакон, калисои заиф ва мурда хоҳад буд.

Калисо бояд масъулияти худро нисбати кӯдакон ҷиддан ҳис кунад. Кӯдаки наҷотёфтае, ки бо оилаи калисо муносибат надорад, рӯҳан инкишоф ёфтани ӯ номумкин аст. Ин чӣ маънӣ дорад?

Кӯдаке, ки дар ҷисм таваллуд ёфтааст, бояд бо оила муносибат дошта бошад. Кӯдаке, ки аз олами боло таваллуд ёфтааст, ба оилаи калисо муносибат дорад.

Баъзеҳо чунон дар фикри начоти кӯдак меафтанд, ки инкишоф ва парвариши кӯдакро дар калисо аз даст медиҳанд.

Яъне, вақте ки ман дар бораи таваллуди рӯҳонии кӯдак фикр мекунам, ман бояд дар бораи он ки чӣ хел кӯдак рӯҳан парвариш меёбад, фикр кунам.

Хато набуд, вақте ки Исо калонсолонро даъват кард, калисои аввалинро ташкил диҳанд ва пешкорони инчилшиносони ҷаҳон бошанд. Бо Инчил шинос кардани кӯдакон самари калисо аст. Калисо вазифадор аст, кӯдаконро таълим диҳад, бомаърифат кунад, бо Инчил шинос намояд ва кӯдаконро парвариш кунад.

Вақти кофӣ бояд ба раванди таълимот дода шуда бошад, то ки кӯдак ба начотдиҳӣ тайёр шавад.

Муаллимони кӯдакон бояд дар бораи назари Библия, дар бобати начот фаҳмиши саҳеҳ дошта бошанд.

Муаллиме, ки назари камақи начотёбӣ дорад, умед дорад, кӯдакон тез ин хел назарро қабул мекунад ва баъди чанд дарс ба начотёбӣ тайёр мешаванд.

Вазифаи аввалини муаллими Мактаби якшанбе - ин бо Каломи Худо пур кардани мафкураи кӯдакон мебошад. Ин аз нақл кардани ҳикояҳои Библия фаҳмондани таълимоти Библия ва аз ёд кардани Навиштаҳо мебошад.

Азбаски кӯдакон ташнаи хурсанд кардани калонсолон ҳастанд, муаллим бояд дар бораи додани “даъватнома” боэҳтиёт бошад. ҳатто дар байни кӯдакон ҳам Рӯҳулқудс бояд боварӣ кунонад, маҳкум кунад ва даъват кунад. Бисёр кӯдакон ба баъзе саволҳо тез “ҳа” мегӯянд ва муаллим фикр мекунад, ки онҳо начот ёфтанд, ҳол он ки онҳо ҳеҷ гоҳ маҳкумият ва водоркуниро аз тарафи Рӯҳулқудс ҳис накардаанд.

Кӯдаке, ки ба хулосаи барғалат кардан ҳидоят мешавад, дар ҳолати бадтаре аст, нисбати он ҳолате, ки пеш аз хулосабарорӣ дошт. Ва чун касе солҳои сол худро масеҳӣ нишон медиҳад, барои ӯ хеле мушкил мешавад қабул кунад, ки ӯ хато кард ва начот наёфтааст. ҳатто дар мавриди хулосабарорӣ барои кӯдак қабул кардан мушкил аст, ки ҳеҷ чиз рӯй надод, вақте ки муаллим ба ӯ хурсандона гуфт, ки ӯ аз олами боло таваллуд ёфт. Ӯ чунин ҳиссиёт дорад, ки ин барои вай нест ва ҳамчунин андеша дорад, ки хулосаи дигарон низ мисли ӯ ва дин барои одамоне фақат бозӣ ҳасту бас.

Беҳтар аст муаллим тухм курад, онро кор кунад ва ба инкишофи ҳар кӯдак ҳассос бошад, вақте ки мавриди начотёбӣ мерасад. Аз аҳамият ӯ нест, вақте ки кӯдакон ҳар рӯзи якшанбе бо волидайнӣ

худ якҷоя ҳастанд ва ба ваҳйи роҳиб гӯш мекунанд. Ин “бехатартарин” вақт барои кӯдак аст, то ки наҷот ёбад. Ӯ метавонад бе ягон таъсири муаллим ё диндор ҷавоб диҳад.

Агар муаллим тухмро дуруст корад ва тарғибгар пайғоми наҷотро ба таври оддӣ ва рӯшан тарғиб кунад, бисёр вақт кӯдакон дар синни даҳ ё дувоздаҳсолагӣ ва баъзе вақтҳо аз ин ҳам барвақтар наҷот меёбанд.

Оё нақшаҳо (роҳҳои)-и бисёранд?

Мо тез ҷавоб хоҳем дод, ки барои аз олами боло таваллуд ёфтан танҳо як роҳ аст. Агар талаботҳои наҷот барои ҳама як аст, барои кӯдакон низ чунин ҳастанд? Бале. Барои ҳама талаботҳои муайяни асоснок ҳастанд. Чун сухан дар бораи наҷот меравад, Библия пур аз калимаҳои “ҳама”, “ҳар кас”, “ҳама кас” ва дигарҳо аст.

Ба одам барои наҷотёбӣ (кӯдак ё калонсол) панҷ талабот мавҷуд аст.

1. Шунидани пайғоми Инҷил. (Юҳанно 5: 24, Румиён 10:14, Аъмол 2:37)

Бояд фаҳмид, ки калимаи “шунидан” ки дар ин оятҳо истифода шудааст, ба онҳо муносибат дорад:

- (1) Одамоне, ки қобил ҳастанд пайғоми Инҷилро бифаҳманд.
- (2) Одамоне, ки пайғомро шахсан қабул мекунанд.
- (3) Одамоне, ки дар муносибат ба пайғом худро масъулиятдор ҳис мекунанд.

2. Вақте ки Инҷилро мешунавед бояд огоҳӣ ёбед, ки шумо гунаҳкор ҳастед.

Кӯдак то он даврае, ки намефаҳмад ӯ гуноҳкор аст ва Исо барои ӯ мурд, ҷавобгар нест. Тавба он вақт мумкин аст, ки ӯ гуноҳро мефаҳмад ва аз он огоҳӣ дорад.

3. Маҳкумият лозим аст.

Маҳкумият баъд аз шунидан ва огоҳ шудан меояд. Дар Аъмол 2:37, баъди он, ки Петрус дар бораи гуноҳ ва Наҷотдиҳанда мавъиза кард, мо чунин мехонем: “Чун шуниданд, дилреш шуда, ба Петрус ва хаввориёни дигар гуфтанд: “Эй бародарон, мо акнун чӣ кунем?”. Шахс бояд пеш аз наҷот додан дар бораи гуноҳи худ дар ташвиш бошад.

4. Тавба лозим аст.

Ҷавоби Петрусро аз Аъмол 2:38 хонед, “*Тавба кунед, ва ҳар яке аз шумо ба исми Исои Масеҳ барои омурзиши гуноҳҳо таълим бигиред*” (ҳамчунин Луқо 13:3,5, Аъмол 3:19, 17:3)

Тавба кардан аз гуноҳ маънои онро дорад, ки кас бояд бифаҳмад, гуноҳ чист. Тавба бе фаҳмидани гуноҳ маъно надорад.

Гуноҳе ки маҳкум мекунад ҳам барои кӯдакон ва ҳам барои калонсолон як ҳаст (Юҳанно 3:18) (Рост ҳаст, ки кӯдак ба монанди калонсолон дар гуноҳи худ он қадар устувор нест).

5. Пазируфтани Исо ҳамчун Наҷотдиҳанда ва Худованд ба василаи имон зарур аст (Юҳанно 1:12; 3:15-16; 5:24; Марқӯс 8:34; 10:17-27, Луқо 9:57-62).

Дар Истифодаи Навишта бояд як иртибот бошад, вақте ки сухан дар бораи таваллуди нав меравад. Маънои амиқтари Юҳанно 3:16, 1:12, 5:24 дар Луқо 9:57-62 аз тарафи Исо нишон дода шудааст. Дар порчаҳо аз Луқо ва Марқӯс Исо дар бораи арзиш, талаботҳо ва масъулиятҳои шогирд сухан мекунад.

Ў инро бо одамон пеш аз он, ки онҳо ба як хулоса биёянд, гуфт. Баъзеҳо ўро пайравӣ накарданд, вақте онҳо вазифаҳои шогирд буданро фаҳмиданд. Исо хулосабарориро кори осон накард. Мо бояд аз мафҳуми “файзи арзон”-и наҷот, ки бисёр вақт бо тафсири рӯякии оятҳо ба монанди Юҳанно 3:16, 1:12 ва 5:24 ҳаракат кунем. Мо бояд ин оятҳоро дар партави таълимоти Исо, ки дар Марқӯс 10:17-27 ва Луқо 9:57-62 омадааст, тафсир диҳем. Натиҷааш тасвири пурраи Инчил аст, шояд бо “хулосаи” камтар, вале шогирдони бисёртар. Маънояш он аст, ки қабул кардани Исо аз даст бардоштан ё дуо кардан баландтар аст.

Имони ҳақиқии наҷотёбӣ на танҳо пазируфтани Исоро ҳамчун Наҷотдиҳанда, балки ҳамчун Худованд низ дар бар мегирад. Яъне, кас бояд ҳаёти худро барои пайравӣ кардани Исо дар ин ҷаҳони тағйирёбанда, таслим намояд.

Чун нуқтаи назари муаллим дар бораи наҷот, танҳо рафтани ба осмон ва худро хурсанд ҳис кардан аст, нуқтаи назари пурраи наҷотёбӣ ба кӯдакон таълим дода намешавад. Ва нуқтаи назари пурраи наҷотёбӣ

бояд таълим дода шавад, агар мо интизори шогирди ҳақиқии Исо бошем.

ХУЛОСА

Кӯдакон хеле муҳим ҳастанд, ки онҳоро осонакак фаро гирем. Кӯдакон он вақт наҷот меёбанд, агар онҳо ба талаботҳои Библия дар бораи наҷот ҷавоб диҳанд.

Хона ва калисо дар таълимдиҳии кӯдакон масъулиятдор аст.

Танҳо Рӯҳулқудс маҳкум мекунад, бовар мекунонад ва кӯдаконро дигар мекунад.

Барои кӯдакон ба Исо ҷавоб додан осонтар аст, чунки дар онҳо мисоли дурударози муқовимат нест. Бинобар ин мо бояд кӯдаконро ба ҳақиқат ҳидоят кунем, то ки онҳо ба хулосаи рост ва ақлонӣ оянд.

БОБИ 20

ОЁ МАН МЕТАВОНАМ БАЪДИ ТАВАЛЛУД АЗ ОЛАМИ БОЛО НАҶОТАМРО АЗ ДАСТ ДИҲАМ?

Одаме, ки аз олами боло таваллуд ёфтааст, то ҳоло одами комил ва бегуноҳ нест. Ҳарчанд гуноҳ дар ҳаёти ӯ дигар мақоми асосӣ бозӣ намекунад, ҳоло ҳам ба васваса дучор мешавад ва баъзе вақтҳо гуноҳ мекунад. Саволе, ки баъзе навимондорон ва ҳатто баъзе имондорони болиғро заҳмат медиҳад чунин аст: “Оё ман метавонам наҷотамро аз даст диҳам?” Агар кас андеша кунад, вақте ки ӯ гуноҳ мекунад, наҷоташро аз даст медиҳад, шодию хурсандӣ, сулҳу осоиш ва умеди ҳақиқиро наметавонад доро бошад.

Библия дар бораи ин мавзӯ чӣ таълим медиҳад?

Библия таълим медиҳад, ки вақте кас аз олами боло таваллуд меёбад, ӯ наҷоташро аз даст намедиҳад. Ваъдаи зерини Исоро ба шогирдонаш хонед.

Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ каломи Маро бишнавад ва ба Фиристандаи Ман имон оварад, ҳаёти ҷовидонӣ

дорад ва ба доварӣ намеояд, балки аз марг ба ҳаёт гузаштааст.
Юҳанно 5:24

Агар кас Инчилро шунавад, имони ҳақиқӣ меорад, ки Исо Начотдиҳанда ва Худованд аст, Исо мегӯяд, ки Ӯ ҳаёти абадӣ меёбад. Ӯ ҳозир ҳаёти абадӣ меёбад, на дар оянда. Агар Ӯ ҳаёти абадӣ дорад, он бе охир аст. Ин ваъдаи Исо бароямон кофист, ки ба амнияти имондор имон оранд.

Дар баъзе оятҳои дигар низ Исо дар бораи ҳаёти абадӣ сухан мекунад. Юҳанно 3:15-16; Юҳанно 8:12; 10:28, 1 Юҳанно 5:13.

Агар кас аз олами боло таваллуд ёбад, ӯ ҳаёти абадӣ хоҳад ёфт. Дар Юҳанно 10:28-30 Исо чунин гуфт; *“Ва Ман ба онҳо ҳаёти ҷовидонӣ мебахшам, ва онҳо то абад талаф нахоҳанд шуд, ва ҳеҷ кас наметавонад онҳоро аз дасти Ман кашида гирад. Падаре, ки онҳоро ба Ман дод, аз ҳама бузургтар аст, ва ҳеҷ кас наметавонад онҳоро аз дасти Падари Ман кашида гирад. Ман ва Падар як ҳастем.”*

Дар Румиён 8:35, 37-39 Павлус мегӯяд; *Кӣ моро аз муҳаббати Масеҳ ҷудо мекунад? Оё андӯҳ, ё фалокат, ё таъқибот, ё гуруснагӣ, ё бараҳнагӣ, ё хатар, ё шамшер? Аммо бар ҳамаи ин мо ба воситаи Дӯстдорамон пурра голиб меоем. Зеро ман мӯътақидам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на мабдаъҳо, на қувваҳо, на ҳозира, на оянда. На баландӣ, на умқ, на ҳар гуна махлуқи дигар моро аз муҳаббати Худо, ки дар Худованди мо Исои Масеҳ аст, ҷудо карда наметавонад.*

Аз ин оятҳо бараъло рӯшан мешавад, ки чун одам боре аз олами боло таваллуд меёбад, ӯ дигар начоташро аз даст намедиҳад.

Биёед ба ин суол аз дигар тараф назар кунем. Вақте ки мо аз олами боло таваллуд ёфтем, мо қисми оилаи Худо шудем. Дар Юҳанно 1:12 мо мехонем, *“Лекин ба онҳое, ки ӯро қабул кардаанд ва ба исми Ӯ имон овардаанд, қудрат дод, ки фарзандони Худо гарданд.”*

Шумо ба таври ҷисмонӣ таваллуд шудед, шумо аъзои оила шудед. Шумо падару модар доштед. Агар шумо дар хурдсолӣ ягон кори хато кардед, ё итоаткор набудед, ин маънои онро дорад, ки шумо дигар фарзанди падару модаратон нестед? Не! Хуб ё бад шумо фарзанди онҳо мемонед. Агар шумо саркашӣ мекунед, ин волидайнатонро ғамгин мекунад, вале ҳоло ҳам шумо фарзанди онҳо ва онҳо волидайни шумо. Агар вақт мегузарад ва шумо бо

волидонатон гап намезанед, пас аз ин бармеояд, ки онҳо дигар волидони шумо нестанд? Не! Бародарӣ, хушбахтӣ ва хурсандӣ шояд набошад, вале муносибати волидайн – фарзанд менамояд. Барои имондор муқобили Худо гуноҳ кардан кори хато аст. Вале ин рӯй медиҳад ва рӯй хоҳад дод, Худо фарзандони худро оқ намекунад. Ў ғамгин аст, вале ҳоло ҳам Падари Осмонии онҳост. Барои омӯзиши пурраи ин мавзӯӣ Забур 51-ро хонед. Довуд гуноҳи бузург карда буд. Дар ояти 14 Довуд гуфт: *Шодии наҷоти Худо ба ман баргардон, ва бо рӯҳи олиҳимматӣ маро дастгирӣ намо.* Ў нагуфт, ки наҷоташ барқарор шавад; ӯ гуфт, ки шодияш баргардад.

Бо вучуди гуноҳаш ӯ Фарзанди Худо буд, вале шодӣ надошта буд. Чун шахс наметавонад наҷоти худро аз даст диҳад, зарур аст, ки ӯ як бор аз олами боло таваллуд ёбад. Наҷотёбӣ тақрор намеёбад.

Далели он ки имондор ҳаёти ҷовидонӣ дорад, ҳеҷ гоҳ гумроҳ намешавад, маънои онро надорад, ки мо барои гуноҳ кардан озод ҳастем. Амнияти ҳаёти ҷовидонӣ ҳамчун иҷозатнома барои гуноҳкунӣ набояд истифода шавад. Масеҳии ҳақиқӣ ин хел намегӯяд: “Ман албатта ба биҳишт хоҳам рафт, ва бинобар ин ман чанде ки мецоҳам гуноҳ мекунам.” Масеҳии ҳақиқӣ аз зиндагӣ дар гуноҳ лаззат намебарад. Ў худро гуноҳкор ва ноҳинҷор ҳис хоҳад кард. Чунки ғайз ва марҳамати Худо моро аз ҳаёти ҷовидонӣ итминон медиҳад, мо майли том дорем, ки бо Ў зиндагӣ кунем.

Ин хуб аст, чунки мо бе ягон шубҳа медонем, ки ҷойи худро дар биҳишт аз даст намедихем. Бо ғайзи Худо ин ҷой барои мо ҷудо шуда мондааст. Мо метавонем, зиндагиро бо хушию хурсандӣ, сулҳу осоиш ва умед гузаронему ҳама вақт ба дигарон гӯем, ки Худо бузург аст.

БОБИ 21

ОЁ МАН ДАҲЯК ДИҲАМ?

Даҳяк чист? Кори додани даҳяк ва хайрияҳо ҳам дар Аҳди қадим ва ҳам дар Аҳди ҷадид дида мешавад.

Дар Ҳастӣ 14:20 омадааст, *Ва Абром ба Маликсодиқ даҳяк дод. Иброҳим одами бузурги Худо буд.* Худо ӯро баракат дод ва ӯро барои барпо кардани халқи бузург истифода кард. Иброҳим даҳяк меод. Иброҳим наберае дошт, ки номаш Якуб буд. Баъди ғалабаи бузург Якуб сангеро он ҷо монд ва гуфт, “*Ва ин санг, ки мисли сутуне рост*

мондам, хонаи Худо хоҳад монд; ва ҳар он чӣ Ту ба ман бидиҳӣ, даҳякаширо ба Ту хоҳам дод." Ҳастӣ 28:22.

Даҳяк- ин даҳ фоизи даромад мебошад. Бисёр имондорон аз даҳ фоиз зиёдтар медиҳанд, то ки Худо онҳоро баракат диҳад. Даҳяк ба калисои маҳаллӣ дода мешавад.

Чаро имондор бояд даҳяк диҳад?

1. Имондор бояд барои табиати Худо - Падари мо, ва Исо-Начотдиҳанда ва Худованди мо даҳяк диҳад.

Додани даҳяк дар қалби Худо тавлид ёфт. Аз аввали офариниш Худо- Худои тақдимкунанда буд. Ӯ рӯшноӣ, растаниҳо, ҳайвонот дод ва ба марду зан ҳаёт бахшид. Дар давраи Аҳди қадим Ӯ ба халқи Яҳуд имтиёз ва масъулият дод. Ӯ Шариатро дод, то ки одамонро роҳнамоӣ кунад. Охирон, Ӯ аз ҳама беҳтарин – Писари ягонаи Худ, Исоро дод, то ки зиндагӣ кунад ва мурад, чунки бо аз даст додани зиндагӣ Ӯ ба мардум ҳаёти ҷовидонӣ бахшид. Нуктаи асосии табиати тақдимкунандаи Худо дар Юҳанно 3:16 омадааст. *Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худо дод, то ҳар ки ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.*

Аз сабаби он ки Худо – Худоест, ки дӯст медорад ва медиҳад, мо ҳамчун фарзандони Ӯ бояд майли пайравӣ кардани ӯро дошта бошем. Муҳаббати мо нисбати Худо, бо одатҳои додани мо чен мешавад. Вақте ки сухан дар бораи додани Масеҳӣ меравад, Павлус гуфт; *Инро ба таври фармон намегӯям, балки ба воситаи ҷидду ҷаҳди дигарон самимияти муҳаббати шуморо низ меозмоям. Зеро шумо файзи Худованди мо, Исои Масеҳро медонед, ки Ӯ сарватдор буда, барои шумо бенаво шуд, то ки шумо ба воситаи бенавоии Ӯ сарватдор шавед.* 2 Қўринтиён 8:8-9

2. Имондор бояд даҳяк диҳад, чунки ӯ бисёр гуфт.

Павлус гуфт; *Аммо, чунон ки шумо дар ҳар чиз: дар имон ва калом, дар дониш ва ҳар гуна ҷидду ҷаҳд ва дар муҳаббати худ нисбат ба мо афзунӣ доред, ончунон дар ин кори хайр ҳа афзунӣ зоҳир намоед.* 2 Қўринтиён 8:7

Ҳамаи онҳое, ки аз олами боло таваллуд ёфтаанд, баракат дода шудаанд. Имондор ҳаёти ҷовидонӣ дорад. Худо ба ӯ баракати харрӯза – ҳам моддӣ ва ҳам рӯҳонӣ додааст. Саховатмандона

гирифтан, саховатмандона надодан ин носипосӣ ё худпарастӣ аст. Даҳякдиҳӣ - ин роҳи муқаррариест, ки Худо барои фарзандонаш додааст, то ин ки онҳо муҳаббаташонро намоиш диҳанд.

3. Имондор бояд даҳяк диҳад, чунки ба ӯ огоҳии мунтазам лозим аст, ки ҳамаи ҳаёти ӯ ва дороии ӯ ба Худо тааллуқ дорад.

Оё намедонед, ки ҷисмҳои шумо маъбади Рӯҳулқудс аст, ки Он дар шумо сокин аст ва Онро шумо аз Худо ёфтаед, ва шумо аз они худатон нестед? 1 Қўринтиён 6:19

Замин ва ҳар чӣ дар он аст, дунё ва сокинони он аз они Худованд аст. Забур 23:1.

Ҳама чизи мо ба Худо тааллуқ дорад. Вақте ки мо Исоро ба ҳаёти худ ҳамчун Наҷотдиҳанда ва Худованд таклиф кунем, мо дигар худованди ҳаёти худ нестем. Исо Худованд ва Подшоҳ аст. Ӯ Худованди фарзандони мо, хонаи мо, замини мо, кор ва истироҳати мост.

Сад фоиз ба Худо тааллуқ дорад. Ӯ талаб мекунад, ки мо ҳар ҳафта даҳякро бидиҳем, то ки ҳамеша дар хотир дошта бошем, ки Ӯ Соҳиби ҳама чиз аст. Павлус гуфт: *Дар рӯзи якуми ҳафта бигзор ҳар яке аз шумо, мувофиқи даромадаш, назди худ пасандоз карда нигоҳ дорад... 1 Қўринтиён 16:2.* Павлус дар бораи хайрияҳое, ки ҳар рӯзи Якшанбе дода мешавад, сухан меронад. Вақте мо мегӯем, ки ҳама чиз ба Худо тааллуқ дорад, дар паси сар кардани зиндагӣ ва кори ҳаррӯза боэҳтиёт хоҳем буд. Мо дар истифодаи навад фоизи мондагии дорои мо эҳтиёткор хоҳем буд. Худо дар бораи даҳ фоиз (даҳяк) дар ташвиш аст, вале ӯ ҳамчунин дар бораи он ки мо навад фоизи дороиямонро чӣ хел истифода мекунем, дар ташвиш аст.

4. Имондор бояд даҳяк диҳад, чунки Библия чунин мегӯяд.

Бубинед, ки Павлус дар ояти зер бигзорро ба кор бурдааст. Дар рӯзи якуми ҳафта бигзор ҳар яке аз шумо, мувофиқи даромадаш, назди худ пасандоз карда нигоҳ дорад...

1 Қўринтиён 16:2

Дар Малокӣ 3:10 Библия мегӯяд, Тамоми ушро ба хазинахона биёред...

Исо дар Матто 23:23 дар бораи даҳякдихӣ мегӯяд. *Вой бар ҳоли шумо, эй китобдонон ва фарисиёни риёкор, ки аз наъно, бодиён ва зира ушр медиҳед, лекин бузургтарин аҳкоми шариат, яъне доварӣ, марҳамат ва имонро тарк кардаед; мебоист онҳоро ба ҷо оварда, инҳоро низ тарк намекардед.*

5. Имондор бояд даҳяк дихад, чунки ин нақшаи Худо аст, ки кори калисоро маблағгузорӣ кунад.

Вақте ки гап дар бораи даҳякдихии масеҳӣ меравад, Павлус мегӯяд, *Зеро ба ҷо овардани ин хизмат на танҳо норасогии муқаддасонро пур мекунад, балки шукри Худоро низ бениҳоят афзун мегардонад.* 2 Қўринтиён 9:12

Ҳамчунин дар 1 Қўринтиён 16:2 Павлус мегӯяд. *Дар рӯзи якуми ҳафта бигзор ҳар яке аз шумо, мувофиқи даромадаш, назди худ пасандоз карда нигоҳ дорад, то ки дар вақти омаданам ба ҷамъ кардан ҳоҷат наафтад.* Дар Малокӣ 3:10 мо мехонем, *Тамоми ушро ба хазинахона биёред, то ки дар хонаи Ман хӯроке бошад.*

Бо ёрии даҳякҳо ва хайрияҳо, калисо қобил аст ба роҳиб пул дихад, китобҳои Библия харида гирад, калисоҳои хурд сохта дихад, ба аъзоёне, ки зарурият доранд, кӯмак кунад ва одамонро барои паҳн кардани Хабарии Хуш фиристонад.

6. Имондор бояд даҳяк дихад, чунки агар ӯ ин корро накунад, на танҳо аз Худо дуздӣ мекунад, балки худро низ аз бисёр баракатҳо дур мекунад.

Оё раво аст, ки одамизод Худоро зорат кунад? Ва ҳол он ки шумо Маро зорат мекунад, ва мегӯед: “Дар чӣ бобат мо Туро зорат кардаем?” Дар бобати ушр ва ионат. Шумо гирифтори лаънати сахт гардидаед, чунки шумо, яъне тамоми халқ Маро зорат кардаед. Тамоми ушро ба хазинахона биёред, то ки дар хонаи Ман хӯроке бошад, ва бо ин Маро имтиҳон намоед, мегӯяд Худованди лашкарҳо, ки оё Ман раванҳои осмонро барои шумо намекушоям, ва баракати аз ҳад зиёде бар шумо фуру намерезам? Малокӣ 3:8-10

Хуллас, касе ки хасисона мекорад, вай хасисона дарав мекунад, ва касе ки саховатмандона мекорад, вай саховатмандона дарав мекунад. Бигзор ҳар кас ба дилхоҳи худ бидихад, на бо ғамгинӣ ва на ба таври маҷбурӣ; зеро Худо он касро дӯст медорад, ки сахӣ бошад. Ва Худо қодир аст ҳар гуна файзро дар шумо афзун кунад,

то ки шумо ҳамеша аз ҳар ҷиҳат ба қадри кофӣ қонеъ буда, барои ҳар кори хайр афзунӣ зоҳир намоед. Чунон ки навишта шудааст: “Исроф намудааст: ба мискинон тақсим карда додааст; кори хайраш то абад қоим аст.” Ва Он ки барои коранда тухм ва барои хӯранда нон муҳайё менамояд, кишти шуморо фаровон ва самари кори хайри шуморо афзун хоҳад кард. То ки шумо дар ҳар ҷиз барои ҳар гуна саховат бой гардед, ки он ба воситаи мо шукри Худоро ба амал меоварад. 2 Қўринтиён 9:6-11

Акнун бармегардем ба савол, оё Ман бояд даҳяк диҳам?

Агар шумо имондоред, бояд даҳяк диҳед. Дар оятҳои зер ба калимаҳои ҳар кас ва бигзор диққат диҳед. *Бигзор ҳар кас ба дилхоҳи худ бидиҳад...* 2 Қўринтиён 9:7. ҳамчунин дар 1 Қўринтиён 16:2, *Дар рӯзи якуми ҳафта бигзор ҳар яке аз шумо, мувофиқи даромадаш, назди худ пасандоз карда нигоҳ дорад...*

Ҷавоб рӯшан аст. Ҳар имондор бояд даҳяк диҳад, агар ӯ пайрави итоаткори Масеҳ мебошад. Ҳар имондор бояд даҳяк диҳад, агар ӯ сарватҳои номаҳдуди Худоро донад. Кўдакон бояд ба даҳякдиҳӣ мувофиқи имконият ва даромадашон роҳнамоӣ шаванд. “ҳар яке” ҳам бой ва ҳам камбағал, ҳам ҷавон ва ҳам пирро дар бар мегирад. (Дар баъзе мамлакатҳои султараққӣ, даҳяк метавонад дар шакли пули нақд ё мол ё ҳайвон бошад). Баъзеҳо мегӯянд, ки онҳо камбағал ҳастанд даҳяк дода наметавонанд. Дар 2 Қўринтиён, бобҳои 8 ва 9 омадааст, ки имондорон даҳяк намедиханд, барои ҳамин онҳо камбағал ҳастанд. Худо ваъда дод, ки касоне даҳяк медиҳанд, онҳоро баракат хоҳад дод. Даҳякдиҳанда ҳаргиз гадо нахоҳад шуд. Библия дар бораи баракати бузурги моддӣ ва рӯҳонӣ, ки касони озодона даҳякдиҳандаро интизор аст, ҳарф мезанад. Имондор даҳяк намедихад, ки бой шавад, вале вақте имондор аз самими қалб даҳяк медиҳад, Худо ӯро баракат ато мекунад.

Навиштаҳои зеринро дар бораи даҳяк хонед.
2 Қўринтиён 8-9; Малокӣ 3

БОБИ 22

БИБЛИЯ ДАР БОРАИ ҶАМОАТ ЧӢ ТАЪЛИМ МЕДИҲАД

Ҷамоат (Шоми охирон) ва таъмидкунӣ ду фармони калисо ҳастанд. Дар бораи шоми охирон, Исо гуфт, “Инро кун...” Дар бораи Таъмидкунӣ Исо гуфт, “Онҳоро таъмид деҳ...”

Ин фармонҳо наҷот намеоранд ва пок намекунанд. Агар онҳо метавонанд одамро пок кунанд ё наҷот диҳанд, пас ҳоҷат ба марги Исо набуд. Наҷотёбӣ ва тавба аз гуноҳ танҳо ба василаи овардани имон ба Исо меояд. Наҷотёбӣ фақат дар ӯ ҳаст, на дар оби таъмид ё шарбат ё ноне, ки дар Шоми Охирон истифода бурдаанд. Наҷот дар маросимҳои зоҳирӣ нест.

Чун ин фармонҳо воситаи фэйз ё наҷот нестанд, онҳоро наметавонем расми динӣ (sacrament) хонем. Расми динӣ мафҳуми Библия нест. Расми динӣ ба чиз, маросим, ё оине, ки метавонад касро наҷот диҳад, нисбат дода мешавад. Имондорони Библия набояд расми диниро барои тасвир кардани Шоми охирон / ё таъмиддихӣ истифода баранд.

Дар бораи наҷотёбӣ ва маросимҳои зоҳирӣ, Павлус дар Филиппиён 3:3б-4; 6-9 мегӯяд, *Зеро аҳли хатна моем, ки Худоро дар Рӯҳ ибодат менамоем, ва бо Исои Масеҳ фахр мекунем, ва ба ҷисм эътимод надорем. Гарчанде ки маро асосе ҳаст ба ҷисм ҳам эътимод дошта бошам. Агар каси дигар гумон кунад, ки метавонад ба ҷисм эътимод дошта бошад, ман – бештар. Аз ҷиҳати ғайрат – таъқибкунандаи Калисо, аз ҷиҳати адолати шаръӣ – беайб. Лекин он чӣ барои ман бартарӣ буд, ба хотири Масеҳ нуқсон донистам. Ва ҳанӯз ҳамаашро ба хотири афзалияти дониши Худованди ман Исои Масеҳ нуқсон медонам, ки барои Ӯ ман аз ҳамааш даст кашидам ва ҳамаашро ахлот медонам, то ки Масеҳро пайдо кунам. Ва дар Ӯ пайдо шавам, на бо адолати худ, ки аз шарият аст, балки бо он чӣ ба воситаи имон ба Масеҳ аст, яъне бо адолате ки аз Худо бар ҳасби имон аст.* Филиппиён 3:3б-4, 6-9

Ин рӯшан аст, ки наҷотро ба василаи маросимҳо ва расму оинҳои зоҳирӣ ба даст натавон овард.

Пас маънои Шоми охирон чист?

Дар 1 Қўринтиён 11:23-29 мо мехонем: *Зеро ман аз Худованд чунин қабул кардам ва ба шумо низ супурдам, ки Исои Худованд дар он шабе, ки ўро таслим карданд, нонро гирифт. Ва баракат дода, пора кард ва гуфт: “Бигиред, бихӯред, ин Бадани Ман аст, ки барои шумо пора карда мешавад; инро ба ёдгори Ман ба ҷо оваред.” ҳамчунин косаро пас аз таоми шом гирифта, гуфт: “Ин коса аҳди ҷадид аст дар Хуни Ман; инро, ҳар боре ки менӯшед, ба ёдгори Ман ба ҷо оваред.” Зеро ҳар боре ки ин нонро мехӯред ва ин косаро*

менӯшед, мамоти Худовандро эълон мекунед, то даме ки Ӯ биёяд. Бинобар ин ҳар кӣ ба таври ношоиста ин нонро бихӯрад ё косаи Худовандро бинӯшад, бар зидди Бадан ва Хуни Худованд айбдор хоҳад шуд. Пас, одамизод бояд худро имтиҳон кунад, ва ба ин тариқа аз он нон бихӯрад ва аз он коса бинӯшад. Зеро, кас агар дар бораи Бадани Худованд мулоҳиза накарда, ба таври ношоиста бихӯрад ва бинӯшад, вай ба маҳкумияти худ меҳӯрад ва менӯшад.

Шоми Охирон танҳо барои онҳост, ки аз олами боло таваллуд ёфтанд ва таълимоти Исоро дар бораи таъмид пайравӣ мекунанд.

Аз оятҳои боло маълум мешавад, ки Шоми Охирон хизматгузори ӣ ёдгори мебошад. Исо дар бобати коса гуфт, “Инро ҳар боре, ки менӯшед, ба ёдгории Ман ба ҷо оваред.” ҳамчунин суханҳоро Ӯ дар бораи нон гуфт.

Коса рамзи хуни Исо дар салиб аст.

Нон рамзи ҷисми шикастаи Исо дар салиб аст. Ин ду чиз, шарбат ва нон рамзи ҳастанд, ё тасвирианд. Нон дар ҳақиқат ҷисми Исо нест. Шарбат дар ҳақиқат хуни Исо нест. Исо ҳар ҳафта намурад. Барои пурра фаҳмидани ин, китоби Ибриёро аз Аҳди ҷадид бихонед. Ибораҳои умумие, ки дар бораи марги Исо дар ин китоб омадаанд, инҳоянд: “Бори барои ҳама”, “ҳеч гоҳ такрор намеёбад.”

Исо худро “дар”, “нур”, “роҳ”, “об”, “нони ҳаёт” номидааст. Яҳёи Таъмиддиханда Ӯро “Барраи Худо” номид.

Ин истилоҳ рамзан истифода шудааст. Ӯ “дар” аст ба Осмон – вале Ӯ бештар аз дари ҳақиқии ҷубин аст. Ӯ “нур” аст, вале Ӯ бештар аз чароғ аст. Ӯ “роҳ” аст, ки ба осмон мебарад, вале Ӯ бештар аз роҳи ҳақиқии чиркин аст. Ӯ “нон”-и ҳаёт аст, вале Ӯ бештар аз нонест, ки одам меҳӯрад. Бисёр вақт Ӯ забони заминиро истифода бурд, то ки ҳақиқати рӯҳонии худро таълим диҳад.

Шоми Охирон мавридест, ки имондорон марги Исоро ҳамчун қурбонии гуноҳҳои онҳо ба хотир меоранд.

Ин ҳамчунон мавридест, ки ҳамон Исои, ки дар салиб мурда, дубора бармегардад, вале на ҳамчун Начотдиханда, балки ҳамчун Подшоҳи Имондорон ва Довари беимонон.

БОБИ 23

БИБЛИЯ ДАР БОРАИ ҲАМЧИНСБОЗӢ ЧӢ ТАЪЛИМ МЕДИҲАД?

Навиштаи аввалини Библия дар бораи ҳамчинсбозӣ дар Ҳастӣ 19:4-5 омадааст.

Ҳанӯз ба хоб нарафта буданд, ки сокинони шаҳр, мардони Садӯм, аз ҷавон то пир, тамоми халқ аз ҳар ҷониб хонаро иҳота карданд. Ва Лутро ҷегзада, гуфтанд: “Қуҷоянд он касоне, ки имшаб назди ту омаданд? Онҳоро назди мо берун овар, то ки бо онҳо бихобем.”

Дар Ҳастӣ 18:20 мо суҳанҳои Худоро, ки Садӯм ва Амӯрро тасвир мекунад меҳонем, *Фигон аз дасти Садӯм ва Амӯрро бисёр шудааст, ва гуноҳояшон бағоят гарон шудааст.*

Худо ду шаҳро барои гуноҳояшон хароб кард.

Дар Библия, дар Ибодат чунин омадааст: *Ва бо мард мисли зан ҷимоъ накун; ин кори зишт аст.*

Дар Аҳди ҷадид ҳам навиштаҳо оид ба ҳамчинсбозӣ ба ҷашм мерасанд. Дар Румиён 1:18-19, 21-28 Библия мегӯяд, *Зеро ки газаби Худо аз осмон зоҳир мешавад, бар ҳар гуна маъсият ва шарорати одамоне, ки ростиро бо шарорат поймол мекунад. Зеро ки он чӣ дар бораи Худо дониш мумкин аст, ба онҳо маълум аст, чунки Худо ба онҳо маълум кардааст. Агарчи онҳо Худоро шинохта бошанд, ӯро чун Худо ситоиш накарданд ва шукр нагуфтанд, балки ҳаёлотӣ онҳо ботил, ва дили бефаросаташон тира шуд. Бо вучуди он ки ҳудашонро оқил номиданд, ақли худро гум карда, ҷалоли Худои бефаноро ба сурате табдил доданд, ки ба одами фонӣ, ба мургон, чорпоён ва хазандагон монанд аст. Бинобар ин Худо онҳоро бо нафси шаҳвониашон ба нопокӣ гирифтор кард, ба тавре ки онҳо баданҳои худро бо ҳамдигар нангин карданд. Онҳо ростии Худоро ба дурӯғ иваз карданд ва парастии ибодат карданд, махлуқро ба ҷои Холиқе, ки то абад муборак аст, омин. Аз ин сабаб Худо онҳоро ба ҳавасҳои нангин гирифтор кард: занони онҳо ҷимои табииро ба ҷимои гайритабиӣ иваз карданд. ҳамчунин мардон ҷимои табииро бо занон тарк карда, оташи шаҳваташон ба якдигар баланд шуд ва мард бо мард ба кирдори нангин машғул шуда, сазои иштибоҳи худро дар вучуди ҳудашон диданд. Ва азбаски онҳо Худоро бо ақли*

худ шинохтан нахостанд, Худо онҳоро ба афкори фосид гирифтोर кард, то ки корҳои носазо кунанд.

Оятҳои болоиро аз сари нав хонед. Вақте ки шумо мехонед, диққат диҳед, ки байни парастииш ва гуноҳ муносибат мавҷуд аст. Албатта чунин намуди парастииш – парастииш дурӯғин аст ва як холигиеро боқӣ мемононад, ки одамро ба чуқурии гуноҳ мепартояд. Ин гуноҳ дар ин оятҳо ҳамчун ҳамчинсбозӣ, ҳам барои мардон ва ҳам барои занонро дар бар мегирад. Аз ояти 28 бармеояд, ки нафарони ба ин кор машғулбуда чазоро интизоранд. Ин чазо дар бисёр ҷанбаҳои ҳаёт дида мешавад. Инҳо безорӣ, шармкунӣ, касалиҳое, ки ба воситаи алоқаи чинсӣ мегузаранд ва дигарҳоянд.

Дар Тимотиус 1:9-10 мо мехонем; Ва инро бидонад, ки шарият на барои одил дар миён гузошта шудааст, балки барои шарирон ва беитоатон, осийн ва гуноҳкорон, фосиқон ва палидон, барои таҳқиркунандагони падар ва модар, барои одамкушон, барои зинокорон, ливотагарон, одамдуздон, дурӯзгӯён, савгандшиканон ва барои ҳар амале, ки бар хилофи таълимоти солим аст.

Фосидии шахвонӣ дар баробари дигар ҷиноятҳо, кушторҳо, бехудой ва гуноҳкорӣ ҷой дорад.

Оё ҳамчинсбоз ба Осмон меравад?

Аз Библия мо ҷавоби саҳеҳ меёбем.

Ваҳӣ 21:8, Валекин тарсончакон, ва беимонон, ва палидон, ва қотилон, ва зинокорон, ва ҷодугарон, ва бутпарастон, ва ҳамаи дурӯзгӯёнро – насибашон дар кӯлест, ки бо оташ ва кибрит месӯзад; ин мамоти дуҷум аст.

1 Қўринтиён 6:9-11; Оё намедонед, ки золимон вориси Малакути Худо намешаванд? Фирефта нашавед: на зинокорон, на бутпарастон, на фосиқон, на бачабозон, на ливотагарон. На дуздон, на ҳаромризқон, на бадмастон, на бадзабонон, на гонатгарон – вориси Малакути Худо намешаванд. Ва баъзе аз шумо чунин будед; аммо пок шудед, аммо қудсият пайдо кардед, аммо сафед шудед ба исми Худованди мо Исои Масеҳ ва ба Рӯҳи Худои мо.

Дар ин порчаҳои Каломи Худо ҳақиқатҳои рӯшан дида мешаванд.

1. Ҳамчинсбозӣ ғайри қобили қабул аст. Он муҳолифи иродаи Худо.
2. Ҳамчинсбозӣ меваи фосидии динӣ аст.
3. Ҳамчинсбозӣ одамро аз ҷамоати ростии Худо берун мекунад, ҳам дар ин ҷаҳон ва ҳам баъди марг дар он ҷаҳон.
4. Ҳамчинсбозиро бояд маҳкум кард.
5. Ҳамчинсбозӣ шаъну эътибори одамро ва муносибатҳои муқаррарии ҷомеъаро хароб мекунад.

Барои ҳамчинсбоз умед ҳаст?

Бале! Ин гуноҳи нобахшиданӣ нест. Навишта ба мо тасвири аввалаи шахсеро, ки тарзи ҳаёти ҳамчинсбозиро давом медиҳад, чунин нишон медиҳад, ки ӯ умеди ба Осмон рафтани надорад. Чуноне ки мафкураи ҳамчинсбоз печ дар печ аст, тавбаи ҳақиқӣ метавонад дар зиндагии ӯ дигаргунӣ ворид кунад.

Чун дар 1 Қўринтиён 6:11 нишон дода шудааст, Худо қобил аст, табиати ҳамчинсбозро тағйир диҳад. Вале одам бояд аз гуноҳи худ хаста бошад ва пеш аз он ки Худо дар ҳаёти ӯ тағйирот дохил кунад, ӯ худаш хоҳони ин тағйирот бошад.

Имондорон вазифадоранд, ки ҳар шакли гуноҳро аз он ҷумла ҳамчинсбозиро нафрат кунанд. Вале имондорон вазифадоранд, ҳамчинсбозро дӯстдоранд ва хоҳиши ба онҳо кўмак кардани дошта бошанд.

Агар имондор хоҳиши онро дорад, ки ба ӯ ёрӣ диҳанд? бояд чӣ кор кунад?

Ӯ бояд маслиҳат пурсад. Бисёр вақт дар чунин ҳол роҳиб метавонад ёрӣ диҳад, ҳамчунин маслиҳати масеҳии касбӣ низ хуб аст.

Зарурияти аз ҳама пеш ва муҳими ҳамчинсбоз тавба кардан аст, ӯ бояд майлу хоҳишҳои худро монад ва Исоро ҳамчун Худованди ҳаёти Худ – аз он ҷумла ҳаёти шахсонӣ, қабул кунад. Таваллуди ҳақиқӣ аз олами боло дар зиндагии ҳамчинсбоз дигаргунӣ меорад.

Баъди таваллуд аз олами боло се ҷанбаи амалии ҳаёт аст, ки аз болои он ҷиддан кор бояд кард.

1. Тасвири нави Худ.

Тасвири харобкорӣ пеш дар Ғалотиён 5:16-21 омадааст. Тасвири нави, ки бояд гирифта шавад, дар Ғалотиён 5:22-26 омадааст. Тасвирҳои нави ва пеш дар Эфсӯсиён 2:1-10 низ дида мешавад.

2. Намуди зоҳирии нави.

Агар кас ба монанди ҳамчинсбозон фаъолият кунад ва либос пӯшад, ӯ бояд кӯшиш кунад, инро тағйир диҳад. Мард бояд ба монанди мард фаъолият кунад ва либос пӯшад; зан бояд ба монанди зан фаъолият кунад ва либос пӯшад.

3. Дӯстони нави

ҳамчинсбозе, ки аз олами боло таваллуд ёфтааст, бояд бо одамоне, ки Исоро пайравӣ мекунад, дӯстӣ барқарор кунад. Ӯ бояд бо ғайри-ҳамчинсбозон дӯстӣ кунад. То он даме, ки ӯ комилан аз болои ин масъала пирӯз нашудааст, наметавонад бо ҳамчинсбозон дӯстиро барканад. Баъд ӯ метавонад ба дигарон ёри кунад, ки онҳо низ озод шаванд.

Ҳамчинсбозон ба калисо роҳ дода мешаванд?

Одамоне, ки ба ҳамчинсбозӣ машғуланд, ба ҳисм ё бародарии калисои маҳаллӣ мувофиқ нестанд (Оятҳои Библияро доир ба ин масъала бори дигар аз назар гузаронед.

Онҳое, ки ба ҳамчинсбозӣ машғуланд, ҳаргиз ба мақоми сарвари калисо роҳ дода намешаванд. Танҳо ҷамъоатҳои гирифтори касалии гуноҳ имкон медиҳанд, ки ҳамчинсбоз ҳамчун роҳиб ё кашӣ фаъолият кунад. Омехта шудани ҳамчинсбоз бо аъзоёни калисо, барои калисо хеле хатарнок аст.

Хусусан фаъолияти ҳамчинсбозон ба кӯдакон таъсири манфӣ дорад.

Ҳамчинсбозе, ки тавба кард ва тарзи нави ҳаётро пеш бурда истодааст, тамоман дигар аст. Муносибат нисбат ба ӯ ба монанди аъзоёни дигари калисо аст. Бо “ба ҳамчинсбозӣ” машғул шудан, мо онҳоро дар назар дорем, ки тарзи ҳаёти фосидро давом дода истодаанд.

Имондорон бояд ҳамаи одамонро дӯстдоранд. Вале имондорон набояд аз ҳамчинсбозӣ ҷашмпӯшӣ кунанд, ё онро пуштибонӣ

намоянд. Ба ҳоли ҳамчинсбоз бояд раҳм кард ва ўро барои тавба кардан рӯҳбаланд намуд.

БОБИ 24

ОЁ НЎШИДАНИ НЎШОКИҲОИ АЛКОГОЛӢ ВА КАШИДАНИ СИГОР ХАТО АСТ?

Нӯшокиҳои алкоғолӣ чиро дар бар мегирад? ҳар чизе ки таркибаш алкоғол дорад. Яъне, аз қабилӣ чунин нӯшокиҳо: пиво, шароб, ҷин ва ғайра.

Баъзеҳо чунин савол медиҳанд: “Оё мо баъди таваллуд шудан аз олами боло метавонем пиво нӯшем?”, “Дар нӯшидан ва кашидан чӣ нохубӣ аст?”

1. Исоро пайравӣ кардан маъноӣ онро дорад, ки кас бояд ҳама чизро ба Худовандии Исо таслим кунад.

Ин ҳама чиз маъноӣ онро дорад, ки ҳама чиз дар ҳаётимон бояд таслими Исо бошад. Саволи ҳақиқӣ ин нест, ки “Оё ман метавонам нӯшиданро давом диҳам?” Саволи ҷиддитар ин аст?” Оё ман хоҳиш дорам, ки тамоми ҳаётимро ба зери ҳукмронии Худованд Исо гузорам? Масъалаи асосӣ дар нӯшидан нест. Масъала он аст, ки бо ҳаёти _____

Шахсе, ки ба Худо имкон намедиҳад, то ки Худои тамоми ҳаёташ гардад, харобӣ ва гумроҳиро пайравӣ мекунад. Оилаи ӯ ҳам дар ин ҷо ва ҳам дар олами ҷовидонӣ азоб мекашад.

Наҷот ёфтани – наҷотро ба даст даровардан, ва хоҳиши ба Исо бовар кардани ҳаёти худро дошта бошад ва дар пеши ҳама Исоро ҳамчун Худованд эътироф кунад. Зеро агар ту бо даҳони худ эътироф кунӣ, ки Исо Худованд аст, ва бо дили худ имон оварӣ, ки Худо ўро аз мурдагон эҳё кард, наҷот хоҳӣ ёфт; Румиён 10:9 Одам бояд на танҳо майли аз пиво ва сигор дур шуданро дошта бошад, балки ӯ бояд имкон диҳад, ки Исо Худованди қори ӯ, оилаи ӯ, истироҳати ӯ, пули ӯ ва ҳамаи умедҳои ӯ шавад. Калимаи ХУДОВАНД маъноӣ ҳукмрон, роҳбарро дорад. Одам наметавонад ҳам Худовандии ягон қисми ҳаёташро нигоҳ дорад ва дар айни замон Исоро ҳамчун Худованд қабул кунад. Агар кас гӯяд, ки дар бораи нӯшоқӣ ӯ чизе, ки майл дорад кунад, ӯ барои таваллуд аз олами боло тайёр нест. Таассуфовар аст, ки бисёриҳо пиворо дар ҳаёти худ аз Исо болотар

мегузоранд. Онҳое, ки ҳаёташонро комилан ба Исо таслим кардаанд, кудрат доранд, ки масъалаи нӯшокиро паси сар кунанд.

2. Талаботҳои Худовандӣ тамоми ҳаётро таъсир мерасонад.

Агар Исо боре дар ҳаёти мо ҳамчун Худованд зиндагӣ кунад, мо ҳамаи он чизеро, ки ба ҷо меорем ва фикр мекунем, аз нав месанҷем. Мо ўро хурсанд хоҳем кард ва дар ҳамаи қисмҳои ҳаёти мо ба ў ҷалол ва эҳтиром хоҳем овард. Дар бораи қисми имондор Павлус гуфт, *Магар намедонед, ки қисмҳои шумо узвҳои Масеҳанд? Пас, оё узвҳои Масеҳро мегирам, то ки онҳоро узвҳои фоҳишае гардонам? ҳошо ва калло! Оё намедонед, ки қисмҳои шумо маъбади Рӯҳулқудс аст, ки Он дар шумо сокин аст, ва Онро шумо аз Худо ёфтаед, ва шумо аз он худатон нестед? Зеро ки шумо ба нархи гарон харида шудаед. Пас, дар қисмҳои худ ва дар ҷонҳои худ Худоро ҳамду сано кунед, ки онҳо ба Худо тааллуқ доранд.* 1 Қўринтиён 6:15, 19-20

Имондор бо ҳаёти ғуломона зиндагӣ намекунад, балки принципҳои муайян дар ҳаёти ҳаррӯза ба ў ҳамчун раҳнамо хизмат мекунад.

Яке аз ин принципҳо чунин аст:

Чун қисм ибодатгоҳи Рӯҳулқудс аст, бо он бояд ғамхорӣ кард. Имондор бояд чизиеро, ки ба қисми ў осеб мерасонад, накунад.

Дар бораи нӯшидани нӯшокиҳои алкоғолӣ ?

Аз таъсири нӯшокӣ нисбат ба тамоми ҷангҳо одамон бисёртар мемуранд. Садамаҳои автомобилӣ яке аз ин мисолҳост, ки дар натиҷаи он бисёр вақт одамони бегуноҳ ҷони худро аз даст медиҳанд. Натиҷаи он дар ҷангҳо аст, ки одамон худашонро назорат кардан наметавонанд ва якдигарро мекушанд. Он дар марги одамон аз касалиҳо дида мешавад, ки сабабаш алкоғол аст. Бисёр касалиҳо натиҷаи бевоситаи нӯшокиҳои спиртӣ мебошад. Ин касалиҳо ба мисли саратон, касалиҳои дил, ҷигар, меъда ва дигарҳо мебошанд.

Баъзе омӯзишҳо нишон медиҳанд, ки ҳар одами панҷум ки бори аввал даст ба нӯшокӣ мезанад, оқибат майзада мешавад. Зиндагӣ хароб мешавад. Хонаҳо хароб мешаванд. Кӯдакон азоб мекашанд.

Оё хуб аст, ки пулатонро барои харидани нӯшокиҳои алкоғолӣ сарф мекунад? Аҷоиб аст, бисёр одамон арз мекунад, ки зиндагиашон

вазнин аст, вале бо вучуди ин онҳо пулашонро барои хариди нӯшокиҳои алкоғолӣ сарф мекунад, ки ин қисми онҳоро хароб мекунад ва баъзе вақтҳо оилаи онҳоро низ вайрон мекунад.

Библия, онҳоеро, ки менӯшанд чунин ҳушдор додааст.

Оҳ аз они кист? Воҳ аз они кист? Ситезаҳо аз они кист? Андӯҳ аз они кист? ҷароҳатҳои бесабаб аз они кист? Чашимони сурхтоб аз они кист? Аз они онҳоест, ки пайваста шароб менӯшанд, ва барои чашидани шароби дорувордор меоянд. Ба шароб назар андӯз, ки чӣ гуна сурхча метобад, чӣ гуна дар қадаҳ мавҷ мезанад, чӣ гуна бемалол ба гулӯ меравад. Лекин оқибат мисли мор мезазад, ва мисли афъӣ заҳр мезанад. Чашимони ту манзараҳои аҷибу ғарибе мебинад, ва дили ту ба қачуғторӣ моил мешавад. Ва ту мисли касе мешавӣ, ки дар миёнҳои баҳр хобида бошад, ва мисли касе ки бар сари сутуни киштӣ хобида бошад. Ва мегӯӣ: "Маро заданд, вале дардро ҳис накардам; маро кӯфтанд, вале нафаҳмидам. Вақте ки бедор шавам, боз ва боз ҳамон чизро ҷустуҷӯ мекунам." Масалҳо 23:29-35

Ва масти шароб нашавед, ки аз он фисқу фучур ба амал меояд. Эфсӯсиён 5:18

Саволҳои охирон дар бораи нӯшидани нӯшокиҳои алкоғолӣ чунин бояд бошанд: Оё зиндагиро беҳтар мекунад? Саломатиамро беҳтар мекунад? Оилаам аз ин фоида мегирад? Ба калисо ёрӣ медиҳад? Исоро чалол медиҳад? ҷавоби саҳеҳ ба ҳамаи ин саволҳо маълум аст. Не!

Дар бораи кашидани сигор?

Ҳамаи гуфтаҳои боло, ки дар бораи нӯшокиҳои спиртӣ гуфтем, ба сигоркашӣ низ дахл доранд. Принципҳо низ ҳамонҳо ҳастанд. Имондор бояд ягон кор накунад, ки қисмашро хароб кунад.

Дар байни табибон чунин андеша аст, ки сигоркашӣ ҳам онҳоеро, ки сигор мекашанд ва ҳам онҳоеро, ки дар наздашон истода дудахро нафас мекашанд, хароб мекунад.

Мувофиқи гузориши конгресси Иёлоти Амрико "ҳар сигор панҷ дақиқаи ҳаёти сигоркашро кам мекунад. Ба ҳисоби миёна ба ҳар сигоркаш ин шаш ё ҳафт солро ташкил медиҳад." Мувофиқи омӯзишҳои Британиё 40 фоизи сигоркашҳо то 65 сола вафот

мекунад, ки ин дар муқоиса бо онҳое, ки сигор намекашанд 15 фоизро ташкил медиҳад.

Тибқи гузоришҳои вазорати ҳифзи оммаи Иёлоти Амрико доир ба таъсири сигор ба саломатии одам, сигоркашӣ сабаби асосии касалиҳо ва марги нобахангоми сигоркашҳо мебошад. Соли 1987, созмони байналмиллалии ҳифзи сиҳати омма гузориш дод, ки баъди ҳар сенздаҳ сония як нафар аз касалиҳое вафот мекунад, ки сабабашон сигор мебошад.

Аз ҷиҳати иқтисодӣ гирем, сигоркашҳо ба қор қамтар мебароянд ва ин нишон аз онҳое, ки сигор намекашанд 45 фоиз зиёдтар аст, ва онҳо ба нӯшоқиҳои алкоғолий низ майл доранд.

Дар Япония, омӯзишҳо нишон медиҳанд, ки занҳое ки сигор намекашанд, вале бо сигоркашҳо зиндагӣ мекунад, ду баробар зиёдтар аз касалии саратони шуш мемуранд, нисбати он занҳое, ки шавҳарҳояшон сигор намекашанд. ҳамчунин натиҷаҳо дар Юнон, Олмони ғарбӣ ва Иёлоти Амрико ба чашм мерасанд.

Боз ҳамон саволҳои хулосавӣ чунин бояд бошанд: Оё сигоркашӣ зиндагиро беҳтар мекунад? Саломатии маро беҳтар мекунад? Дар қор ба ман ёрӣ медиҳад? Ин барои кӯдаконам хуб аст, ки дудро нафас мекашанд? Оё ин мувофиқи ақл аст, ки пулҳоро, ки бо чунин мушкилӣ ба даст овардаам, бо чунин роҳ сарф намоям? Оё ин ба калисо ёрӣ медиҳад? Оё ин ба Исо қалол меорад? ҷавоб боз ҳамон, - Не!

Чаро одамон шароб менӯшанд ва сигор мекашанд?

1. Онҳо ҳаёти худро қомилан ба Исо додагӣ нестанд.
2. Онҳо бо сабабҳои гуногун сар қарданд ва дар қанголи он монданд. Онҳо одат қарданд. Онҳо ба қизҳое, ки ҳаёташонро хароб мекунад, қулум шуданд. Танҳо онҳое, ки бас мекунад, мефаҳманд, ки то ҷӣ андоза онҳо қулум буданд.
3. Онҳо ба ҳаёт назари ноумедона доранд ва дар бораи худ қамхорӣ намекунад. Онҳо бемақсадона зиндагӣ мекунад.
4. Баъзеҳо ин қорро аз нофаҳмӣ мекунад. Онҳо дар бораи чунин қорро маълумот надоранд.

5. Баъзеҳо барои он сигор мекашанд ва нӯшокӣ истеъмол мекунанд, ки инро кори хуб ҳисоб мекунанд. Телевизион ва маҷаллаҳо дурӯғин ин чизҳоро бисёр зебо ва ҳамчун нишонаи комёбӣ тасвир мекунанд.
6. Дигарҳо барои он ин корро мекунанд, ки мехоҳанд аз дигарон фарқ кунанд.

ЯГОНА ХУЛОСАИ МАЪҚУЛ ИН НАНӮШИДАН ВА СИГОР НАКАШИДАН АСТ!

Агар касе худкушӣ кунад, албатта хуб нест, ва кори сигоркашу истеъмолкунандаи нӯшокӣ ин худкушист. Ба оилаи худ осеб расондан ва воситаи сигоркашию нӯшокиҳо кори дуруст нест.

Одатҳои харобкунанда ба монанди сигоркашӣ, истеъмоли нӯшокиҳо, маводи муҳаддар, пурхӯрӣ дар ҳаёти одаме, ки ӯро принципҳои эҳтиром ба нафси худ, муҳаббат ба дигарон, ва муҳаббат ба ҳузур доштани Рӯҳулқудс роҳнамоӣ мекунанд, ҷой надоранд. Ин принципҳо ба мо ҳамчун роҳнамо дар он ҷӣ мо карда метавонем ва ҷӣ не хизмат мекунанд.

БОБИ 25

БИБЛИЯ ДАР БОРАИ ГАП ЗАДАН БО ЗАБОНҲОИ ҒАЙР ЧӢ МЕГӮЯД?

Бисёр китобҳои Библия доир ба ҳарф задан бо забонҳои ғайр чизе зикр накардаанд. Дар бораи ин мавзӯ танҳо дар якҷанд порчаҳои Аҳди ҷадид сухан ронда шудааст. Ин ҳолатҳое буданд, ки одамон бо забонҳои гуногун ҳарф мезананд, вале инҳо забонҳои маълум буданд.

1. Аъмол 2:1-11

Бисёриҳо, ки гап задан бо забонҳои гуногунро тарафдорӣ мекунанд, ин оятҳоро барои эътиқоди худ ҳамчун асос истифода мекунанд.

Ин дар Рӯзи Панतिकост буд. Забони мардуми чамъшуда номаълум буд. Одамон халқияту миллатҳои гуногунро намояндагӣ мекарданд, ки забонҳояшон низ гуногун буд. Навишта мегӯяд: *ҳамаашон аз Рӯҳулқудс пур шуданд, ва чун Рӯҳ ба онҳо қудрати тақаллум*

бахшид, ба забонҳои дигар-дигар ба сухан гуфтан шурӯъ карданд. Дар Ерусалим яҳудиён, одамони худотарсе, ки аз ҳар халқи зери осмон буданд, сукунат доштанд. ҳангоме, ки он гулгула баланд шуд, мардуми бисёре ҷамъ омада, дар ҳайрат афтоданд, зеро ки ҳар кас ба забони худаш сухани онҳоро мешунид. Ва ҳама моту мабхут ва мутааҷҷиб шуда, ба якдигар мегуфтанд: “Оё ҳамаи инҳо, ки гап мезананд, ҷалилӣ нестанд? Пас чӣ гуна ҳар яке аз мо сухани онҳоро ба забони зодгоҳи худ мешунавем?” Аъмол 2:4-8

Ин гап задан бо “забонҳои номаълум” набуд, балки одамон бо забонҳои ба худ маълум гап мезаданд. Ин забонҳо-забонҳои модарии онҳое буд, ки гӯш мекарданд. Ба ягон тарҷумон эҳтиёҷ набуд.

2. Аъмол 10:44-48

Ин дар қайсария, дар хонаи Корнелиюс, афсари рум рӯй дод. Петрус ба гурӯҳи калони беимонон машғули мавъиза буд, ки Рӯҳулқудс бо он роҳе, ки дар Аъмол 2 нишон додашуда буд, фаромад. Дар ояти 47 Петрус гуфт: “Оё касе метавонад ба онҳое, ки Рӯҳулқудсро мисли мо низ ёфтаанд, бо об таъмид гирифтандро манъ кунад?” Дар Аъмол 11:15 Петрус мегӯяд, “Вақте ки ба сухан оғоз кардам. Рӯҳулқудс бар онҳо нозил шуд, мисли он ки дар ибтидо бар мо нозил шуда буд.” Ин ба монанди Пентакост буд, ки одамон бо забонҳои гуногун гап мезаданд, вале пайгоми Петрусро бо забони худ мешуниданд. Баъзе олимони Библияшинос ин оятҳоро чунин тафсир медиҳанд, ки вақте одамон имон доранд ва бо Рӯҳулқудс пур ҳастанд онҳо Худоро бо забони модариашон ҳамду сано мекунанд.

3. Аъмол 18:24-19:6.

Дар Эфсӯс Павлус бо одамоне вохӯрд, ки танҳо пайғом ва таъмиди Яҳёи Таъмиддихандаро шунида буданд. Онҳо ҳатто дар бораи Рӯҳулқудс ҳеч чиз нашунида буданд. Павлус ба онҳо пайғомро мавъиза кард ва онҳо хурсандона имон оварданд. Пас аз он ки онҳо имон оварданд, онҳо ҳамчун шогирди Исо таъмид дода шуданд. ҳангоми шодӣ ва ҳаёҷон онҳо бо забони модариашон ба ҳамду санои Худо сар карданд. (Дар Эфсӯс халқҳо ва миллатҳои бисёр бо забонҳои гуногун сокин ҳастанд). Баъзе аз ин забонҳо ғайр буданд ва ба Павлус номаълум буданд. Мо танҳо тахмин мекунем, ки онҳо чӣ рӯй дода буд. Вале мо боварӣ дорем, ки онҳо бо “забонҳои ғайр” гап назада буданд. Онҳо пайгоми Худоро бо забони инсонӣ мегуфтанд. Ин сабаби ҷудой ва муҳолифат байни мардумон нашуд, чунон ки дар байни гӯяндагони забонҳо дар калисои қӯринтус рӯй дода буд.

4. Забонҳо дар калисои Қўринтус

Павлус ба имондорони қўринтус навишта буд, чунки онҳо дар калисои Қўринтус мушкилиҳои зиёде доштанд. Дар бораи забонҳои ғайр дар дигар калисоҳо, дар Аҳди ҷадид ягон чиз навишта нашудааст. Ба мисли калисои Қўринтус ҳеҷ калисои дигар заиф набуд. Ин калисо ҳамчун намуна ба калисоҳои дигар набояд хизмат кунад.

Ба мушкилиҳои онҳое, ки бо забонҳои гуногун гап зада буданд, нигоҳ кунед.

Боби 1- Пур аз ҷудоӣҳо, пур аз ҷангу ҷидол.

Боби 3-“Шумо ҳанӯз ҷисмонӣ ҳастед”

Боби 4-“Баъзе аз шумо мағрур шудед”

Боби 5-“Дар байни шумо зино пайдо шудааст, он ҳам чунон зино, ки ҳатто дар байни бутпарастон. Мағрур шудан барои шумо кори хуб нест.”

Боби 6- Даъво бо бародари масеҳӣ дар байни бутпарастон, фосикӣ – “Ба ман ҳама чиз кардан иҷозат дода шудааст.”

Боби 7- Мушкилиҳои заносўй – бевафой

Боби 10-Хатари алоқаи наздик бо парастии бут.

Боби 11-Табдил додани Шои Охирон ба зиёфати калон ва шабнишинӣ бо нӯшоқиҳои алкоғолӣ .

Боби 12-Нофаҳмиҳо оид ба атои Рӯҳ.

Боби 14-Бенизомӣ дар кори калисо.

Ҳарф задан бо забонҳои ғайр мушкилии асосии калисои Қўринтус буд. Натиҷаи он ҳавобаландӣ, бесарусомонӣ ва ҷудой буд.

Павлус ҳарф задан бо забонҳои гуногунро тақдир накард. Ў муқобили он буд. Ба баъзе суҳанҳои ӯ ки дар бобҳои 12, 13 ва 14, 1 Қўринтиён омадаанд, диққат диҳед.

Баъди навишта додани баъзе бахшоишҳои Рӯҳ, Ў мегӯяд, *Иштиёқманди бахшоишҳои бузургтар бошед, ва ман ба шумо Роҳи боз ҳам хубтарро нишон хоҳам дод (12:31)*. Дар боби 13 Павлус дар бораи муҳаббат, суҳан мекунад. Ў мегӯяд, *Муҳаббат ҳаргиз хотима намеёбад, гарчанде ки нубувватҳо хотима хоҳад ёфт, забонҳо хомӯш хоҳад шуд ва дониш ботил хоҳад гафт (13:8)*. Бисёр олимони Библия эътиқод доранд, ки вақте калисо инкишоф меёбад, гап задан бо забонҳои гуногун хотима хоҳад ёфт. Мо бояд дар хотир дошта

бошем, ки ин нома ба Қўринтиён дар қатори аввали навиштаҳои Павлус буд.

Фақат нома ба Таслўникиён барвақттар навишта шуда буд. Навиштаҳои Павлус дар бораи забонҳои гуногун баъди номаи 1 Қўринтиён хотима ёфт. Дар номаи дуюм ба Қўринтиён ё номаҳои дигар ба шахсони алоҳида ё калисоҳо, ӯ гап задан бо забонҳои гуногунро зикр накард.

Ба суҳанҳои Павлус дар бораи истифодаи забонҳо диққат диҳед.

Бартари аввал 1 Қўринтиён 14:1-6

Дар паи муҳаббат бошед; иштиёқманди бахшоишҳои рўҳонӣ , аллалхусус нубувват бошед. Қўринтиён 14:1

Дар муносибат ба мавъизаи пайғоми Худо Павлус гуфт, *Касе ки бо забоне суҳан меронад, вай на ба одамон, балки ба Худо Суҳан меронад, чунки ҳеҷ кас намефаҳмад (14:2).*

Касе ки ба забоне суҳан меронад, вай худаширо обод мекунад; аммо касе ки нубувват мекунад, вай калисоро обод мекунад. 1 Қўринтиён 14:4

Ва акнун, эй бародарон, агар назди шумо биёям ва ба забонҳо суҳан ронам, чӣ нафъе ба шумо мерасонам, магар ин ки бо ваҳйе, ё донише, ё нубуввате, ё таълиме ба шумо суҳан ронам? 1 Қўринтиён 14:6

Арзиши суҳан рондан бо забонҳо

Ҳамчунин агар шумо суҳанони норавшане ба забон ронед, чӣ тавр мефаҳманд, ки шумо чӣ мегӯед? Шумо ба ҳаво суҳан хоҳед ронд. 1 Қўринтиён 14:9

Ҳамчунин шумо, ки иштиёқманди бахшоишҳои рўҳонӣ ҳастед, саъю кўшиши намоед, ки аз онҳо барои ободии калисо бой шавед. 1 Қўринтиён 14:12

Зеро, агар ту бо рўҳ баракат диҳӣ , беҳабаре ки дар он ҷо истода бошад, дар вақти шукргузории ту чӣ тавр “омин” гӯяд? Зеро ӯ он чиро, ки ту мегӯӣ , намефаҳмад. Ту нағз шукргузорӣ мекунӣ , лекин каси дигар обод намешавад.

1 Қўринтиён 14:16-17

Худоямро шуқр мегўям, ки ман бештар аз ҳамаи шумо ба забонҳо сухан меронам. Лекин дар калисо гуфтани панҷ калимаро бо ақли худ, то ки дигаронро насиҳат кунам, афзал медонам, аз он ки як олам калимаро ба забоне бигўям. Эй бародарон! Дар ақл мисли кўдакон набошед; нисбат ба шарорат чун навзодон рафтор кунед, лекин дар ақл болиғ бошед. 1 Қўринтиён 14:18-20

Павлус гуфтани нест, ки ӯ монанди Қўринтиён бо он забонҳо гап зада буд. Ӯ мегўяд, “вале дар дуо гуфтан...” Шояд Павлус ба ҳолате аз ҳаёти ибодатии худ рӯ овардааст, ки фақат Рӯҳ ба Худо “нолаҳо” ё ҳиссиёти амиқи моро расонад, ки мо ин корро бо забони муқаррарии инсонӣ наметавонем ҳарф занем. Румиён 8:26

Агар тамоми аҳли калисо дар як ҷо ҷамъ шаванд, ва ҳама ба забонҳо сухан ронанд, ва беҳабарон ё беимонон дароянд, - оё онҳо намегўянд, ки шумо девона шудаед? Аммо вақте ки ҳама нубувват мекунанд, ва каси беимоне ё беҳабаре медарояд, вай ба воситаи ҳама маҳкум мешавад, ба воситаи ҳама доварӣ карда мешавад. Ва асрори дилаш ошкор мегардад; бинобар ин ӯ рӯй ба замин ниҳода, ба Худо саҷда мекунаду мегўяд: “ҳақиқатан Худо бо шумост.” 1 Қўринтиён 14:23-25

Низом ва сулҳу осоиш дар ибодат роҳи Худо аст.

Павлус мегўяд, *Ва арвоҳи анбиё ба фармони анбиё мебошанд. 1 Қўринтиён 14:32*

Павлус давом медиҳад, *лекин ҳамааш бояд ба тартибу интизом ба амал ояд. 1 Қўринтиён 14:40*

ХУЛОСА

Ин бахшоиш танҳо дар калисои ҷавон дида мешавад. Калисои Қўринтус хеле заиф буд ва дар имон хеле ноболиғ буд. Забонҳои номаълум дар дигар калисоҳои Аҳди ҷадид дида намешаванд. Калисои қўринтус намунаест, ки онро ҳозир набояд пайравӣ кард. Истифодаи забонҳои ғайр сабаби мағрурӣ, ҷудой ва бесарусомонӣ дар байни халқи қўринтус гардид. Он ба халқ дар начоти онҳо ёрӣ надод. Он калисоро инкишоф надод. Он ба Исо ҷалол наовард. Лозим аст бигўем, ки истифодаи забонҳои номаълум ё ҳарфзании

ваҷди дар динҳои ибтидоӣ хеле паҳншуда буд ва ин динҳо ҳатто Худоро эътироф намекарданд.

Бахшоиши гап задан бо забонҳои номаълум дар номгӯи бахшоишхое, ки дар Рӯмиён 12:6-8 ё дар Эфсӯсиён 4:11 омадаанд, дида намешавад. Ин дар дигар номаҳои Павлус зикр нашудааст. Ин дар навиштаҳои Петрус, Якуб, Юҳанно, ё инҷилҳои Матто ва Луко ба чашм намерасад. Ягон сабти ҳарфзании ҳаввориён бо забонҳои номаълум вучуд надорад. Ягон навиштае нест, ки Исо бо забонҳои номаълум сухан карда бошад. Ў аз Рӯҳулқудс пур шуда буд. (Луко 3:21, 22; 4:1, 14, 18) Вале бо забонҳо гап назада буд. Ў ба дигарон низ таълим надод, ки ин корро кунанд.

Исо шогирдонашро фиристонд, “Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар ва Писар ва Рӯҳулқудс таълим диҳед. Ва онҳоро таълим диҳед, то ҳар он чиро, ки ба шумо фармудам, ба ҷо оваранд; ва инак, Ман ҳаррӯза то охирамон бо шумо ҳастам.” Омин. Матто 28:19-20

БОБИ 26

МАН БОЯД ЧӢ КУНАМ, ВАҚТЕ КИ ЯГОН КАС БА МАН МУОМИЛАИ БАД МЕКУНАД?

Барои беимон, вақте ки ягон кас ба ӯ муомилаи бад мекунад, ҷавоб гардонидан табиист. Ва ин табиӣ аст, ки ӯ ҷавоб мегардонад ё дар ҷустуҷӯи қасос мешавад. Ин роҳи он касест, ки аз олами боло таваллуд наёфтааст. Вале имондор ба ин назари нав дорад. Масеҳии ҳақиқӣ зиндагии талху нафратовар нисбати дигарон надорад. Вақте ки кас аз олами боло таваллуд меёбад, Исо Худованд (хукмрон)-и нави Ў мебошад. Исо барои мо намуна аст. Мо бояд дорои муносибати Ў нисбати дигарон бошем.

Библия дар бораи муҳаббат ва омӯрзиш чӣ мегӯяд?

Шумо метавонед бигӯед, “ӯ дар бораи ман суханҳои бад гуфт ва ман наметавонам дӯст дорам ва бахшам.” Онҳо Исоро дар салиб чормех карданд, онҳо ба найза ба паҳлӯи Ў заданд. Онҳо ӯро ҳақорат карданд, либосҳояшро кашиданд, аввал ба як даст ва баъд ба дасти дигараш мех кӯфтанд. Посухи Ў чунин буд, “*Эй Падар! Инҳоро биомӯрз, зеро ки намедонанд, чӣ мекунанд.*” Луко 23:34. *Дар Библия*

омадааст, дар шумо низ бояд айна ҳамон ҳиссиёт бошад, ки дар Исои Масеҳ буд. Филиппиён 2:5

Дар Эфсӯсиён 4:31-32 мо мехонем, ҳар гуна қудурат ва қаҳр, ва ғазаб ва фарёд, ва бадгӯӣ бигзор аз шумо бо ҳар навъ шарорат дур шавад. Балки ба якдигар меҳрубон ва дилсӯз бошед ва якдигарро авф намоед, чунон ки Худо низ моро дар Масеҳ авф намудааст.

Аз ин оятҳо мо мебинем, ки асос барои қобилияти бахшидани мо далеле аст, ки Худо моро бахшид. Имондорон низ қобил ҳастанд, бахшидани ҳақиқиро бифаҳманд. Тавассути таваллуд аз олами боло мо тафаккури нав, андешаҳои нав ва муносибатҳои нав дорем. Павлус дар Эфсӯсиён 4:23-24 чунин мегӯяд, *Ва хиради шумо бояд дар Рӯҳ тоза шавад, ва одами навро, ки шабоҳати Худо дар адолат ва қудсияти ростӣ офарида шудааст, дар бар кунед.*

Шумо метавонед бигӯед, “бале, ҳамаи ин дуруст аст, вале ман бахшида наметавонам.” Шумо рост гуфтед, шумо наметавонед; вале бо ёрии Исо шумо метавонед. ҳар як имондор бояд Филиппиён 4:13-ро аз ёд донад, *ҳамааш аз дастам меояд, бо мадади Масеҳ, ки маро қувват мебахшад.*

МАН БОЯД ЧӢ КУНАМ, ВАҚТЕ КИ ЯҒОН КАС БА МАН МУОМИЛАИ БАД МЕКУНАД?

Дар хотир дошта бош, ки парастии ҳақиқӣ омурзиши талаб мекунад.

Оятҳои зер аз Мавъизаи болои кӯҳ гирифта шудаанд. Ин пайгоми бузурги Исо ба шогирдонаш буд.

Пас, ҳангоме ки қурбонии худро назди қурбонгоҳ меоварӣ ва дар он ҷо ба хотират ояд, ки бародарат аз ту норозист. қурбонии худро дар он ҷо назди қурбонгоҳ бимон, ва рафта, аввал бо бародари худ мувосо кун, ва баъд омада, қурбонии худро тақдим кун. Матто 5:23-24

Аз навиштаҳо мо меомӯзем:

1. Имондори ҳақиқӣ парастии (ибодат) мекунад.
2. Тақдими бахшоиш қисми муқарарии парастии аст.

3. Вақте ки мо назди Худо барои ибодат меоем, ба мо рӯҳи нобахшидани мо нисбати бародар хотиррасон карда мешавад.
4. Мо наметавонем ба таври ҳақиқӣ ибодат кунем, агар дар қалбҳои мо рӯҳи нобахшиданӣ вучуд дошта бошад.
5. Мо бояд аз ҷои ибодат рафта бо бародарамон муомилаи хуб кунем. Онро бояд бе ягон дармонӣ кунем. Хуб нест, агар мо гӯем, ки “баъдтар.”
6. Вақте ки бо бародарамон мушкилихоро ҳал кардем, мо бармегардем ва ба Худо бахшоишҳо ва ибодати худро тақдим мекунем.

Тасмим бигиред, ки қасос нагиред, вақте ягон кас ба шумо муомилаи бад дорад.

Дар Матто 5:38-39 Исо мегӯяд, *Шунидаед, ки гуфта шудааст: “Чашме дар ивази чашме, дандоне дар ивази дандоне.” Лекин Ман ба шумо мегӯям: ба бадӣ муқобилат накун. Балки агар касе ба рухсори ростии ту торсаки занад, дигарашро низ ба сӯи Ё бигардон.*

Барои беимон қасосгирӣ кори муқаррарӣ аст. Вале ин барои имондор муқаррарӣ нест. Мо набояд қасос гирем; Мо бояд дӯст дорем.

Ба ҳеҷ кас дар ивази бадӣ бадӣ накунед; пеши тамоми мардум дар паи некӣ бошед. Ба қадри имкон, то ҳадде ки ба шумо вобаста аст, бо ҳамаи одамон муросо кунед. Эй маҳбубон, интиқоми худро нагиред, балки ба газаби илоҳӣ воғузур кунед; зеро ки навишта шудааст: “Интиқом аз ҷониби Ман аст, Ман сазо хоҳам дод, мегӯяд Худованд.” Пас, агар душманат гурусна бошад, шикамаширо сер кун; агар ташна бошад, ба Ё об деҳ; зеро ки бо чунин рафторат бар сари Ё оташпораҳо фуру хоҳӣ рехт. Румиён 12:17-20

Барои онҳое, ки ба шумо муомилаи бад мекунанд, дуо кунед ва онҳоро дӯст доред.

Шунидаед, ки гуфта шудааст: “Ёри худро дӯст бидор ва аз душмани худ нафрат кун.” Лекин Ман ба шумо мегӯям: душманони худро дӯст бидоред, барои лаънаткунандагони худ баракат бихоҳед, ба нафраткунандагони худ некӣ кунед ва барои

озордиҳандагону таъқибкунандагони худ дуо гӯед. То ки фарзандони Падари худ, ки дар осмон аст, гардед; зеро Ё офтоби Худо бар бадону некон тулӯъ мекунонад ва борон бар одилону золимон меборонад. Зеро ки агар дӯстдорандагони худро дӯст бидоред, чӣ мукофоте хоҳед ёфт? Оё боҷгирон низ чунин намекунад? Ва агар танҳо ба бародарони худ салом гӯед, чӣ бартарие доред? Оё боҷгирон низ чунин намекунад? Пас, комил бошед, чунон ки Падари шумо, ки дар осмон аст, комил аст." Матто 5:43-47

Бутпарастон танҳо дӯстони худро дӯст медоранд. Имондорон ҳам дӯстон ва ҳам дӯшманони худро дӯст медоранд. Чӣ хел мефаҳмед, ки мо душманони худро дӯст медорем? Исо гуфт, "Душманони худро дӯст бидоред ва барои онҳо дуо кунед." Вақте мо ба дуо кардан сар мекунем, ки Худо душманони моро баракат диҳад, мо ҳақиқатан ҳам хоҳем фаҳмид, ки онҳоро дӯст медорем.

Бинобар ин, кифоя нест, ки мо фақат дӯст дорем, ҳамчунин бояд дуо кунем, ки бо душманонамон корҳои хуб рӯй диҳанд. "Баракат бихоҳед барои онҳое, ки шуморо таъқиб мекунад: баракат бихоҳед вале лаънат нахоҳед." Румиён 12:14.

Чӣ хеле ки Исо ба мо дуо карданро ёд дод, ҳамон хел дуо карданро тавонед.

Пас ба ин мазмун дуо гӯед: "Эй Падари мо, ки дар осмонӣ ! исми Ту муқаддас бод. Малакути Ту биёяд, иродаи Ту, чунон ки дар осмон аст, дар замин ҳам ба амал ояд. Ризқу рӯзии моро имрӯз ба мо бидеҳ. Ва қарзҳои моро бибахи, чунон ки мо низ ба қарздорони худ мебахшем. Ва моро ба озмоиши дучор накун, балки моро аз иблис раҳой деҳ, зеро ки Малакут ва қувват ва ҷалол то абад аз они Туст. Омин." Матто 6:9-13

Аз ин оятҳо мо баъзе ҳақиқатҳои бузургро меомӯзем:

1. Худо бо ҳурмату эҳтироми бузург нишон дода шудааст. Ё ҳамчун Падар, Муқаддас ва Подшоҳ шинохта шудааст.
2. Имондор хоҳиш дорад, ки Малакути Худо ҳақиқат гардад, ҳатто дар замин, ҳатто дар ин зиндагӣ .
3. Ҳукмронии Худо ва иродаи Ё аз хӯроки одам муҳимтар аст. (оятҳои 10-11)

4. Имондор норасоӣҳо ва хатогиҳои худро эътироф кунад ва омуриширо илтимос кунад (ояти 12).
5. Баъд аз ин имондор қобил аст онҳоро, ки ба ӯ муомилаи бад кунанд, бахшад (ояти 13).

Ман метавонам лаънат ё баракатро интиҳоб кунам.

Зеро, агар шумо ба мардум ҳатоҳшонро бибахшед, Падари шумо, ки дар осмон аст, ба шумо низ хоҳад бахшид. Ва агар шумо ба мардум набахшед, Падари шумо низ хатоҳои шуморо ба шумо нахоҳад бахшид. Матто 6:14-15

1. Лаънат (ояти 15)

Ин оят ба таври рӯшан мегӯяд, ки агар шумо дигарҳоро набахшед, вақте ки онҳо ба шумо муомилаи бад мекунанд, Худо гуноҳҳои шуморо намебахшад. Бисёр одамон хастаю бесарусомон ҳастанд, чунки онҳо гуноҳҳои набахшандаи худашонро бо худ кашида истодаанд. Онҳо ин хел мекунанд, чунки касонро, ки ба онҳо бадӣ кардаанд, намебахшанд. Ин амал ба бемории фикрӣ ва шикасти ногаҳонии ҳисси оварда мерасонад.

2. Баракат (ояти 14)

Баракат ин озодӣ ва сулҳу осоиш аст, ки аз тарафи Худо меояд, вақте ки Худо одамро барои ҳамаи хатогиҳояш мебахшад. Ин танҳо он вақт меояд, ки одам худро аз тамоми ҳиссиётҳои талх ва нафратангез нисбати онҳое, ки ба ӯ бадӣ карданд, тоза кунад. Танҳо он вақт Худо имондорро мебахшад.

ХУЛОСА

Ман бояд чӣ кунам, вақте ки касе ба ман бадӣ мекунад?
Ман бояд чӣ кунам, вақте ки касе дар бораи ман гапи ноҳақ мегӯяд?
Ман бояд чӣ кунам, вақте ки касе мехоҳад ба ман осеб расонад?

Дар бораи он ки имондори ҳақиқӣ чӣ бояд кунад, ягон савол нест. Мо бояд ин одамро дӯст дорем, бахшем ва барои ӯ дуо кунем. Ин кори осон нест, вале бо ёрии Худо мо метавонем инро кунем. Мо қобил ҳастем ин корро кунем, чунки мо халқи махсуси Худо ҳастем.

Пас, ҳамчун баргузидагони муқаддас ва маҳбуби Худо, марҳамат, меҳрубонӣ, хоксорӣ, фурӯтанӣ ва пурсабриро дар бар кунед. Ва ба ҳамдигар илтифот намуда, якдигарро авф кунед, агар касе аз дигаре ранҷида бошад: чӣ тавре ки Масеҳ шуморо омурзидааст, шумо низ ҳамин тавр кунед. Қўлласиён 3:12-13

Имондори ҳақиқӣ интихоби дигар надорад. Агар мо дар худ табиати Масеҳ дорем, мо бояд дўст дорем ва бахшем.

ВАЛЕ ҲОЗИР МАН ЧӢ КОР КУНАМ?

1. Ба Худо эътироф кунед, ки шумо гуноҳкор ҳастед ва ба кўмак эҳтиёҷ доред. Фурӯтанӣ ҳама вақт нуқтаи беҳтарин барои сар кардан.
2. Аз Худо Илтимос намоед, ки шуморо барои доштани назари нафратангез нисбати каси дигар бубахшад. ҳарчанд агар шумо ба ӯ ҳеч бадӣ накарда будед, шумо барои доштани назари нафратангез нисбат ба ӯ гунаҳкор ҳастед.
3. Аз Худо илтимос кунед, ки ба шумо дар дўст доштани ин одам ёрӣ диҳад.
4. Аз Худо илтимос кунед, ки ба шумо хирад ва муҳаббат диҳад, вақте ки шумо ба пеши ин одам равона ҳастед.
5. Дар фурӯтанӣ ва муҳаббат, назди ин одам равед, ва бигўед, “Маро бубахшед, ки ман нисбат ба шумо назари бад ва нобахшиданӣ доштам. Илтимос маро бубахшед.”

Шумо метавонед бигўед, “Вале ин сустӣ аз тарафи ман мешавад? Ё бояд аввал ба пеши ман биёяд.” Не, ин сустӣ нест. Ин қуввате аст, ки аз тарафи Масеҳ омадааст ва дар шумо сокин аст. Шояд он касе ки шуморо хафа карда буд, аз кардаи худ беҳабар буд. Шояд ӯ боҳабар буд, вале ӯ ба қадри кофӣ қувват надорад, ки хатогиашро эътироф кунад.

Бинобар ин боқувват, пирӯз ва ташаббускори мусолиҳа бош. Амали шумо ҳамаро баракат медиҳад. Шумо аз кори худ хушҳол хоҳед буд.

Навиштаҳои дигар доир ба ин мавзӯ:

Матто 18

1Қӯринтиён 13

БОБИ 27

ИЗДИВОЧИ МАСЕҲӢ ЧИСТ?

Издивочи масеҳӣ танҳо барои онҳое имконпазир аст, ки аз олами боло таваллуд ёфтаанд. Ин Масеҳ дар издивоч аст, ки онро масеҳӣ мекунад. Танҳо он вақт издивочи масеҳӣ вучуд дошта метавонад, ки Исо Начотдиҳанда ва Худованди ҳам шавҳар ва ҳам зан бошад.

Издивоч бунёди инкишофи оила мебошад. Агар бунёд заиф бошад, оила низ заиф мешавад. Масеҳ бояд қисми муҳими муносибати издивочӣ бошад, агар оила-оилаи масеҳӣ ҳаст. Бисёр одамон фикр мекунанд, ки онҳо оилаи масеҳӣ доранд, вале дар ҳақиқат Масеҳ сарвари оилаи онҳо нест.

Заношӯии масеҳӣ бояд Библияро ҳамчун раҳнамо дар хона эътироф кунад. Дар ҳар кучое муҳолифат бошад, Библия бояд аз анъанаҳои фарҳангӣ болотар бошад.

Нуқтаи назари ғайрибиблиявии заношӯӣ маъмул аст.

1. Барои баъзеҳо заношӯӣ муносибати $1+1=2$ мебошад.

Ин муносибати байни зану шавҳар мебошад. Шавҳар дунёи худро дорад, ки дар он зиндагӣ мекунад, чизҳои худро дорад ва зан низ дунё ва чизҳои худро дорад. Касбу корашон бо ҳам муносибат надорад. ҳар кас пулҳои худро бо хости худ сарф мекунад. Ин ба монанди ду роҳи оҳан, ба ҳам наздик ҳастанд, вале ҳеҷ гоҳ омехта намешаванд.

2. Нуқтаи назари дигари ғайрибиблиявии занушӯӣ $1+1=3$ аст.

Инҳо шавҳар, зан ва нафари сеюм ҳастанд. Нафари сеюм метавонад хешу табори онҳо, дӯст ё дугонаи онҳо бошад. Ноқобилии одам дар кандани иртибот бо волидайн яке аз омилҳои вайронкунии бисёр оилаҳо мебошад.

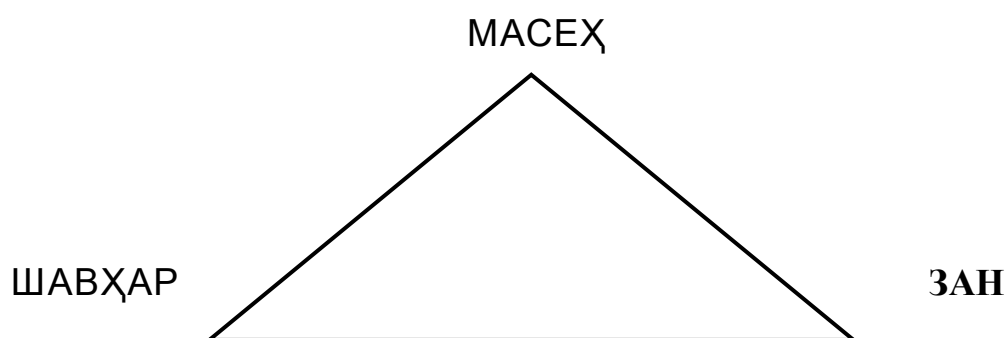
Назари масеҳӣ ба издивоч чист?

$1+1=1$ формулаи муносиб барои издивочи масеҳӣ мебошад.

Аз ин сабаб мард падару модари худро тарк карда, бо зани худ хоҳад пайваст, ва ҳар ду як тан хоҳанд буд. Эфсӯсиён 5:31

Ҳар ду як тан хоҳанд буд. Ин ҳамаи тарафҳои ҳаётро дар бар мегирад. Ин ду бо ҳамдигар беш ҳастанд, аз он ки бе ҳамдигар дар алоҳидагӣ . Ин худро қурбонӣ кардан нест:
Ин ҳамаи он чизе ҳаст, ки Худо мехоҳад, инсон бо ҳамроҳаш ба воситаи муносибат дошта бошад.

Ин секунҷа ба мо дар фаҳмидани муносибатҳои заносӯи масеҳӣ кӯмак мекунад.

Шавҳар ва зан ҳаётшонро бо ҳам мебинанд-заифӣ ва пурқудратӣ . Шавҳар бо Масеҳ муносибат дорад, ки ин ба ӯ қувват мебахшад, то ки ӯ шавҳари беҳтарини масеҳӣ шавад. Бо чунин тарз зан ҳам бо Масеҳ муносибат дорад ва аз он обрӯи эътибор мегирад. Чун ҳарду – ҳам шавҳар ва ҳам зан ба Исо бештар монанд мешаванд, ва онҳо ин намуди ҳаёти навро бо ҳам мебинанд. ҳар яке қобил аст дигарашро ба таври бояду шояд дӯст дорад, чунки Исо онҳоро дӯст медорад.

Ин заносӯи масеҳӣ аст. Кӯдакон дар даруни ин секунҷа буда, айният ва гармиро меёбанд. Чун онҳо ба воя мерасанд, аз муносибати махсус огоҳӣ меёбанд. Онҳо қимати оилаи масеҳиро мефаҳманд ва саъю кӯшиш мекунанд, ки онро дар ҳаёти худ низ ба кор баранд.

Биёед ба баъзе ҷанбаҳои муҳими ҳаёт назар андозем, ки ҳар як зану шавҳар бо онҳо сару кор доранд. Ин санҷишро аз назар гузаронед ва баъд дар бораи онҳо баҳс мекунем.

САНҶИШ

1. То чӣ андоза шумо бо якдигар то издивоҷ шинос будед? _____

2. Волидайнатон издивочи шуморо маъқул донистанд? _____
3. Оё шумо вазъияти иқтисодии волидайнатонро ба эътибор гирифтед: А. Табақаи болой _____ Б. Табақаи миёна _____
В. Табақаи поёнӣ _____
4. Маълумоти шумо чист? Коллеҷ _____
Маълумоти миёна _____ Маълумоти ибтидоӣ _____
-

1. ХУСУРУ ХУШДОМАН

- (1) Шумо худро бо хусуру хушдоман хуб ҳис мекунед?
ха _____ Не _____
- (2) Шумо ранҷидед, вақте ки ҳамсаратон ба хонаи падару модараш рафта буд?
ха _____ Не _____
- (3) Оё ҳамсарат бо волидайнаш вақти зиёдеро мегузаронад?
ха _____ Не _____
- (4) Оё хусуру хушдоманат ба оилаи шумо бисёр даҳолат мекунанд?
ха _____ Не _____
- (5) Оё шумо ва ҳамсаратон дар бораи хусуру хушдоман баҳс мекунед?
ха _____ Не _____
-

2. ДИН

- (1) Шумо бо асосҳои ақидаи Библия розӣ ҳастед?
ха _____ Не _____
- (2) Шумо бо ҳамсаратон дуо мекунед?
ха _____ Не _____
- (3) Шумо бо ҳамсаратон ба калисо меравед?
ха _____ Не _____
- (4) Шумо дар бораи интизоми фарзандон баҳс мекунед?
ха _____ Не _____
- (5) Шумо ва ҳамсаратон дар бораи мақсади Исо дар ҳаёт гуфтугӯ кардед ва чӣ хел шумо ба ин нақша муносиб ҳастед?
ха _____ Не _____
-

3. ПУЛ

- (1) Оё шумо дар масъалаи молиявӣ ягон таъсир ё фишор ҳис мекунед?

- А. Ҳар рӯз _____ В. Тез-тез _____ С. Кам-кам _____
- (2) Оё ҳамсарат пули зиёде сарф мекунад?
Ҳа _____ Не _____
- (3) Оё шумо мувофиқи бучои оилавӣ пулро сарф мекунед?
Ҳа _____ Не _____
- (4) Оё шумо барои пул баҳс мекунед?
Ҳа _____ Не _____
- Агар ҳа: Тезутунд _____ Миёна _____ Дӯстона _____
- (5) Оё шумо даромади худро аз онҳо худ ҳисоб мекунед ва онро бо майли худ сарф мекунед, ва даромади ҳамсаратонро аз онҳо ҳисоб карда, розӣ ҳастед он чӣ хеле ки майл дорад, сарф намояд?
Ҳа _____ Не _____
-

4. АЛОҚАИ ЧИНСӢ

- (1) Чун шумо ба воя расидед, фикр кардед, ки алоқаи чинсӣ як кори бад ё ифлос ҳаст?
Ҳа _____ Не _____
- (2) Назари ҳозираи шумо ба алоқаи чинсӣ чӣ хел ҳаст?
А. Вазифа _____ Б. Изҳори муҳаббат _____
В. Худхурсандкунӣ _____ С. Тоб меорем _____
- (3) Оё ҳамсарат ҳиссиёти шаҳвонии шуморо медонад?
Ҳа _____ Не _____
- (4) Шумо доир ба алоқаи чинсӣ ягон норозигӣ доред?
А. Зуд-зуд _____ Б. Баъзе вақтҳо _____ В. Гоҳ-гоҳ _____
А. Тезутунд _____ Б. Миёна _____ В. Осон _____
- (5) Шумо рашкманд ҳастед?
А. Зуд-зуд _____ Б. Гоҳ-гоҳ _____ В. ҳеҷ гоҳ _____
- (6) Шумо дар бораи рашк баҳс доштед?
А. Тезутунд _____ В. Миёна _____
-

ХУСУРУ ХУШДОМАН

Дар ибтидои офариниш, баъд аз он ки Худо Одаму ҳаворо офарид, ӯ гуфт, *Аз ин сабаб мард падару модари худро тарк карда, бо зани худ хоҳад пайваст; ва як тан хоҳанд буд.* Ҳастӣ 2:24

Вақте ки ду кас издивоҷ мекунад, онҳо бояд падару модари худро тарк кунанд. Ин он маънӣ надорад, ки падару модарашонро дигар хурмату эҳтиром накунад. Рӯшан аст, ки як хона барои ду оила – волидайн ва фарзандони оиладори онҳо кофӣ нест – агар ҳар оила меҳоҳад шодию хурсандӣ ва инкишофи бештаре дошта бошад.

ДИН

Муҳим аст, ки зану шавҳар як дин дошта бошанд. Агар дар ин масъала ҷудой аст, фаъолияти хуб дар ҷанбаҳои дигари ҳаёт душвор аст. Библия мегӯяд. *Зери юғи бегона бо якҷоягии беимонон сар ҳам накунад. Зеро ки адолат бо шарорат чӣ алоқае дорад? Ва нур бо зулмот чӣ умумияте дорад? Масеҳ бо бидъат чӣ созгорӣ дорад? Ё имондор бо беимон чӣ ширкате дорад?* 2 Қўринтиён 6:14-15
Агар яке аз ҳамсарон аз олами боло таваллуд ёфт, ӯ бояд саъю кӯшиш кунад, ки ҳамсарашро начот диҳад. Фақат он вақт онҳо оилаи масеҳӣ метавонанд дошта бошанд, агар ҳар ду аз олами боло таваллуд ёбанд. Вақте ки дар дин бо ҳам розӣ нестанд, барои фарзандон хеле душвор аст, ки як роҳи рӯҳонӣ дошта бошанд.

ПУЛ

Оилаи масеҳӣ бояд он пулхоеро, ки мегиранд хирадмандона сарф кунанд. Аз болои пулҳо бояд хоҷа шуд, на ин ки пул хоҷаи шумо шавад.

Баъзе нуқтаҳо доир ба комёбиҳои пулии оила инҳо ҳастанд:

1. Аз даҳ як қисмро ба Худо бахшед (Дар Библия онро даҳяк меноманд).
2. Буҷаро тартиб диҳед ва онро риоя намоед.

Мувофиқи даромади худ зиндагӣ кунед. Вақте ки кас аз даромад дида зиёдтар сарф мекунад, ин сабаби муҳолифатҳо дар муносибати оилавӣ мешавад.

АЛОҚАИ ЧИНСӢ

Бигзор шавҳар вазифаи занониҷиро нисбат ба зани худ ба ҷо оварад; ҳамчунин завҷа нисбат ба шавҳари худ. Завҷа бар ҷисми худ ихтиёрдор нест, балки аз он шавҳар аст; ҳамчунин шавҳар бар ҷисми худ ихтиёрдор нест, балки аз он завҷа аст. Аз якдигар канорагирӣ накунад, магар ба муддате, бо ризогии ҳар ду, то ки ба рӯзаву дуо шугл кунед ва аз нав якҷоя шавед, то ки шайтон шуморо, ба сабаби худдорӣ карда натавонистанатон, ба васваса наандозад.
1 Қўринтиён 7:3-5

Нисбати алоқаи ҷинсӣ ду нуқтаи назари ифротӣ мавҷуд ҳастанд, ки дар оила нооромӣ ба вучуд меорад. Яке аз ин фикрҳо чунин аст, ки алоқаи ҷинсӣ кори бад аст ва онро ҳамчун вазифа иҷро кунем ва ба он тоқат кунем. Дар бисёр фарҳангҳо ин бештар фикри занҳо мебошад. Инсон бо чунин нуқтаи назар наметавонад пурра муҳаббати худро ба ҳамсараш изҳор кунад. Нуқтаи назари дигари ифротӣ нисбати алоқаи ҷинсӣ он аст, ки он ҳамчун воситаи қонеъ кардани ҳиссиёти шахвонии худ мебошад. Ин фикр бисёртар дар байни мардҳо роиҷ аст. Ин фикрҳо алоқаи ҷинсиро паст мекунад ва ба ҳамсар ҳамчун ба як чиз барои қонеъ гардондани ҳисси шахвонӣ муносибат мекунад. Ин худпарастист. Ин роҳи изҳори муҳаббат нест.

Алоқаи ҷинсӣ ин атои Худододагӣ аст. Он муқаддас аст. Худо муносибати ҷинсиро дода буд, то ин ки одамони оиладор тавонанд бо роҳӣ нисбатан маҳрамона бигӯянд “Ман туро дӯст медорам.” ҳамчунин алоқаи ҷинсӣ барои он дода шудааст, ки насли одамият зиёд шавад.

Дар хотима ин порчаи зер аз Библия хулосаи зебои муносибати оилавӣ мебошад.

Дар тарси Худо мутеи якдигар шавед. Эй занон, мутеи шавҳарони худ шавед, мисли он ки ба Худованд бошад. Чунки шавҳар сари зан аст, чунон ки Масеҳ сари Калисо ва Наҷотдиҳандаи бадан аст.
Эфсӯсиён 5:21-23

Вақте дар чор ҷанбае, ки дар ин ҷо омадааст бо муқобилият рӯ ба рӯ мешаванд, муҳим аст, ки зану шавҳар ин мушкилиҳоро бо дуоҳо паси сар намоянд. Баъзе одамони оиладор фикр мекунанд, ки издивоҷ ҳамаи мушкилиҳоро ҳал мекунад, вале бисёр вақт мушкилиҳои нав пайдо мешаванд. Дар ҳар ҷанбае, ки дар ин дарс зикр шудаанд, муҳолифатҳо ногузир ҳастанд, вале ин муҳолифатҳо набояд ба муносибати оилавӣ осебе расонанд. Дар ҳар муносибати оилавӣ гӯш кардан, фаҳмидан ва тезӣ зарур аст. Зану шавҳар метавонанд занӯшӯии масеҳиро дошта бошанд, вақте ки Исо сарвари оила аст.

БОБИ 28

ЧӢ ХЕЛ МАН БОЯД ФАРЗАНДОНАМРО ЧАЗО ДИӢАМ?

Аз ҳама пеш ин бояд чунин фаҳмида шавад, ки барои фарзандон чӣ хел ҷазо зарур аст.

Боинтизом кардани фарзандон вазифаи волидайн аст.

Кӯдакони беинтизом бисёр вақт калонсолони беинтизом мешаванд.

Интизом чизҳои зеро дар бар мегирад: омӯзондан

ислоҳ кардан

ҷазо додан

танбеҳ додан

инкишоф

тарбият

Библия дар бораи интизоми кӯдакон чӣ мегӯяд?

Ва ту Худованд Худои худро бо тамоми дили худ, ва бо тамоми ҷони худ, ва бо тамоми қуввати худ дӯст бидор. Ва ин суханон, ки ман имрӯз ба ту амр мефармоям, бигзор бар дили ту бошад. Ва онҳоро ба писаронат талқин бикун, ва ҳангоми нишастанат дар хонаи худ, ва ҳангоми роҳ рафтаниат, хобиданиат ва бархостаниат дар бораи онҳо гуфтугӯ нам. Такрори шариат 6:5-7

Якчанд ҳақиқатҳои муайян ҳастанд, ки падару модар бояд ба кӯдаконаш таълим диҳанд. Ин маънои онро дорад, ки падару модар бояд донанд, ки Библия чӣ таълим медиҳад, агар онҳо мехоҳанд, фарзандонашонро дар роҳи дуруст тарбия кунанд. Порчаи болоӣ аз Навишта мегӯяд, ки таълимоти рӯҳӣ, ҳақиқатҳои Библия, хурсандии ҳаррӯза ва ҳама ҷои оила мебошад. Волидон хато мекунанд, агар ин вазифаро ба гардани калисо бор кунанд.

Эй фарзандон, ба падару модари худ дар Худованд итоат намоед, зеро ки ин аз рӯи инсоф аст. Ва шумо, эй падарон, фарзандони худро ба ҳашм наоваред, балки онҳоро дар таълимот ва насиҳати Худованд тарбия кунед. Эфсӯсиён 6:1,4

Аз ин оятҳо мо меомӯзем ки:

1. Кӯдакон бояд ба падару модар итоат кунанд.
2. Падару модар бояд кӯдаконро қаҳрӣ накунанд.

3. Падару модар бояд кӯдаконро бо интизом ва дастурҳои масеҳӣ ба воя расонанд.

Яъне падару модар бояд кӯдакони худро мувофиқи меъёрҳои Библия роҳнамоӣ кунанд ва кӯдаконро ба фаҳмиш ва пазируфтани таълимотҳои Библия ҳидоят кунанд.

Ҳар падару модар вазифадор аст, на танҳо Каломи Худоро барои худ омӯзад, балки ҳамчунин барои некӯахлоқии кӯдакони худ аз худ кунанд. Падаре, ки Библияро нахондааст, он хел падаре, ки будан меҳонад, нахонад шуд.

Навиштаҳои иловагӣ нисбати интизом:

Писари бохирад насихати падарро қабул мекунад, вале масхарабоз итборро намешунавад. Касе ки чӯбро дареғ дорад, писари худро дӯст намедорад, вале касе ки ўро дӯст дорад, аз бачагиаш ҷазо медиҳад.
Масалҳо 13:1, 24

Бачаро бо роҳе, ки ба ў мувофиқ аст, тарбият намо, тир шавад ҳам, аз он дур намешавад. Беақлӣ ба дили навҷавон баста шудааст, чӯби адаб онро аз вай дур мекунад.
Масалҳо 22:6,15

Аз бача ҷазоро дареғ надор, агар ўро бо чӯб занӣ, намемирад. Ту ўро бо чӯб мезанӣ, ва ҷони ўро аз дӯзах халос мекунӣ. Масалҳо 23:13-14

Чӯби адаб ҳиқмат мебахшад, вале бачаи беназорат модари худро нангин мекунад. Масалҳо 29:15

Баъзе кӯмакҳо дар интизом:

1. Падар ва модар бояд дар ҷой хел боинтизом кардани кӯдак бо ҳам розӣ бошанд.
2. Интизом бояд барвақт сар шавад.
3. Падару модар бояд кӯдакро назорат кунанд. Кӯдак бояд падару модарро назорат накунад.

Ҷой хел кӯдакон падару модарро назорат мекунанд? Онҳо бадқаҳру хашмгин мешаванд, агар мувофиқи хости онҳо кор накунанд. Агар падар ё модар суст ҳастанд, кӯдакон медонанд, ки бо гиряву нолаи

баланд метавонанд ба мақсади худ расанд. Кӯдак бо ҷаҳидан ба болою поён ва фарёдкунӣ ба муқобили ҳокимияти падару модар мебарояд. Ёро бояд бо суботкорӣ ва эътибори худ ором намуд. Зӯрӣ ва ғазабҳои ҳиссии зӯрӣ ва ғайриназорат бисёртар дар байни калонсолон ва наврасон дида мешавад, ки назорат кардани ҳиссиёти худро омӯхтагӣ набуданд, вақте ки онҳо хурдсол буданд.

4. Интизом бояд бо муҳаббат омӯхта шавад.

Падар ё модар бояд кӯдакро назанад, агар қаҳр ҳам карда бошад. Ё бояд кӯдакро тарсонад ва баъд қаҳрашро хомӯш кунад. Баъди қаҳрро фурӯ бурдан, падар ё модар бояд ба кӯдак фаҳмонад, ки барои чӣ задани кӯдак лозим аст ва бо саҳтгирӣ кӯдакро ба роҳи рост дарорад. Кӯдаке, ки бояду шояд адаб дода шуда бошад, ба ҷазои тез-тез эҳтиёҷ надорад. Як ҷазои саҳт хуб аст, аз он ки кӯдакро кам ҷазо медиҳӣ, ки маъноӣ ҳеҷ чизро дорад, бо вучуди ёро дӯст доштан, шумо ёро ҷазо хоҳед дод.

5. Ҷазои хуб бояд суботкорона бошад.

Тез-тез кӯдакро бо рӯзнома задан фақат ҳашмгин мекунад. Ин ҷазо нест.

Вақте ки падар ё модар ба кӯдак иҷро кардани чизеро фармояд, ё бояд иҷро кунад. Агар кӯдак ба муқобили волидон барояд ва он чизеро, ки падар ба ӯ гуфта буд иҷро накард, падар бояд бо ҳокимият ва саҳтгирона амал кунад. Кӯдак бояд аз синни хурдсолӣ ба волидайн итоат кунад, агар ӯ ҳамчун шаҳрванди мутеъи қонун ба воя расад.

6. То чӣ андоза ман кӯдакро ҷазо диҳам.

То он андоза саҳтгирона, ки ёро маҷбур созад то кори фармударо иҷро кунад. (вале сабаби захмӣ шудан нашавад). ҷазо – ҷазо ҳисоб намешавад, агар он ҷо дард бошад. Агар волидон ба кӯдак гӯянд, ки дар шоҳроҳи сермошин бозӣ накунад ва кӯдак ба гапашон гӯш накунад, волидон бояд ёро ҷазо диҳанд, то он андозае саҳтгирона, ки агар кӯдак бори дигар он ҷо бозӣ карданӣ шавад, ё ҷазоро ба хотир оварда аз раъяш гардад. Ана ин ҷазои таъсирбахш аст.

Писари худро ҷазо деҳ, ҳанӯз ки умеде ҳаст, ва аз гиряи ӯ ҷони худро нақоҳон. Масалҳо 19:18

БОБИ 29

**КАДОМ УНВОНҲОРО МО БОЯД ИСТИФОДА КУНЕМ,
ВАҚТЕ КИ БА САРВАРОНИ ДИНӢ МУРОЦИАТ МЕКУНЕМ?**

Исо ба оммаи халқ ва ба шогирдонаш дар бораи сарварони динии он давраина чунин гуфт, Ҳамаи корҳои худро барои он мекунад, ки ба мардум нишон диҳанд: дуо-қуттичаҳои худро васеътар мекунад ва пӯнакҳои ридоҳои худро калонтар месозанд. Ва дӯст медоранд, ки дар зиёфатҳо болонишин бошанд ва дар курсиҳои аввали кунитҳо ҷойгир шаванд. Ва дар кӯчаю бозорҳо мардум ба онҳо таъзим кунанд ва онҳоро “Устод! Устод!” гӯянд. Лекин шумо набояд устод хонда шавед, зеро ки устоди шумо якест, яъне Масеҳ аст, ва Ҳамаи шумо бародаронед. Ва ҳеҷ касро бар замин падари худ нахонед, зеро ки Падари шумо якест, ки дар осмон аст. Ва набояд роҳнамо хонда шавед, зеро ки Роҳнамои шумо якест, яъне Масеҳ аст.

Бузургтарини шумо хизматгори шумо бошад. Зеро ҳар кӣ худро баланд кунад, паст гардад; ва ҳар кӣ худро фурутан созад, сарафроз гардад. Матто 23:5-12

Исо муқобили сӯъистифода аз унвонҳои динӣ буд. Ин нодуруст аст, ки сарвари диниро падар, ҳазрат, усқуф, кардинал, роҳиб ва ё бо дигар унвонҳои, ки одамро боло мебардоранд, ном барем. Одам набояд ҷалол дода шавад. Танҳо Исо сазовори таҷлилу ситоиш мебошад.

Ин маънои онро надорад, ки мо сарварони диниро ҳурмату эҳтиром накунем. Мо бояд онҳоро ба мисли дигар бародарон ва хоҳарони дар имон ҳурмат кунем.

Одамонero, ки эҳтиром ва эътирофи махсусро талаб мекунад, қобили таассуф аст. Рӯҳи онҳо аз Масеҳ нест.

Кори роҳиби вазифаи Худододагӣ аст ва имондор бояд фаҳмад, ки Худо одамони муайянеро даъват кардааст, ки кори роҳибиро пеш баранд. Мо бояд кори ӯро кам накунем, вале роҳиб набояд худро бо истифода аз унвони худ аз дигар аъзоёни калисо баланд гирад.

**Илова ба суханҳои Исо, Библия дар бораи истифодаи унвонҳо
барои сарварони рӯҳонӣ боз чӣ мегӯяд?**

“Бародар”- истилоҳе буд, ки дар Аҳди ҷадид ҳангоми муроҷиат ба ҳаммазҳабон ба қор бурда мешуд. Баъд аз он ки Павлус гаравид, ба ӯ

ҳамчун ба “Бародар” муроҷиат мекарданд. Дар Аъмол 9:17 чунин омадааст, ҳанонӣ рафта, ба он хона даромад ва даст бар ӯ гузошта, гуфт: *“Эй бародар Шоул! Исои Худованд, ки дар роҳе ки меомадӣ, бар ту зоҳир шуд, маро фиристод, то ки боз бино гардӣ ва аз Рӯҳулқудс нур шавӣ.”* Аъмол 9:17

Павлус худро бародари дигар шогирдони Исо ҳисоб мекард. Дар 1 Қўринтиён 3:1, Павлус ба имондорони қўринтӯс мегӯяд, *Ва ман, эй бародарон...* Боз ӯ дар 1 Қўринтиён 14:6 мегӯяд, *Ва акнун, эй бародарон, агар назди шумо биёяд...* Дар Филиппиён 2:29, Павлус дар бораи шахсе, ки ӯро назди имондорони Филиппӣ фиристода буд, чунин мегӯяд, *Пас ӯро ҳамчун бародар дар Худованд бо камоли хурсандӣ назирӣ намоед, ва чунин одамро қадрдонӣ кунед...* Дар тамоми навиштаҳои Павлус ӯ калимаи “бародар”-ро ҳангоми муроҷиат ба имондорони дигар истифода бурд.

Павлус ҳеҷ гоҳ унвони диниро истифода намекард. ӯро ҳеҷ гоҳ “Падар Павлус”, ё “ҳазрати Павлус”, ва ё “Роҳиб Павлус” ном набурданд.

ҳеҷ кас аз шогирдони Исо унвонҳои диниро ба қор намебурданд. Яъқуб роҳиби калисои Иерусалим буд, вале мо дар Библия “ҳазрати Яъқуб” намехонем.

Кофӣ аст гуфтан, ки Библия истифодаи унвонҳои махсусро барои сарварони динӣ таълим намедихад ва тақдир намекунад. Исо муқобили ин буд.

ЧАРО ИН МУҲИМ АСТ?

Вақте ки Исо чунин истифодаи унвонҳои диниро дар Матто 23 овардааст, Ӯ хатари истифодаи чунин унвонҳоро медонист. Омӯзиши ин боб ошкор мекунад, ки ин хатарҳо кадомҳоянд.

Исо дар бораи ҳисси бартарӣ онҳоро, ки аз ном бурдани “Падар” лаззат мебурданд, навишта буд. Исо хатари ҳавобаландиеро, ки одам худро бо доштани чунин унвонҳои махсус аз дигарон боло мегирад, дид. Ӯ хатари канда шудани алоқаи сарварони динӣ ва оммаи халқро дид. Ин он вақт рӯй медиҳад, ки байни сарварон ва аъзоён раҳнае вучуд дорад. Ин раҳна бузургтар мешавад, агар як одам худро аз болои одамони дигар боло мегирад.

Истифодаи “Бародар” дар Аҳди ҷадид ва ҳозир.

Сарварони динӣ дар Аҳди ҷадид ин истилохро барои мурочиат ба дигар имондорон ба кор мебарданд. Дар истифодаи ин истилоҳ ҳеҷ хатаре нест, чунки он ба мо дар бораи муносибати махсуси байни имондор нақл мекунад, аз сабаби Исои Масеҳ имконпазир гашт.

Ҳозир, вақте ки мо сухани “бародар”-ро истифода мебарем, он муносибати махсуси байни имондоронро тасвир мекунад. Ин муносибати махсус ба воситаи меҳрубонӣ ва фазилят ба миён намеояд. Дар ин ҷо ҳеҷ чиз барои мағрурӣ нест, ба ғайр, аз табиати нав, ки ба воситаи имон ба Исо имконпазир гашт. Бинобар ин вақте ки имондор имондори дигарро “бародар” ном мебарад, ин дар бораи муносибат гап мезанад, ва ҳамду сано фавран ба Исои Масеҳ мерасад, ки ӯ сарчашмаи муносибат аст.

Барои он касе, ки инро мефаҳмад, аз ин ҳурмату эҳтироми олий нест, чунки мо барои ҷалоли Исо зиндагӣ мекунем. Ба касе бо унвонҳои Падар ё ҳазрат мурочиат кардан, таҳқири калонест барои он касе, ки танҳо як Нафарро – Исоро интихоб кардааст. Шумо метавонед бигӯед, “Истифодаи унвон фарҳанг аст.” Имондор набояд бар тибқи меъёрҳои фарҳангӣ зиндагӣ кунад; ӯ бояд бо меъёрҳои Каломи Худо зиндагӣ кунад.

Роҳиби худамонро чӣ хел ном барем?

Дар миёни имондорон онҳоро бо ном ё “Бародар _____” ном баред. Агар шумо дар байни беимон ҳастед, ўро “ҷаноб _____” ном баред. (Танҳо имондорон истилоҳи Библиявии “Бародар”-ро мефаҳманд ва қадр мекунад." Онро миёни беимонон истифода бурдан бефоида аст. Дар тамоми ҷаҳон “ҷаноб” (мг.) унвони қабулшудаи дунявӣ барои эҳтиром мебошад.

Агар шумо роҳиби худро ба гурӯҳи имондорон муаррифӣ мекунед, шумо метавонед бигӯед, “Ман ба шумо Бародар Хуан Реесро шинос мекунам, ки роҳиби калисои _____ мебошад.”

Ин муаррифӣ муносибати махсусро, ки Исоро баланд мебардорад, ошкор мекунад ва дар айни замон бахшоиши кореро, ки роҳиб ба ҷо меорад, баланд ва ошкор мекунад.

Агар роҳибро ба гурӯҳи беимонон муаррифӣ мекунед, чунин бигӯед, “Ман ба шумо ҷаноби Хуан Реес, роҳиби калисои _____ шинос мекунам.”

ХУЛОСА

Агар мо бар тибқи Библия кунем, мо бояд рутбаҳои динии инсон сохтаро инкор кунем ва унвонҳои диниро истифода набарем. Мақому манзалатҳо дар дини Масеҳии Аҳди ҷадид ҷо надоранд. Ин мақому манзалатҳо он вақт пайдо шуданд, ки сарварони динӣ мақому ҳамду санои баландро талаб мекарданд, ва он ба қудрати берун аз назорат ва ба ҷамъ кардани сарват аз ҳисоби одамони оддӣ оварда расонд. Ҷӣ хел хуб аст дидани одами фӯрӯтан, ки ягон унвони махсусро талаб намекунад. Ин одам ҳақиқатан ҳам дар Исо озод аст.

БОБИ 30

КАЛИСО ЧИСТ?

Исои Масеҳ гуфт, *“Ман калисои Худо боино мекунам, ва дарвозаҳои дӯзах бар он голиб нахоҳад шуд.”* Матто 16:18. Эҳтимол тасвири бузургтарини калисо дар китоби Эфсӯсиён дида мешавад. Павлус калисоро ҳамчун ҷисми зинда ва пурқудрати Исо тасвир мекунад.

Калисо ин ташкилот мебошад, вале он бештар аз ташкилот аст. Одам наметавонад калисоро созмон диҳад ё нигоҳдорӣ кунад, танҳо ба василаи Исои Масеҳ ин кор имконпазир аст.

Калисо на танҳо асли Худоӣ дорад, балки оянда ва мақсадҳои ҷунин ҳастанд.

Калисо метавонад дар ҷое, ки одам сохтааст ҷамъ шавад, вале калисо бештар аз иморатест, ки он ҷо вохӯриҳо баргузор мегарданд.

Вақте ки дар бораи калисо сухан мекунем, мо мафҳуми калисоро мувофиқи Аҳди ҷадид дар назар дорем. Мафҳуми Калисо мувофиқи Аҳди ҷадид чист?

КАЛИСО ҲАМЧУН ҶИСМИ МАСЕХ

(Дар асоси Номаи Павлус ба Эфсӯсиён.)

1. Калисо ба нақшаи ҷовидонии Худо муносибат дорад.

Худо барои олам ва ҳамаи одамон нақша дорад. Дар бораи ин мо дар Эфсӯсиён мехонем. *Чунон ки моро пеш аз таъсири ҷаҳон дар Ў баргузидааст, то ки ба ҳузури Ў дар муҳаббат муқаддас ва беайб бошем. Моро пешакӣ муайян намудааст, ки ба василаи Исои Масеҳ бар тибқи салоҳидиди иродаи Худ, ба фарзандӣ қабул кунад, ки онро Ў ба мо ба фаровонӣ ато намудааст, ҳамроҳи ҳар ҳикмат ва хирадмандӣ. Сирри иродаи Худо ба мо маълум кардааст, бар тибқи салоҳидиди Худ, ки пештар дар Ў барқарор намуд. Вақте ки пуррагии замони муяссар гардад, Худо ҳама чизро, хоҳ дар осмон бошад, хоҳ бар замин, зери сардории Масеҳ, яъне дар Ў ҷамъ хоҳад кард. Мо низ дар ӯ, ки ҳама чизро бар тибқи азми иродаи Худ ба амал меоварад, мувофиқи таъиноти Ў пешакӣ муайян шуда будем. То мо, ки пештар ба Масеҳ умед бастаем, барои ҳамду санои ҷалали Ў вуҷуд дошта бошем. Эфсӯсиён 1:4-5, 8-12*

Ҳамчунин дар Эфсӯсиён 3:9-11 мо мехонем, *Ва ба ҳама равшан намудан меҳошам, ки чист ваколати сирре, ки аз азал ниҳон буд дар Худое, ки ҳама чизро ба василаи Исои Масеҳ ба вуҷуд овард. То ки ҳоло ба воситаи Калисо ба сарварон ва ҳукуматдороне ки дар афлоканд, ҳикмати гуногуниакли Худо маълум гардад. Мувофиқи таъиноти азали, ки онро Ў дар Худованди мо Исои Масеҳ ба амал овардааст.*

Идеяи калисо нав нест; ин аз бисёр таърихи заминӣ қадимтар аст. Ин қисми нақшаи ҷовидонии Худо барои офариниш мебошад. Ба калимаҳои нақша, ҷовидонӣ, мақсад ва ба воситаи калисо, ки дар оятҳои болоӣ зикр шудаанд, диққат диҳед. Калисо дар мақсади Худо хеле муҳим аст. Худо медонад, ки таърих ба кучо меравад. Ў медонад халқҳо ба кучо мераванд. Ў ибтидо ва интиҳои инсоният ва заминро медонад. Калисо як қисми ин нақша аст.

2. Масеҳ сари калисо аст.

Болотар аз ҳар сарварӣ, ва ҳукуматдорӣ, ва қудрат, ва салтанат, ва ҳар номе, ки на танҳо дар ин олам, балки дар олами оянда низ хонда мешавад. Ва ҳама чизро зери пойҳои Ў тобеъ намуд, ва ӯро чун сари ҳама чиз ба Калисо дод. Ки он Бадани Ўст, пуррагии ӯст, ки ҳама чизро дар ҳама пур мекунад. Эфсӯсиён 1:21-23

Ҳамчунин дар Қўлласиён 1:18 чунин омадааст, ва Ў сари бадан, яъне Калисост, Ў навбар ва нахустзода аз мурдагон аст, то ки дар ҳама чиз Ў аввалин бошад." Исо ташкилкунанда, тарроҳ ва меъмори калисо мебошад.

3. Калисо сарчашмаи чунин амалҳои калисо:

Омурзиш

Эфсӯсиён 2:1-10-ро хонед. Ояти якум мегӯяд, “Шумо ба сабаби хатоҳо ва гуноҳҳои худ як вақте мурда будед.” Ояти чор чунин мегӯяд, Аммо Худои пур аз марҳамат...”

Осоиштагӣ

Зеро ки Ӯ осоиштагии мост... Эфсӯсиён 2:14

Қудрат

Ва бузургии қудрати Ӯ дар мо, ки имон дорем, чӣ гуна аз ҳад берун аст. Он қудрат аз рӯи амали қуввати азими ӯст. Ки дар Масеҳ амал кардааст, вақте ки ӯро аз мурдагон эҳё намуд ва ба ямини Худ дар афлок шинонд. Эфсӯсиён 1:19-20

4. Калисо як бадан бо бисёр қисмҳои корӣ

Як бадан

Павлус дар бораи як бадан ва ваҳдати ин бадан суҳан мекунад. Ва саъю кӯшиши кунед, ки ягонагии Рӯҳро дар иттифоқи осоиштагӣ нигоҳ доред. Як Бадан ҳаст ва як Рӯҳ, чунон ки шумо низ ба як умеди муайян даъват шудаед.

Эфсӯсиён 4:3-4

Павлус имондоронро тақдир мекунад, ки ваҳдатро ҳифз намоянд ва асрори онро мегӯяд. Бо тамоми мулоимат ва фурутанӣ ва пурсабрӣ якдигарро дар муҳаббат таҳаммул намоед. Эфсӯсиён 4:2

Доир ба қисмҳои корӣ Павлус дар Эфсӯсиён 4:7,16 менависад. Аммо ба ҳар яке аз мо ғайз ба андозаи атои Масеҳ бахшида шудааст. Аз Ӯ тамоми Бадан, ба воситаи ҳар навъ пайвандҳои тақвияткунанда мустаҳкам ва пайваст шуда, бо амали ҳар андоми ҷудогона ба андозаи хоси он, афзоиши меёбад, то ки худро дар муҳаббат бино кунад.

5. Ҳар аъзои калисо кори махсусро дорад, ҳамчун як қисм аз ҳаёти умуми калисо

Нисбати калисо Павлус мегӯяд, Аз Ӯ тамоми Бадан, ба воситаи ҳар навъ пайвандҳои тақвияткунанда мустаҳкам ва пайваст шуда, бо амали ҳар андоми ҷудогона ба андозаи хоси он, афзоиши меёбад, то ки худро дар муҳаббат бино кунад. Эфсӯсиён 4:16

Калисо чист?

Ин оилаи Худои имондорон аст. Ин ичрокунии кори Масеҳ – бадани Масеҳ мебошад.

Оё ҳамаи одамон аъзои ин оила ҳастанд? Не. Библия мегӯяд. *Ў назди мансубони Худо омад, ва мансубонаш ӯро қабул накарданд. Лекин ба онҳое, ки ӯро қабул карданд ва ба исми Ў имон оварданд, қудрат дод, ки фарзандони Худо гарданд.* Юханно 1:11-12

Ин оятҳо нишон медиҳанд, ки баъзе одамон қисми ин оила ҳастанд ва баъзеҳо нестанд. Ҳамчунин ин таълим медиҳад, ки онҳое ба Ў имон оварданд ва ӯро қабул карданд, фарзандони Худо ҳисоб мешаванд. Барои қисми калисо ё бадани Масеҳ будан, кас бояд ба Исо ҳамчун ба Начотдиҳанда ва Худованд дар ҳаёти ҳаррӯза имон орад.

КАЛИСОИ МАҲАЛЛӢ

(Мувофиқи Аъмоли ҳаввориён)

Нуқтаи назари Эфсӯсиён дар бораи калисо ба нуқтаи назари Аъмол муҳолиф нест. Эфсӯсиён назари дурре аз таърих тақдим мекунад ва дар бораи он ки чӣ хел ҳамаи имондорон ба Масеҳ ва Малакути Худо муносибат доранд, нақл мекунад. Аъмол назари наздикро дар бораи гурӯҳи маҳаллӣ (як минтақаи чуғрофӣ)-и имондорон, ки як қисми бадани Масеҳ ҳастанд, маълумот медиҳад. Китоби Аъмол ба монанди дигар китобҳои Аҳди ҷадид, диққати ибтидоиро ба калисои маҳаллӣ медиҳад.

Он панҷ ҳақиқате, ки ба калисо ҳамчун бадани Масеҳ дахл дорад, ба калисои маҳаллӣ низ дахл дорад.

Калисои маҳаллӣ, ки дар асоси принципҳои Аҳди ҷадид аст, ба абадият муносибат дорад. Ин қисми нақшаи Худо барои олам аст. Ин гурӯҳи имондорон мебошад, ки вазифадоранд дар Малакути васеъшудаи Худо ба воситаи бо беимонон бо ҳам дидани имони худ ширкат варзанд.

Калисои маҳаллӣ **Исоро ҳамчун сарвари гурӯҳ эътироф мекунад.**

Калисои маҳаллӣ мефаҳмад, ки **Исо ягона сарчашмаи омурзиш, осоиштагӣ ва қудрат мебошад.**

Калисои маҳаллӣ дар байни аъзоён ягонагӣ ва муттаҳидӣ дорад, харчанд дар байни аъзоён одамони дорои маҳорату малакаи гуногун ҳастанд.

Калисои маҳаллӣ мефаҳмад, ки ҳамаи қисмҳои бадан – ҳар аъзо – бояд амал кунад, ва барои аъзогии пурра барои рушд кори худро кунад.

Аз омӯзиши бобҳои аввали Аъмоли ҳаввориён мо мебинем, ки калисои маҳаллӣ ин:

Гурӯҳи одамоне, ки аз гуноҳҳои худ рӯ гардонданд ва пурра ба Исо ҳамчун Наҷотдиҳанда ва Худованд имон оварданд. Баъд онҳо бо ғута задан дар об таъмид ёфтаанд. Ин одамон ҳамчун аъзоёни оилаи Худо мунтазам вомехӯранд. Онҳо дар дуо, ҳамду сано, ва омӯзиши Библия барои мақсадҳои муайяни ҷалолдиҳии Масеҳ ва васеъкунии Малакути Ӯ рафоқат мекунанд. Ин Калисо аст.

Ин гурӯҳе, ки калисо номида мешавад бештар аз ташкилоти иҷтимоӣ мебошад. Он махсус аст, барои он ки:

1. Рӯҳулқудси Худо гурӯҳи одамонро чамъ кард. Аъзоёни гурӯҳро “даъватшудаҳо” бо мақсади махсус меноманд. (Калимаи юнонии Аҳди ҷадид барои онҳое, ки калисои аввалинро бунёд карданд, “Экклесиа”, яъне “даъватшудагон” мебошад).
2. Дар байни аъзоён иттиҳоди махсусе мавҷуд аст, ки ба воситаҳои ғайритабӣӣ меояд. Койнониа – калимаи юнонӣ мебошад, ки ин муносибати махсусро байни имондорон тасвир мекунад. Ин муносибати Масеҳӣ аст.
3. Садоқати умумӣ вучуд дошт. Дар Аъмол мо мебинем, ки асрори қудрати калисои аввалин садоқати онҳо ба инҳо буд:

*Худованди зинда (Аъмол 1:3)

Дар байни имондорон шубҳа набуд, ки Масеҳ эҳё шуд ва зинда буд.

*Мавҷудият ва қудрати Рӯҳулқудс (Аъмол 1:4-5)

Онҳо бахшоиши ваъдакардаи Худо-Рӯҳулқудсро пазируфтанд.

* Баргашти дуҷумбораи Исои Масех (Аъмол 1:10-11)

Ин се ҳақиқати бузург бунёди ақидавии калисои аввалинро ташаккул медиҳанд ва онҳо дар китоб Аъмол чанд бор зикр шудаанд. Имондорон мувофиқи инҳо амал мекарданд, чунки онҳо ба ин се ҳақиқат боварии мустаҳкам доранд. Онҳо идеологияи умумӣ, фалсафаи умумиро оид ба ҷои халқи Худо дар рушди таърих доранд. Зиндагӣ ин бештар аз мавҷуд будан, бештар аз зиндагӣ кардан, бештар аз доштани оилаи заминӣ аст: ин будани як қисми оилаи ҷовидонии Худо мебошад.

4. Онҳо вазифаи умумӣ доштанд. Онҳо барои зиндагӣ кардан ва агар лозим шавад, барои мурдан сабаб доштанд. Аъмол 1:8 ба мо дар бораи ин вазифаи зиндагӣ чунин мегӯяд. *“Аммо вақте ки Рӯҳулқудс бар шумо нозил шавад, қувват хоҳед ёфт ва дар Ерусалим ва дар тамоми Яҳудо ва Сомария ва то ақсои дунё шоҳидони Ман хоҳед буд”*

Ба ҳам дидани Худованди зинда дар қудрати Рӯҳулқудс барои онҳо сабаби зиндагӣ шуд. Ин вазифаи онҳо дар зиндагӣ буд. ҳамаи он чизеро, ки онҳо карда буданд, ба ин вазифа муносибат дошт. Онҳо вохӯрданд, то ки бо ҳам бинанд. Онҳо вохӯрданд, то ки дуо кунанд. Онҳо вохӯрданд, то ки омӯзанд. Онҳо вохӯрданд, то ки бо ҳам кор кунанд. Ҳамаи вохӯриҳо ва ташкилотҳои онҳо ба истифодаи самараноки Хабарии Хуши Худованди Зинда муносибат доранд. Баёни далеронаи Хабарии Хуш ҳамеша натиҷаи дуо ва бародарӣ аст. Калисо қобил буд тез васеъ шавад, чунки аъзоёни он бештар бо дигарон бо ҳам дидани имон банд буданд, ба оне ки ин ташкилотҳо оҳиста-оҳиста фаъолият кунанд. Онҳо бар хилофи гуфтаи як роҳибе буданд, ки гуфта буд: _____

Калисои Аҳди ҷадид ба мисли рӯшание дар торикӣ буд. Ҳар кучое, ки аъзоён мераванд, онҳо нури Инҷилро бо худ мегиранд ва торикиро бартараф мекунанд. Калисо ба хонаҳо мерафт; калисо назди дини бутпарастон мерафт; калисо ба дарбори шоҳон мерафт; калисо назди камбағалон мерафт; дили одамонро ба воситаи қудрати Калом тағйир медиҳад.

ХОТИМА

Калисои маҳалии ҳозира монанди калисои Аҳди ҷадид мебошад, ки дар боло суҳан дар бораи он рафт. Калисо гурӯҳи имондороне ҳастанд, ки бо Рӯҳулқудс пур шудаанд ва вазифаи аз торикӣ ба рӯшанӣ хидоят кардани одамонро доранд. Калисо ба дохили ҷамоат дохил мешавад ва шамшери Ў – Каломи Худо, ки пурқудрату муқаддас аст. Ин калисо пирӯзманд аст. ҳар калисо бояд ҳама вақт ба асосҳои дуо, бародарӣ ва хурсандӣ мувофиқи Калом диққат диҳад. Инҳо сарчашмаи ҳаёт барои калисо мебошанд.

БОБИ 31

КАЛИСОИ “БУМӢ ” ЧИСТ?

Маънои калимаи “бумӣ ”- хонагӣ, миллӣ, маҳаллӣ мебошад. Ин хел калисоҳо дар миқёси фарҳанги алоҳида ба миён меоянд ва рушд мекунад. Бо калисо корҳои хоҷагии қишлоқро пеш бурдан хоси Филиппин аст.

Калисои бумӣ, калисоест, ки асосан аз миллатҳои алоҳида созмон дода мешавад. Он метавонад дар дохили ҳамон фарҳанге, ки пайдо мешавад, рушд ёбад. Ин намунаи рушди калисо зери сарвари Рӯҳулқудс, ки одамонро озод мекунад ва онҳо чӣ хеле ки Худо хоҳад бояд бошанд ва амал кунанд. Ин маънии озодӣ аз асорати вобастагӣ ба маблағҳои беруна ва одамони алоҳидаро дорад. (Наметавонем бигӯем, ки ҳамаи кӯмакҳо берун аз ҷамоат нодуруст аст).

Мо ба панҷ “худ”-и калисои бумӣ назар мекунем.

Вақте ки мо ба калимаи “худ” дар саҳифаҳои баъдӣ тез-тез вомехӯрем, бояд ҳамеша дар хотир нигоҳ дошта бошем, ки бе Исо, одам ё калисо ҳеҷ кор карда наметавонад. Навиштае, ки барои ҳамеша дар хотир нигоҳ доштан сазовор аст, дар 2 Қўринтиён 3:4-6 омадааст. *Ин чунин аст, Чунин аст эътимоди мо ба Худо ба василаи Масеҳ. На ба он сабаб, ки мо лаёқат дорем чизеро аз худ фикр кунем, ки он гӯё аз мо бошад, балки лаёқати мо аз Худост. Ки Ў ба мо лаёқат бахшидааст, ки хизматгузори Аҳди ҷадид бошем, на бар тибқи ҳарф, балки бар тибқи Рӯҳ, зеро ки ҳарф мекушад, аммо Рӯҳ зинда мекунад.*

1. Калисои бумӣ худ-идорақунанда мебошад.

Аз Қўлласиён 1-17-18 мо мехонем: *Павлус, ки бо иродаи Худо ҷаввории даъватишудаи Исои Масеҳ аст, ва бародари мо Сўстинис. Зеро Масеҳ маро нафиристодааст, ки таъмид диҳам, балки башорат диҳам, на дар ҳикмати калом, то ки салиби Масеҳ ботил нашавад. Зеро паёми салиб барои гирифтронии ҳалокат ҷаҳолат аст, вале барои мо, ки дар роҳи наҷот ҳастем, қуввати Худост.*
Қўринтиён 1-17-18

Худ-идорақунанда маънои онро дорад, ки калисои маҳаллӣ қобил аст, ки зери Худовандии Исои Масеҳ ба як қарори муайян биёянд. Калисои маҳаллӣ бояд зери назорати ягон ташкилот ё шахси хориҷӣ набошад. Калисои маҳаллӣ метавонад ихтиёрӣ бо чунин гурӯҳҳо ҳамкорӣ кунад, вале ҳеҷ гоҳ гурӯҳҳои беруна набояд аз болои калисои маҳаллӣ қудрати худро ҷорӣ кунанд. Калисо бояд қобилият дошта бошад, ки ҳудудҳои фикр кунад ва ҳудудҳои амал кунанд. Ин махсусан дар мамлакатҳои сусттаракқӣ хеле душвор аст, вақте ки таълиғгарон, хусусан хориҷӣҳо фикрҳо ва барномаҳои худро ба калисо ё иттиҳоди калисоҳо меоранд ва аз одамон талаб мекунанд онро қабул кунанд. Чун яке аз намоёндагони ин мамлакатҳо гуфта буд: “Чӣ хел ман ба таълиғгари америкой не гӯям?” Ў боз гуфт. “Мо бо пешниҳодоти ӯ норозием, вале мо ҳа мегӯем. Аз аввал калисои маҳаллӣ бояд дар муайян кардани вақти вохӯрӣ, ҷои вохӯрӣ ва онҳо ҳангоми вохӯриҳо чӣ кор мекунанд, озод бошанд. Аз рӯзи аввали ташкилшавӣ калисои маҳаллӣ бояд қарор кунад, ки роҳибаш сарвараш кӣ бошад, чӣ хел ба онҳо маблағ диҳанд ва ғайра. Калисои маҳаллӣ бояд ба қарор ояд, ки кай ва дар куҷо калисои хурди нав сохта шавад.

Калисои маҳаллӣ метавонад ба гуфтаҳои таълиғгарон, хоҳ хориҷӣ бошанд хоҳ худӣ гӯш диҳад, вале ҳеҷ гоҳ ба онҳо имкон надиҳад, ки аз номи калисои маҳаллӣ қарор барорад, ё калисоро дар чунин ҳолат гузорад, ки он ба пешниҳодоти номувофиқ не гуфта натавонад.

2. Калисои бумӣ бояд худ-таъмин бошад.

Худ-таъмин маънои онро дорад, ки калисои маҳаллӣ хароҷотҳои молиявии худро ба воситаи даҳяк ва харияҳои аъзоёни он пӯшонад. Аз аввали саршавии калисо ин имконпазир аст.

Бояд ба хотир овард, ки калисои нав масъулияти калисои кӯҳнаро ба гардан намегирад. Чун калисо рушд меёбад, салоҳияти он ҳам дар маблағгузорию барномаҳо ва заруриятҳои инкишоф меёбад. Баъзе халқҳои мамӯлики султараққӣ ба вобастагӣ будан ба кӯмаки хориҷӣ чунин одат кардаанд, ки барои калисо масъалаи худ-таъминкунӣ як инқилобе мебошад. Бо ёрии Худо инро бисёр калисоҳо ба ҷо меоранд. Ин калисоҳо рӯҳи солим доранд ва онҳо медонанд, ки онҳо кистанд ва бо ёрии калисо чӣ кор кардан метавонанд. Онҳо ки мегӯянд “мо наметавонем”, лоқи таасуф ҳастанд. Онҳо ки инро мегӯянд, ҳеҷ гоҳ ба таври шояду бояд кӯшиш накардаанд.

Худ-таъминкунӣ дар ҳаёти калисо хеле барвақт сар мешавад. Пеш аз он ки калисо тавлид меёбад, одамон онро бо ҷой, ҷароғ ва мизу курсӣ таъмин мекунад. Баъди тавлиди калисо аъзоён ҷои вохӯриро бо китоби сурудҳо, Библияҳо ва ғайраҳо таъмин кардан давом медиҳанд.

Одатан, сараввал барои калисо иморат зарур нест. Ин масъала вазифаи дури аъзоёни гурӯҳ мебошад. Онҳо ҷойро интихоб мекунад ва ба ҷамъ кардани пул сар мекунад. Дар аввал ба калисо лозим намешавад, ки роҳибро аз ҷои дигар ё аз семинария даъват кунад. Калисо бояд донанд, ки Худо метавонад аъзоёнро даъват кунад ва қудрат медиҳад ва аз байни онҳо чанд касро муваққатан барои бурдани хизматгузориҳои ибодатӣ ва иҷрокунии вазифаи роҳиб интихоб мекунад. Калисо хароҷотҳои сарваронро барои иштирок кардан дар семинарияҳо мепӯшонад. Калисо ҳамаи ин хароҷотҳоро барои омӯзиш ба гардан мегирад. Чун калисо ва сарварон инкишоф меёбанд, онҳо метавонанд як одамро ҳамчун роҳиб интихоб намоянд ва дигарҳо ба ӯ дар пеш бурдани кори роҳибӣ кӯмак мекунад. Чун роҳиб беш аз беш вақти худро барои кори калисо сарф мекунад, калисо метавонад ба ӯ ҳар ҳафта маблағи муайян ҷудо кунад.

Вақте ки калисо инкишоф меёбад, имконпазир аст, ки калисо ба роҳибӣ доимо кор кунанда эҳтиёҷ дошта бошад ва калисо барои ӯ моҳона ҷудо мекунад.

3. Калисои бумӣ худ-ифодакунанда аст.

Ин маънои онро дорад, ки калисои маҳаллӣ дар интихоби рӯз ва соати ибодат озод аст. Як калисо метавонад ҷадвали вохӯриҳои тамоман дигаргун аз калисои ҳамсоя дошта бошад. Ин ҳамчунин

маъноӣ онро дорад, ки калисои маҳаллӣ дар ибодату парастии озодии баёнкунӣ дорад.

4. Калисои маҳаллӣ бояд худомӯз бошад.

Яъне ҳамаи аъзоён бояд ҳамдигарро таълим диҳанд. Набояд фақат роҳиб ё якчанд одамони интихобшуда таълим диҳанд. Павлус гуфт, *Худи ман ҳам, эй бародарон, бар шумо эътимод дорам, ки шумо низ пур аз файз ва саршор аз ҳар гуна дониш мебошед ва якдигарро насиҳат карда метавонед.* Румиён 15:14, ҳамчунин дар 1 Қўринтиён 14:26,31 Павлус дар бораи якдигарро таълим додани аъзоён сухан мекунад. Чӣ хел ин кор ба амал оварда мешавад, боби охирони ин китобро омӯzed, ки бо вақти ҳисоботдиҳии хондани Библия сару кор дорад.

5. Калисои бумӣ бояд худафзоянда бошад.

Ва Исо наздик омада, ба онҳо гуфт: “Ба Ман тамоми қудрат дар осмон ва бар замин дода шудааст: Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро шоғирд созед ва онҳоро ба исми Падар ва Писар ва Рӯҳулқудс таълим диҳед. Ва онҳоро таълим диҳед, то ҳар он чиро, ки ба шумо фармудам, ба ҷо оваранд; ва инак, Ман ҳаррӯза то охирзамон бо шумо ҳастам.” Омин. Матто 28:18-20

Худафзоянда маъноӣ онро дорад, ки калисо бояд дар ташкилкунӣ калисоҳои нав иштирок кунад. Ин муқаррарист, ки калисои пур аз умед ва хурсандӣ имони худро дар байни одамони дигар паҳн кунад.

Худидора, худ-таъминкунӣ, худифодакунӣ ва худомӯзӣ аз аввали оғози ҳаёти калисо сар мешаванд. Худафзоянда ин хел тез ба миён намеояд. Барои ташкил кардани калисои нав вақти муайян лозим аст. Вале аз аввал онҳо бояд барои ташкил кардани калисои нав саъю кӯшиш кунанд. Аъзо ё аъзоён метавонанд ба шахр ё ҷамоати ҳамсоя раванд ва дар хонаи дӯст ё хеш ба омӯзиши Библия пардозанд. Ва дар он ҷо имондорони нав пайдо мешаванд, ки майли пайравии Худовандро доранд ва ҳамин тавр калисои нав тавлид мегардад.

Дар тавлиди калисои нав, Худо метавонад фермерҳо, хонанишинҳо, коркунони касбӣ, корчалонҳо, донишҷӯён ва дигарҳоро ки ба ӯ пурра таслим шудаанд, истифода барад. Ба шахс барои ташкили

калисои нав хондани мактаби Библия ё ягон семинария зарур нест. Калисои бумӣ метавонад, бо ин роҳу восита калисои дигарро ташкил диҳад.

БОБИ 32

САРВАРИ КАЛИСО КИСТ?

Вақте ки имондор дар бораи калисо фикр кунад, ӯ бояд калисои Аҳди ҷадидро ба мисли гуфтаҳои Библия пеши назар орад. Калисои Аҳди ҷадид чунин калисоест, ки асл ва таълимоти он дар асоси Библия буда, Исо ҳамчун сарвари он мебошад. Дар байни калисоҳои ҳозира ва Аҳди ҷадид фарқияти бузурге аст. Фарқияти калон он вақт дида мешавад, ки вақте мо ба саволи “Сарвари калисо кист?”, ҷавоби Библиявӣ медиҳем.

Библия дар бораи сарвари калисо чӣ мегӯяд?

Дар Эфсӯсиён 1:21-23, Павлус мегӯяд, *Болотар аз ҳар сарварӣ, ва ҳукуматдорӣ, ва қудрат, ва салтанат, ва ҳар номе, ки на танҳо дар ин олам, балки дар олами оянда низ хонда мешавад. Ва аз ҷама чизро зеро пойҳои Ӯ тобеъ намуд, ва ӯро чун сари ҷама чиз ба Калисо дод. Ки он Бадани ӯст, пуррагии ӯст, ки ҷама чизро дар ҷама пур мекунад.*

Аз Қўлласиён 1:15-18 мо мехонем. *Ки Ӯ сурати Худои нонамоён ва нахустзодаи тамоми махлуқот аст. Чунки ҷама чиз дар осмон ва бар замин, ҳар чизи намоён ва нонамоён, дар Ӯ офарида шудааст: хоҳ тахтҳо, хоҳ салтанатҳо, хоҳ сарвариҳо ва хоҳ ҳукуматдориҳо, - ҷамаи ба воситаи Ӯ ва барои Ӯ ба вуҷуд оварда шудааст. Ва Ӯ пеш аз ҷама чиз аст, ва ҷама чиз дар Ӯ вуҷуд дорад. Ва Ӯ сари бадан, яъне Калисост; Ӯ навбар ва нахустзода аз мурдагон аст, то ки дар ҷама чиз Ӯ аввалин бошад.*

Дар Қўлласиён 2:19, Библия мегӯяд, *Инҳо робитаи худро аз сари бадан буридаанд, аз саре ки тамоми бадан ба воситаи бугумҳо ва бандҳо қуввати ҳаётбахш гирифта ва пайваст гардида, нашъунамо меёбад ба нашъунамое ки аз Худост.*

Баъди хондани ин оятҳо ба мо рӯшан мешавад, ки Исо сарвари калисо аст. Ӯ ягона сазовори ин мақом аст. Ҳеҷ кас сазовори гирифтани ҷои Исо ҳамчун сарвари бадан, калисо нест. Гуфтани он ки фақат одам сарвари калисо ҳаст, бутпарстӣ мебошад ва дур аз таълимоти Масеҳ аст. Вақте ки каси дигар ба ғайр аз Масеҳ сарвари

калисо ҳисоб карда шавад, он гоҳ ин калисои Аҳди ҷадид нест. Роҳиб сарвари калисои маҳаллӣ нест. Ӯ ҳам хизматгор зери сарвари Масеҳ мебошад.

Масеҳ бунёдкунанда, сарвар ва пуштибони калисост.

БОБИ 33

КАЛИСО БОЯД МАҶЛИСҶОИ КОРИРО ЧӢ ХЕЛ ГУЗАРОНАД?

Ҷар калисоро зарур аст, барои ҳал кардани корҳое, ки бо ибодату парастииш як нестанд, вақти муайяне ҷудо кунад. Ин вақти баҳсу қарорбарорӣ доир ба корҳои калисо мебошад. Ҷарҷанд он қисми муҳими ҳаёти калисо, он барои калисои боқувват лозим аст, онро одатан маҷлиси корӣ меноманд.

Калисо маҷлиси кориро кай бояд гузаронад?

Маҷлиси корӣ бояд мунтазам баргузор гарданд. Бисёр калисоҳо дар як моҳ як бор маҷлиси корӣ мегузаронанд. ҳафтаи аввали моҳ вақти хеле хуб мебошад. Воҳӯриҳоро метавон дар рӯзи кории ҳафта ё рӯзи дигар баъди хизмати ибодатии якшанбе гузаронд.

Маҷлиси кориро кӣ бояд гузаронад?

Одатан роҳиб ё сарвари калисо маҷлиси кориро идора мекунад. Агар дар он ҷо роҳиб набошад, калисо метавонад як касро барои бурдани маҷлис интихоб кунад.

Сарвар бояд аъзои фаъол ва соҳиби обрӯю эҳтироми калисо бошад. Сарвар ҳангоми мусоҳиба ва ба қарор омадан калисоро роҳнамоӣ мекунад.

Ҷазои маҷлиси корӣ чӣ хел аст?

Калисо бояд ин вақтро дар ҳолати ҷиддӣ ва пурдуо гузаронад. Ин вақте аст, ки оиди ҳаёт ва фаъолияти калисо баҳс карда мешавад.

Кӣ метавонад дар маҷлиси корӣ иштирок кунад?

Одатан танҳо аъзоёни калисо бояд дар ин маҷлиси корӣ иштирок кунанд. Ин маҷлис барои беимонон ва онҳое, ки аъзои калисо нестанд, нест.

Агар ғайри-аъзоён ҳузур доранд, онҳо бояд дар баҳсҳо ширкат накунад ва наметавонанд ягон чиз пешниҳод кунанд ё дар овоздиҳӣ иштирок кунанд.

Агар маҷлиси корӣ баъди хидматгузори мунтазами ибодатӣ ё омӯзиши Библия баргузор гардад, хидматгузори бояд чун ҳарвақта ҷавоб дода шавад. Баъди анҷоми хидматгузори бояд танаффуси кӯтоҳе дода шавад, ки аъзоёни калисо бо меҳмонон вохӯранд ва ҳамчунин ба меҳмонон имкон диҳанд, то саршавии маҷлиси корӣ аз хона берун шаванд.

Кворум чист? (кворум аксарияти лозим барои гузарондани маҷлис).

Кворум ин миқдори аъзоёнест, ки ҳатман бояд дар маҷлиси кории калисо иштирок намоянд. Калисо бояд барои миқдори кворум ба як қароре биёяд. Он аз панҷоҳ фоизи аъзоёни ҷамоати калисо бояд бошад.

Кӣ бояд қарорҳои маҷлиси кории калисоро сабт кунад?

Котиби калисо бояд ҳамаи қарорҳоро, ки дар маҷлиси корӣ қабул мешаванд, ба таври муфассал сабт намояд. Калисо барои котиб як дафтари доимии сабткуниро ташкил мекунад.

Ҳамчунин мумкин аст, ки қарорҳои маҷлисро дар дафтарчаи алоҳида сабт намояд. Дар маҷлиси оянда ҳисоботи котиб аз ин дафтарча хонда мешавад. Баъди аз тарафи калисо маъқул донишҷӯи ҳисобот, онро дар дафтари доимӣ сабт менамоянд.

Дар ҳолатҳои ғайриқонуни калисо бояд чӣ қарор кунад?

Маҷлиси махсуси корӣ барои ҳал кардани вазъиятҳои ғайриқонуни даъват карда мешаванд. Инҳо ҳолатҳои ҳастанд, ки барои ҳалли онҳо наметавон то маҷлиси кории моҳона интизор шуд. Дар маҷлиси ғайриқонуни кворум зарур аст. Агар имконпазир аст, ҳамаи аъзоёнро дар бораи вақти маҷлиси ғайриқонуни пешакӣ огоҳӣ мекунад.

Дар маҷлиси корӣ ин низомро бояд пайравӣ кард.

1. **Ибодат** – ин хондани Навишта, ва баъд дуо кардан барои роҳнамоии Худо дар вақти маҷлис. (Агар маҷлис баъди

хидматгузори ибодатӣ сар мешавад, ба хондани Навишта ҳоҷат нест).

2. **Хондани гузориш (протокол)-** Котиб аз дафтарчаи муваққати худ ҷараёни маҷлиси гузаштаре меҳонад. Раиси маҷлис чунин мегӯяд: “Шумо гузориши маҷлиси гузаштаре шунидед. Оё шумо ягон илова ё ислоҳ доред? Агар шумо ягон илова надоред, гузоришро ҷӣ хел, ки хонда шуд, қабул мекунем.” Агар ба гузориш ягон илова дохил шавад, он бо шоваҳояш қабул мешавад.
3. **Ҳисоботи хазиначӣ** - Хазиначии калисо, агар имконпазир бошад, ҳисоботро дар тахтаи синф менависад, то ки ҳама онро бубинанд (Баъзе калисоҳо нусхаҳо доранд ва онро ба аъзоён тақсим мекунад). Ҳисобот чунин мешавад:
 - (1) Ҳисобу китоби (баланс) моҳи пеш.
 - (2) Миқдори хайрияҳои ҳарҳафтаина.
 - (3) Ҷамъбасти хайрияҳо барои як моҳ.
 - (4) Ҷамаи хароҷотҳо бо навиштаҳои ҷузъ ба ҷузъ ва ба таври кӯтоҳ маънидод шуда.
 - (5) Ҳисобу китоби ҳозира баъди тарҳ карда баровардани хароҷотҳо.

Раис мегӯяд: “Оё шумо ба ҳисоботи хазиначӣ ягон ислоҳ ё илова доред? Ягон суол доред?”

Барои саволҳо вақт дода мешавад. Баъд раис мегӯяд, “Оё шумо ягон пешниҳод доред, ки ҳисоботи хазиначӣ қабул карда шавад?” Ягон кас пешниҳод мекунад, “Ман пешниҳод мекунам, ки ҳисобот қабул карда шавад.” Дигаре мегӯяд, “Ман пешниҳодро тарафдор, мекунам.” Раиси маҷлис мегӯяд, “Ҷамаи онҳое, ки ҳисоботи хазиначиро қабул карданд, даст бардоранд. Касе, ки муқобил аст, даст бардорад.”

4. Ҳисоботи сарварони омӯзиши Библия.

5. Ҳисоботи Мактаби Яқшанбе.

6. Ҳисоботҳои дигар.

7. **Корҳои нотаом.** Ин масъалаҳои мебошанд, ки дар бораи онҳо дар маҷлиси кории гузашта баҳс карданд ва лозим аст оиди онҳо баҳс давом дода шавад.
8. **Кори нав.** Ин дар кори калисо тағйиротҳои нав ворид мекунад – муаллимҳои нав, коркунони нав, ташкилотҳои нав, проблемаҳо, дастурҳо, қабул кардани аъзоёни нав ва ғайраҳо мебошанд. ҳар чизе, ки дар ҳаёти калисо рӯй медиҳад, кори калисо ҳаст.
9. **Анҷомдиҳӣ.** Баъд аз он ки оиди ҳама масъалаҳо хулосаи даркорӣ бароварда шуд, як кас пешниҳод мекунад, ки маҷлис пӯшида шавад. Баъд оиди ин масъала овоз медиҳанд.
10. **Дуои хотимаӣ.** Маълум аст, ки маҷлисиҳои корӣ вақте баргузор мешаванд, ки ҳар аъзои калисо метавонад бо ҳамдигар самимона бошанд. Ин ҷои баҳсу мунозираҳои тезутунд нест. Ҳамаи он чизеро ки ба ҷо меоранд, бояд бо донишмандони он карда шавад, ки Рухулқудс ҳаёти калисоро назорат мекунад ва Исоро бояд дар ҳама ҷиз ҷалол диҳем.

БОБИ 34

САЛОҲИЯТ ВА ВАЗИФАҲОИ ҲАЗИНАДОРИ КАЛИСО КАДОМҲОЯНД?

Баъди созишҳои калисо яке аз кормандони он ҳамчун хазинадор интихоб мешавад. Ин зарур аст, чунки як қисми хидматгузорию ибодатӣ додани даҳяк ва хайрияҳо мебошад. Касе бояд ба таври расмӣ масъулияти сабти дурусти ҷамъи хайрияҳо ва амнияти пулро ба гардан гирад.

САЛОҲИЯТИ ҲАЗИНАДОРИ КАЛИСО

Аз 1 Тимотиюс 3:8-13 мо номгӯи салоҳиятҳои коркунони калисоро, аз он ҷумла хазинадорро ки Павлус додааст, меҳонем. *Лозим аст, ки дьяконҳо низ ҳалолкор бошанд, на дузабона, на шавқманди шаробнӯшӣ, на тамаъкор. Балки сирри имонро дар виҷдони пок нигоҳдоранд. Валекин онҳо ҳам бигзор аввал озмуда шаванд ва баъд, агар беайб бошанд, хизмат кунанд. Ҳамчунин занонашон бояд ҳалолкор бошанд, на гайбаткунанда, балки ҳушёр ва аз ҳар ҷиҳат мӯътамад. Дьяконҳо бояд соҳиби як зан бошанд, фарзандон ва хонаву ҷои худро ба ҳубӣ идора кунанд. Зеро онҳое ки нағз хизмат карда*

бошанд, барои худ мартабаи олий ва ҷуръати азим дар имоне, ки дар Исои Масеҳ аст, муҳайё мекунанд.

Ба ин номгӯй нигоҳ кунед.

1. Бояд табиатан хуб ва ҳалолкор бошад.
2. Шаробнӯш набошад. Бисёр кормандони тиббӣ ва майхӯрони аноним (номаълум) мегӯянд, ки истеъмоли ҳар нӯшокии алкоғолий хуб нест.
3. Барои пул ҳирсу тамаъкор набошад. Библия мегӯяд, ки дӯст доштани пул решаи (сабаби) ҳамаи корҳои бад мебошад.
4. Сиру имонро дар вичдони пок нигоҳ доранд.
5. Болиғ бошад.
6. Занаш ё шавҳараш суҳанчину хабаркаш набошад.
7. Бояд ҳушёр ва аз ҳар чихат росткор бошад.
8. Соҳиби як зан бошад.
9. Оилаи худро ба хубӣ идора кунад.
10. Имони худро далерона паҳн кунад.

Баъзе аз сифатҳои болоӣ метавонанд бо тарзи дигар зикр шаванд.

Ҳазинадор бояд:

1. Аз олами боло таваллуд ёбад.
2. Аъзои фаъол ва содиқи калисои маҳаллӣ бошад.
ҳеч кас бояд ба ин мақом то он вақте, ки расман аз тарафи калисо ба аъзогӣ қабул нашудааст, интиҳоб нашавад.
3. Дар калисо мунтазам ҳузур дошта бошад. Шахс наметавонад корашро ба ҷо орад, агар ӯ он ҷо набошад.
4. Ростгӯ бошад.
5. Қобил аст, ки навиштаҳоро кушоду равшан сабт кунад.
6. Суҳанчин набошад. Чизе ки одамон медиҳанд, дар байни ӯ ва Худо аст ва маҳрамона бошад.
7. Ҳар моҳ ба калисо ҳисобот диҳад.

ВАЗИФАҲОИ ҲАЗИНАДОР

1. Баъди хидматгузори ибодатӣ маблағи даҳякҳо ва хайрияҳоро ҳисоб кунад. Ёрдамчии ҳазинадор бояд ҳамеша ҳузур дошта бошад ва ҷамъбасти маблағро тасдиқ кунад.
2. Баъд аз он ки ҳазинадор ва ёрдамчии ӯ хайрияро ҳисоб карданд, ин маблағ бояд дар китоби ҳазинадор сабт шавад. Ёрдамчӣ бояд зери маблағи воридшуда имзо гузорад. Вақте ки бо пул кор

мекунанд, аъзоёни калисо наметавонанд он қадар бодикқат бошанд. Онҳо бояд бе ягон гумони бад бошанд. Истифодаи меъёрҳои амният маънои онро надорад, ки шахс бевичдон аст. Ин ёрӣ медиҳад, ки ҳар гуна васвасаҳои имконпазир ва ҳар гуна бадгумониҳои аъзоёноро дур созад.

3. Ҳазинадор ва ёрдамчии ҳазинадор бояд дар бонк аз номи калисо ҳисоби пасандоз ё ҳисоби ҷорӣ бонкӣ кушоянд.
4. Пулро бояд ҳар ҳафта ба бонк бурд. Хуб нест, ки пулро дар хона ё ҳазинаи худ нигоҳ дошт.
5. Бе иҷозати калисо ҳазинадор ё ёрдамчӣ ӯ ҳақ надоранд, ки барои ягон хароҷот пул диҳанд. Иҷозатро дар маҷлисҳои корӣ мунтазам баргузоргардида ва ё маҷлисҳои корӣ ҷавбдорона медиҳанд.
6. Ҳазинадор ё ёрдамчиаш наметавонанд аз пули калисо ба касе қарз бидиҳанд – ҳатто ба аъзоёни калисо, ва ҳатто дар ҳолатҳои ҷавбдорона.
7. Дар ҳар маҷлисҳои корӣ ҳазинадор ҳисобот медиҳад. Ҳазинадор аз ҳисоботдиҳии баланси (ҳисобу китоб) аввали моҳ сар мекунад. Баъд ҳисобот маблағи ҳар ҳафта дохилшударо нишон медиҳад. Сипас хароҷотҳои фардӣ ҳисобот дода мешаванд. Ҳисоботдиҳӣ бо баланси маблағи мондагӣ дар бонк ва пули нақд анҷом меёбад. Сабтҳои ҳазинадор бояд барои ҳамаи аъзоёни калисо намоён бошад. Ҳазинадор набояд аз саволҳои аъзоёни калисо дар бобати корҳои молиявии калисо ҳаросад.

САЛОҲИЯТИ ЁРДАМЧИ ҳам ба монанди салоҳияти ҳазинадор аст.

Ин коркунон бояд дар интиҳоботи солони ҳамаи коркунон, муаллимон, ва ғайраҳо интиҳоб шаванд. (Дар бисёр калисоҳо ин маҷлисҳо дар аввали январ баргузор мегарданд). Ҳазинадор ва ёрдамчиашро наметавонанд аз сари нав интиҳоб кунанд, агар онҳо кори худро хуб иҷро намоянд. Агар онҳо ба талаботҳои асосӣ ҷавб надиҳанд ва вазифаашонро хуб иҷро намекунанд, онҳоро иваз мекунанд. Ин ивазкуниро ҳамчунин наметавон дар миёнаи сол ё дар интиҳоботҳои солони ба ҷо овард.

БОБИ 35

**САЛОҲИЯТҲО ВА ВАЗИФАҲОИ КОТИБИ КАЛИСО
КАДОМҲОЯНД?**

САЛОҲИЯТҲОИ КОТИБИ КАЛИСО?

Салоҳиятҳои асосии хазинадори калисо ба котиб ҳам дахл доранд. Ба салоҳиятҳои хазинадори калисо нигоҳ кунед ё Тимотиюс 3:8:13-ро хонед.

1. Котиби калисо бояд аъзои ҷамоати калисои маҳаллӣ бошад.
2. Котибро бояд калисо интихоб кунад. Ин корро дар интихоботи ҳарсолаи муаллимон ва коркунон, ё он вақте ки ин вазифа ҳолӣ мешавад, амалӣ мекунанд.
3. Котиб бояд тавонад дар маҷлисҳои қорӣ калисо иштирок кунад.
4. Котиб бояд дар бораи ҳамаи он чизе, ки дар ҳаёти калисо ва маҷлисҳои қорӣ рӯй медиҳад, сабт намояд. Навиштаҳои ӯ бояд тозаю покиза ва осонфаҳм бошанд.

ВАЗИФАҲОИ КОТИБИ КАЛИСО

1. Вақте ки калисо маҷлисҳои ҳармоҳаро мегузаронад, котиб бояд ҳамаи чизҳои зарурӣ оид ба ҳамаи масъалаҳо сабт намояд. ҳар пешниҳодро бояд навишт ва баъд зикр кард, ки ин пешниҳод қабул шуд ё инкор шуд.
2. Дар ҳар маҷлисҳои қорӣ котиб бояд сабтҳои худро (гузориш, протокол) оиди рафт, маҷлиси қорӣ охири он хонад.

3. Котиб бояд сабтҳои хуб ва ҳаррӯзаи ҳузури аъзоёни калисоро дошта бошад.
4. Котиб номи аъзоёнро танҳо бо иҷозаи калисо илова ё дур мекунад.
5. Котиб китобҳои сабтро тоза нигоҳ медорад.
6. Чун сабтҳои пурра ва муфассал моҳ ба моҳ ва сол ба сол сабт мешаванд, котиб таърихи калисоро тартиб медиҳад.

БОБИ 36

САЛОҲИЯТҲОИ РОҲИБ КАДОМҲОЯНД?

Бисёр салоҳиятҳои сарвари калисо дар 1 Тимотиюс 3:1-7 омадаанд.

Чунин сухан амин аст, ки агар касе усқуфиро орзу кунад, кори хубе орзу мекунад. Аммо усқуф бояд беайб, соҳиби як зан, ҳушёр, боисмат, боодоб, меҳмоннавоз ва омӯзгор бошад. На моили шаробнӯшӣ, на ҷангара, на тамаъкор, балки соқит ва сулҳҷӯ, на зарпараст. Хонаву ҷои худро ба хубӣ идора кунад, фарзандонашро бо камоли ҳалолкорӣ дар итоат нигоҳ дорад. Зеро, кас агар хонаву ҷои худро идора карда натавонад, оё вай дар бораи Калисои Худо ғамхорӣ карда метавонад? Аз ҷумлаи навимонон набошад, мабодо мағрур шуда, зери ҳукми иблис афтад. Ва ҳамчунин аз ҷониби онҳое ки дар берунанд, ӯ бояд шаҳодати нек дошта бошад, то ки ба мазаммат ва доми иблис гирифтор нашавад.

САЛОҲИЯТҲОИ РОҲИБ

1. ӯ бояд аз олами боло таваллуд ёбад.
2. ӯ бояд бе ягон шубҳа донад, ки Худо ӯро барои кори роҳибӣ даъват кардааст. Дар Библия мо бисёр мисолҳои аз тарафи Худо даъват кардани одамонро мебинем.

Мӯсо – “Ва алҳол бие, ки туро назди фиръавн бифиристам, то ки қавми Ман – бани Исроилро аз Миср берун оварӣ.” Хуруҷ 3:10

Самуил – Ва Худованд омада, биистод ва, мисли дафъаҳои пеш, хонд: “Эй Самуил, Самуил!” Ва Самуил гуфт: “Бигӯй, зеро ки бандаат мешунавад.” 1 Подшоҳон 3:10

Омӯс – Ва Худованд маро аз хизмати гӯсфандон гирифт, ва Худованд ба ман гуфт: “Рафта, ба қавми Ман Исроил нубувват намо.” Омӯс 7:15

Ишаъё – Ва ман овози Худовандро шунидам, ки мегуфт: “Ман киро бифиристам? Ва кист, ки барои Мо биравад?” Ва ман гуфтам: “Инак ман ҳозирам, маро бифирист.”
Ишаъё 6:8

Ирмиё – Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт: “Пеш аз он ки туро дар батн ба вучуд оварам, Ман Туро шинохтам, ва пеш аз он ки ту аз шикам берун оӣ, туро тақдис намудам, туро барои халқҳо набӣ таъин кардам.” Ва ман гуфтам: “Ё Худоё Худовандо! Ман, охир, наметавонам сухан ронам, зеро ки амраде ҳастам.” Вале Худованд ба ман гуфт: “Нагӯ: “Ман амраде ҳастам”, балки сӯи ҳар касе ки туро бифиристам, хоҳӣ рафт, ва ҳар чиро, ки ба ту амр фармоям, хоҳӣ гуфт. Аз онҳо натарс, зеро Ман бо ту ҳастам, то ки туро халосӣ диҳам”, - гуфт Худованд. Ирмиё 1:4-8

Ҳизқиёл – Ва ба ман гуфт: “Эй писари одам! Ман туро назди банӣ -Исроил мефиристам, назди сибтҳои исёнгаре, ки ба Ман осӣ шудаанд; онҳо ва падаронашон пеши Ман то ҳуди имрӯз гуноҳкор мебошанд. Ва ин мардум рӯйнатан ва сахтдил ҳастанд, ва Ман туро назди онҳо мефиристам, то ки ба онҳо бигӯй: “Худованд Худо чунин мегӯяд!” Ва онҳо хоҳ бишинаванд ва хоҳ аз шунидан рӯй тобанд, - зеро ки онҳо хонадони исёнгар мебошанд, - вале хоҳанд донист, ки набие дар миёни онҳо буд. ҳизқиёл 2:3-5

Павлус – Аммо Худованд ба вай гуфт: “Ту бояд биравӣ, зеро ки Ӯ зарфи баргузидаи Ман аст, то ки исми Маро пеши халқҳо ва подшоҳон ва банӣ - Исроил эълон намояд. Аъмол 9:15

Ҳамчунин дар Ғалотиён 1:15 Павлус мегӯяд, аммо ҳангоме ки Худо, ки маро аз батни модарам баргузида, бо файзи Худ даъват кардааст, тавачҷӯҳ намуд.

3. Роҳиби хуб бояд сарсупурда бошад – сарсупурдаи мавъизаи Инчил, ва нигоҳбони рама бошад.

4. Агар ӯ дар роҳи бузург бошад, бояд одами ибодатӣ бошад.
5. Роҳиби хуб бояд донишҷӯи Каломи Худо бошад. Ӯ бояд он чиро, ки Библия гуфтааст, омӯзад. Аз 2 Тимотиюс 2:15 мо мехонем, *Саъю кӯшиши намo, ки худро ба Худо муносиб нишон диҳӣ , ҳамчун коркуне, ки ҳиҷил намешавад ва каломи ростиро дуруст мавъиза мекунад.*
6. Аз Навиштаҳои пештар дар ин дарс додагӣ , мо салоҳиятҳои дигари роҳибро мебинем.
- (1) Ӯ бояд танҳо соҳиби як зан бошад.
- (2) Ӯ бояд ҳушёр, хушдор, дақиқ бошад.
- (3) Ӯ бояд бегонаҳоро ба хонааш хуш пазирой кунад. Ӯ бояд одамонро дӯст дорад.
- (4) Ӯ бояд тавонад таълим диҳад.
- (5) Ӯ бояд майзада набошад, зӯрӣ накунад, балки мулоим ва ором бошад.
- (6) Ӯ бояд пулпараст набошад. (Ин маънои онро надорад, ки ӯ камбағал ва бе эҳтиёҷоти пулӣ бошад.
- (7) Ӯ бояд аз таъмини оилаи худ барояд ва ба ҳурмату эҳтироми фарзандон соҳиб шавад.
- (8) Ӯ бояд дар имон болиғ бошад. (Ин он маъно надорад, ки роҳиб одами пир бошад).
- (9) Ӯ бояд соҳиби ҳурмату эҳтироми одамони берун аз калисо бошад.

(10)

Дар бораи роҳиби калисои нав?

Фавран баъди тавлиди калисо бояд ба хидматгузори ибодатӣ ва омӯзиши Библия бипардозад. Оё калисо аз беруни гурӯҳ роҳиби болиғро даъват кунад? Ин аз қудрати калисо вобастагӣ дорад. Оё роҳиб барои тамоми рӯз лозим аст? Чанд пулро калисо аз аъзоён бигирад, то ки барои маоши роҳиб сарф намояд? Бисёр калисоҳо

барои роҳиби “касбӣ” тайёр нестанд. Аз як тараф ин хуб аст, чунки ин аъзоёноро водор мекунад, масъулиятҳои сарвариро ба гардан гиранд ва рушд ёбанд. Албатта омӯзишҳои сарвариро барои нав имондорон ташкил бояд дод.

Роҳиб / сарварро бояд тайёр кард. Баъзеҳо қисме аз ин тайёриҳо аз омӯзишҳои расмӣ дар мактаби Библия ё семинария мегиранд. Баъзеҳо ба монанди Павлус меомӯзанд. Аз боби дуюми Ғалотиён мо дар бораи вақолати Павлус ва салоҳиятҳои ӯ ҳамчун воизи Инчил мехонем.

Танҳо ба василаи Худо, даъвати Ӯ, роҳнамоии Ӯ, қудрати Ӯ, каломи Ӯ одам воизи бузурги Инчил мешавад.

Дар аввал ба даъвати роҳиб эҳтиёҷ нест. Аъзоёни калисое, ки ба ҳамаи ин салоҳиятҳо ҷавоб медиҳанд, метавонанд вазифаи сарвариро ба дӯш гиранд. Се ё чор нафар ҳар якшанбе бо навбат хидматгузори ибодатиро мегузаронанд. Онҳоро ҳамчун роҳибҳо наменоманд. Баъди як сол бо чунин корбарии роҳибӣ, як ё ду нафар аз ин аъзоён бо даъвати Худо қори роҳибро давом медиҳанд. Ин фикрро бо аъзоёни калисо бояд гуфт. Аъзоёни калисо бояд аз Рӯҳулқудс таасуроти он, ки ба кӣ атои роҳибӣ дода шудааст, дошта бошанд.

БОБИ 37

ЧӢ ХЕЛ КАЛИСО РОӢИБРО ИНТИХОБ МЕКУНАД?

Якчанд омил дар гирифтани роҳиб ба калисо таъсир мерасонанд.

Миқдори аъзоёни калисо.

Нерӯи молиявии аъзоёни калисо.

Синну соли калисо.

Ин фикри барғалат аст, ки калисо роҳибро берун аз калисо гирад. Худо метавонад, ва бисёр вақт, одамро аз худи ҳамон калисо даъват мекунад, то ки ҳамчун роҳиб / сарвар хидмат кунад. Дар ҳама вақт Рӯҳулқудс калисоро дар мавриди даъвати ягон кас ба роҳибӣ, роҳнамоӣ кунад.

Акнун мо ба ду ҳолате, ки ба калисо зарур аст роҳибро интихоб намояд, назар меандозем.

Чӣ хел калисои нав бо миқдори ками аъзоён ва захираҳои маҳдуди молию пулӣ роҳибро интихоб кунад?

Калисо метавонад аз як ё якчанд аъзоён илтимос намояд то хидматгузори калисоро пеш баранд. Ин одамон мавъиза мекунанд, таълим медиҳанд, роҳнамоӣ мекунанд. Барои ин одамон зарур аст дарсҳои омӯзиши сарвариро як бор дар як ҳафта ташкил намоянд. Дар ин дарсҳо бояд ба чизҳои муҳим ва ба ҷанбаҳои амалии кори роҳиб диққат дод. Ҳамчунин диққати худро бояд ба чӣ хел тайёр кардани ваъз ва ба ҷо овардани дигар вазифаҳои роҳиб нигаранд. Бояд тазакур дод, ки усулҳои анъанавии ибодат на ҳама вақт лозим аст, хусусан вақте ки калисо ҷавон аст ва сарваронаш таҷрибаи кофӣ надорад. Хондани суруд аз тарафи яке аз аъзоён баъди хондан ва баҳси аз болои боб аз Библия, ба монанди сурудани се суруди анъанавӣ ва мавъиза самаранок аст. ҳар ду ҳам самаранок ҳастанд.

Иштироки васеи аъзоёни калисо қобили қабул аст. Як одам набояд ҳам суруд хонад, ҳам гитара навозад, дуо кунад, таълим диҳад, ва мавъиза кунад.

Одатан дар вақтҳои аввала сарвари калисоро ҳамчун роҳиб ҳисоб набояд кард. Ин баъди муддате, вақте ки сарварон ва аъзоёни калисо боварӣ ҳосил мекунанд, ба кӣ атои роҳибӣ дода шудааст, муайян мешавад. Агар сараввал панҷ нафар бо навбат кори сарвариро пеш мебаранд, баъди чанд моҳ ин миқдор то ду нафар кам мешавад. ҳар ду нафар метавонанд ба таври доимӣ роҳиб шаванд. Хуб мешуд якеро ҳамчун роҳиб ва дигарашро ёрдамчии ӯ фаҳмид. Доштани ду ё зиёда роҳиб, ки ҳамчунин соҳиби ду касб ҳастанд, хеле судманд аст. (Соҳиби ду касб будан маънои онро дорад, ки сарварони калисо дар баробари пеш бурдани зиндагии худ бо дарсдиҳӣ, кор дар замин ва ғайраҳо дар калисо низ хидмат мекунанд). Бори масъулият сабуктар хоҳад шуд, агар ду ё зиёда ин вазифаро бар гардан мегиранд. Тайёр кардани як ё ду мавъиза дар як ҳафта барои масеҳии навимондор бо таҷрибаи кам хеле мушкул аст ва ин кори сангин метавонад сабаби рӯҳафтадагии ӯ шавад.

Мақоми роҳиб / сарвар одатан дар зарфи як соли ташкилкунии калисо интихоб мешавад. ҳарчанд ин одамон зиндагии худро бо кори худ пеш мебаранд, калисо низ бояд ба онҳо пули ҳафтаина чудо кунад. Бо рушди калисо ин маблағ низ рушд хоҳад ёфт. Харочотҳои дигар ба монанди хузур дар семинарҳо, дарсҳои махсус, омӯзиши маводҳо, ва хароҷоти роҳро бояд калисо пӯшонад.

Ин одамон аз он роҳибони таҷрибадоре, ки рӯзи дароз дар калисо хидмат мекунанд, камтар нестанд.

Чун калисо инкишоф меёбад ва қодир аст пурра пули роҳибро диҳад, хуб мешуд дар бораи роҳибе, ки пурра дар калисо хидмат мекард андеша кард. Яъне он шахсе, ки дар калисо нопурра кор мекард, кори берунаро монад ва пурра ба хидматгузори дар калисо пардозад.

Чӣ хел калисои калонтар ва аз ҷиҳати молиявӣ қавӣ роҳибро мегирад?

1. Баъди дуои зиёде, аъзоёни калисо ба як қароре меоянд, ки роҳибӣ доимокоркунанда лозим аст ва ба воситаи даҳяк ва хайрияҳои аъзоён ба ӯ маблағи муайян дода мешавад.
2. Аъзоёни калисо кумитаи ҷустуҷӯиро иборат аз се то панҷ нафарро барои ҷустани роҳиб интихоб мекунанд. Ин кумита барои пешниҳодот аз тарафи аъзоён оид ба он ки чӣ хел роҳиб онҳо мепоҳанд, кушода аст.
3. Баъзе ҷойҳо ҳастанд, ки кумитаи ҷустуҷӯӣ метавонад он ҷо роҳибӣ навро ҷӯяд. Онҳо метавонанд одамоне, ки мактаби Библияро тамом карданд, ҷӯянд, ё тамомкунандагони семинарияҳо, ё роҳибҳои калисоҳои дигарро даъват кунанд.

Кумита метавонад дар бораи роҳибҳои ояндадор тавассути гуфтугӯ бо устодон, ҳамсабақон, аъзоёни калисо ва роҳбароне, ки онҳоро мешиносанд, ахбор гирад.

4. Инҳо баъзе ахборҳои, ки кумита дар бораи роҳибҳои ояндадор хоҳад гирифт:

Оё ӯ даъвати возеҳи Худоро барои мавъиза дорад?

Оё ӯ хоҳиши беандозаи мавъиза карданро дорад?

Оё ӯ имон дорад, ки Библия Сухани Худост?

Оё ӯ Суханро бо нерӯи хос мавъиза мекунад?

Оё ӯ мунтазам шаҳодат медиҳад?

Оё ӯ ахлоқан хуб аст?

Оё ӯ меҳнатдӯст аст?

Оё ӯ даҳяк медиҳад?

Оё ӯ қарзҳои худро бармегардонад?

Ба кумита лозим аст ба миқдори зиёди одамон ва бо таблиғкунанда гуфтугӯ кунад, то ки ҳамаи ахборро гирад. (Боби 36, “Салоҳиятҳои роҳиб кадомҳоянд?” дар ин нуқта муфид аст).

5. Кумита бояд мавъизаи ӯро як бор шунавад. Агар мавъизаи ӯ ба кумита маъқул афтад, ӯро барои кор ба калисои худашон даъват мекунад.

Агар маъвизакунанда оиладор аст, муҳим аст, ки оилаи ӯ низ дар калисо ҳангоми мавъиза ҳузур дошта бошанд. Хуб мешуд барои ӯ дар рӯзи Якшанбе ду маротиба мавъиза карданро тайёр кунанд. Вақти махсус, ба монанди ҳангоми хӯроки нисфирӯзӣ дар рӯзи Якшанбе, вақте ки ҳамаи аъзоён он ҷо ҳузур доранд, барои шиносшавӣ бо маъвизакунанда хеле муфид аст.

6. Кумита метавонад бо роҳиби оянда вохӯрии кӯтоҳе дошта бошад, то ин ки бо ӯ оиди чунин масоил ба монанди ақида, музд, маблағ, вазифаҳо ва ғайраҳо сӯҳбат кунанд.
7. Якшанбеи оянда маҷлиси махсус баргузор хоҳад гардид, ки он ҷо аъзоён дар бораи роҳиби оянда фикрҳои худро баён мекунад. Баъд калисо овоз медиҳад, ки ӯро қабул кунанд ё не. Овоздиҳӣ одатан ба тарзи пӯшида сурат мегирад, ва ҳар аъзо дар коғаз фақат “ҳа” ё “не” менависад. Хуб аст агар аъзоён якдилона овоз диҳанд. Агар натиҷаи овоздиҳӣ 51% “ҳа” ва 49% “не” даъват кардани роҳиб ғайриоқилона мебуд. Калисо бояд ба қарор ояд, ки пеш аз даъват кардан аз се ду ҳиссаи аъзоён ба тарафдорӣ ӯ овоз диҳанд. Калисо масъулияти калон бар дӯш дорад, вақте касеро талаб мекунад, ки онҳоро роҳнамоӣ кунад. Пеш аз даъвати роҳиб калисо бояд дуои бисёр кунад ва ӯро аз ҳар чихат омӯзад.

БОБИ 38

ОЁ РОҲИБИ МО ТАӢИН КАРДА МЕШАВАД?

Аввал ба мо зарур аст маънои “таӢин карданро” бифаҳмем. Аз луғат мо якчанд маънои онро меёбем.

1. Фармон додан, ҳукм кардан.
2. Бо амр таӢин кардан.
3. Пешакӣ таӢин кардан.
4. Додани вазифаҳои рӯхонӣ

Гурӯҳҳои гуногуни динӣ дар бораи аҳамият ва роҳҳои таъинкунӣ фикрҳои мухталиф доранд.

Нуқтаи назари Библия дар бораи таъинкунӣ чист?

Ҳамаи одамони бузурги Худо дар Библия ҳиссиёти онро доштанд, ки Худо онҳоро таъин кардааст, ки онҳо корҳои муайянеро ба ҷо биёранд, пайғомҳои муайянеро мавъиза кунанд, ба ҷойҳои муайяне бираванд. Ҳамин ҳисси таъинкунӣ (амрдихӣ, интихобӣ будан) буд, ки ин одамонро таҳрин кард, ҳаёташонро барои Худо, ки онҳоро вазифадор кард, дар хатар монанд.

Таъинкунии Библия асосан ва аз ҷама муҳим, ин муносибати махсус байни Худо ва одам буда, ки бар асари он Худо ба ин одам масъулияти муқаддас месупорад. Ин масъулият одатан ба ҷама расондани пайғоми доварӣ, умед, ва озодӣ ба василаи имон ба Худо мебошад.

Ба баъзе мисолҳои аз тарафи Худо таъин кардани одамон барои иҷрои вазифаҳои махсус диққат диҳед.

Мӯсо

Исроилиҳо дар зери дасти мисриён буданд. Худо ба Мӯсо гуфт, *Ва алҳол биё, ки туро назди фиръавн бифиристам, то ки қавми Ман – бани – Исроилро аз Миср берун оварӣ.* "Хуруҷ 3:10.

Мӯсо бо чунин роҳи пурмаъно таъин шуд. Худо ӯро шахсан даъват кард. Мӯсо рафт ва халқи худро аз асорат наҷот дод.

Ирмиё

Пайғамбар Ирмиё дар охири ҳаҷри садсолаи ҳафт ва аввали садсолаи шаш пеш аз милод умр ба сар бурдааст. Исроил дар ҳолати гуноҳ муқобили Худо буд. Аз Библия мо меҳонем, ки чӣ хел Худо Ирмиёро таъин кард, ки халқро аз омад-омади ҷазои Худо огоҳӣ кунад.

Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт: "Пеш аз он ки туро дар батн ба вуҷуд оварам, Ман Туро шинохтам, ва пеш аз он ки ту аз шикам берун оӣ, туро тақдир намудам, туро барои халқҳо набӣ таъин кардам." Ва ман гуфтам: "Ё Худоё Худовандо! Ман, охир, наметавонам сухан ронам, зеро ки амраде ҳастам." Вале Худованд ба ман гуфт: "Нагӯ: "Ман амраде ҳастам", балки сӯи ҳар касе ки

туро бифиристам, хоҳӣ рафт, ва ҳар чиро, ки ба ту амр фармоям, хоҳӣ гуфт. Ирмиё 1:4-7

Ирмиё вазифадор шуд, интиҳоб шуд, амр дода шуд ва таъин шуд. Ӯ рафт ва пайғоми Худоро ба ҳама расонд. Ин таъинкунӣ аст.

Ҳизқиёл

Ин пайғамбар дар бадарға дар Бобил, дар давраи пеш ва баъди заволи Ерусалим соли 586 қабл аз милод зиндагӣ кардааст. Пайғоми ӯ огоҳӣ, тавба ва умед буд. Ин он вақт сар шуд, ки Худо ӯро вазифадор кард.

Чунон ки намуди рангинкамон дар абр дар рӯзи борон мешавад, намуди дурахш гирдогирдаш ончунон буд; ин – намуди сурати ҷалолӣ Худованд буд; ва ҳамин ки онро дидам, бар рӯи худ афтодам, ва овози ӯро шунидам, ки сухан меронд. Ва ба ман гуфт: “Эй писари одам! Ман туро назди банӣ -Исроил мефиристам, назди сибтҳои исёнгаре, ки ба Ман осӣ шудаанд; онҳо ва падаронашон пеши Ман то худи имрӯз гуноҳкор мебошанд. Ва онҳо хоҳ бишаванд ва хоҳ аз шунидан рӯй тобанд, - зеро ки онҳо хонадони исёнгар мебошанд, - вале хоҳанд донист, ки набие дар миёни онҳо буд. ҳизқиёл 1:28-2:3,5

ҳизқиёл аз тарафи Худо таъин шуд, ки ба назди халқи муайян бо пайғоми махсус биравад. Ӯ рафт ва Худо ӯро баракат дод.

Павлус

Дар рӯзҳои Аҳди ҷадид одаме буд, ки ба муқобили масеҳиён мубориза мебард. Ин одам Павлус буд ва таҷрибан гаравишро, ки ҳаёташро дигар кард, аз сар гузаронд. Баъди чанд рӯзи масеҳиятро қабул кардани Павлус Худо ҳанониёро ба пеши ӯ фиристод. *Аммо Худованд ба вай гуфт: “Ту бояд биравӣ, зеро ки ӯ зарфи баргузидаи Ман аст, то ки исми Маро пеши халқҳо ва подшоҳон ва банӣ - Исроил эълон намояд. Аъмол 9:15*

Павлусро Худо таъин кард, ба ӯ фармон дод, вазифадор кард ва ин кофӣ буд, ки ӯ феврал баъди қабули масеҳият ба мавъиза сар кунад. *Дарҳол аз ҷашмони ӯ чизе монанди пулакча афтода, бино шуд, ва бархоста, таъмид гирифт. Ва хӯрок хӯрда, қувват гирифт. Якчанд рӯз Шоул бо шогирдон дар Димишқ монд. Дарҳол дар кунишҳо дар ҳаққи Исо мавъиза кардан гирифт ва гуфт, ки Ӯ Писари Худост. ҳар кӣ суханонашро мешунид, дар ҳайрат афтода, мегуфт: “Магар ин ҳамон касе нест, ки дар Ерусалим касонеро, ки ин исро ба забон меоварданд, несту нобуд мекард? Оё ба ин ҷо низ Ӯ барои*

он наомада буд, ки онҳоро бандӣ карда, назди саркоҳинон барад?”
Аммо Шоул дар мавъизаи худ торафт беиштар қувват мегирифт ва
яҳудиёни сокини Димишқро дар ҳайрат андохта, исбот мекард, ки
ҳамин Исо Масеҳ аст. Аъмол 9:18-22

Дар бораи даъвати худ, Павлус гуфт, *Павлуси ҳавворӣ*, ки на аз ҷониби одамон ва на ба воситаи одамизод аст, балки ба василаи *Исои Масеҳ ва Худои Падар*, ки *ӯро аз мурдагон эҳё кардааст.*
Ғалотиён 1:1

Павлус аз тарафи Худо таъин шуд, интихоб шуд ва вазифадор карда шуда буд. Дар асоси ин таъинкунӣ *ӯ* нирӯмандона мавъиза кард.

Бисёр тасвирҳо дар Аҳди ҷадид ва қадим мавҷуд ҳастанд, ки аз тарафи Худо даъват кардани одамро нишон медиҳанд. Барои ин одамон, ин даъват кофӣ буд, ки ба пеш раванд ва кори Худо фармударо иҷро кунанд.

Шумо хоҳед гуфт, ки дар ҳаёти ин одамон, таъинкунии лозимӣ аз тарафи Худо омад, на аз тарафи одам. ҳамаи ин одамон эътироф карданд, ки Худо онҳоро барои рӯҳонияти махсус таъин кард. Онҳо пеш аз сар кардани рӯҳонияти худ амр ё маъқул донишани одамро надоштанд.

Аҳди ҷадид дар бораи таъинкунӣ чӣ мегӯяд?

На шумо Маро баргузидаед, балки Ман шуморо баргузидаам ва шуморо таъин кардам, ки шумо биравед ва мева оваред, ва меваи шумо бимонад, то ки ҳар чӣ аз Падар ба исми Ман талаб кунед, ба шумо ато кунад. Юҳанно 15:16

Дар ҳар калисо барои онҳо пиронро таъин карданд ва бо дуо ва рӯза онҳоро ба Худованде, ки ба Ӯ имон оварда буданд, супурданд. Аъмол 14:23 Калимаи “таъин кардан”-ро (appoint), ки ҳамчун “ordained” таъин кардан тарҷума шудааст, он вақт истифода бурданд, вақте ки Павлус ва Барнаббо ҳангоми бозгашт аз дидани калисоҳо дар сафари рӯҳонии якуми худашон одамони муайянро интихоб карданд. Калимаи юнонии дар ин ҷо истифодашуда маънои “интихоб тавассути даст бардоштан”-ро дорад.

Дар Аҳди ҷадид тасвири расмии таъинкунӣ нест. Дар он вақт русуми эътирофи онҳое, ки аз тарафи Худо даъват шудаанд, вучуд

дошт. Бинобар ин хидматгузори расмиро метавон бештар аз эътирофи таъинкунӣ ҳисоб кард. Калисо ва калисоҳо ба таври умум эътироф мекунанд, ки онҳо боварӣ доранд, одам аз тарафи Худо барои рӯҳониёти махсус таъин шудааст. Онҳо тасдиқ мекарданд, ки ба он чӣ онҳо боварӣ доштанд аллакай рӯй дод.

Масъулияти калисо дар хидматгузори шиносӣ .

1. Калисо бояд вақт дошта бошад, то ин одамро мушоҳида карда бинад, ки оё кори роҳибӣ / мавъиза карданро, ки аз тарафи Худо ба ӯ дода шудааст иҷро карда метавонад ё не. Калисо бояд салоҳиятҳои сарвари калисоро бар тибқи Библия, ки дар 1 Тимотиус 3:1-7 ва Титус омадаанд, имтиҳон кунад.
2. Калисо хидматгузори шиносоиро ба нақша медарорад.
3. Калисо метавонад калисоҳои дигарро дар хидматгузори шиносӣ ширкат варзанд.

Хидматгузори Шиносӣ

Ин вақти махсус ва муқаддас, пур аз тантана ва хурсандӣ аст. Тартиби хидматгузори метавонад чунин бошад.

1. Пазирой, суханҳои кушодашавӣ, дуо.
2. Мусиқии мувофиқ.
3. Шиносии мавъизакунанда, ки таъин шуда буд.
4. Вақт барои шӯро ё кумита, то ки ба мавъизакунанда баъзе суолҳо диҳанд. Ин саволҳо метавонанд чунин бошанд: Кай ӯ аз олами боло таваллуд ёфтааст, кай ӯ даъват шуд, ки мавъиза кунад, нуқтаи назари ӯ оиди он ки Библия каломи Худост, чист ва дигарҳо.
5. Шӯро метавонад якчанд дақиқа барои машварат чудо кунад. Ва баъд онҳо ба як хулосаи даркорӣ меоянд. Онҳо метавонанд қарор кунанд: а. ҳамчун таъиншуда шинос кунанд; б. ҳамчун таъиншуда шинос накунанд; с. хулосаро ба вақти баъдтар монанд.
6. Шӯро дастурҳои худро ба калисо медиҳад.

7. Одами обрӯманди Худо ваъз мегӯяд.
8. Дуо ва сипосгузорӣ ва илтимос кардани баракати Худо.
9. Амале, ки дар 1 Тимотиюс 4:14 дида мешавад, бо гузоштани дастҳои пирон бар сари мавъизакунанда ба ҷо оварда мешавад.
10. Муаррифии мавъизакунанда бо шиносоии пурраи таъинкунӣ .
11. Дуои пӯшидашавӣ .

Баъзе калисоҳо ба мавъизакунанда китоби хуби сифатноки Библия медиханд.

Баъзе одамон мепурсанд:

Оё воиз бе ин хидматгузории расмӣ кор карда метавонад?
Бале, бе шубҳа.

Инсон метавонад пеш аз мавъиза кардан хидматгузории расмӣ дошта бошад? Албатта не; ба Павлус нигаред.

Мавъизакунанда ё роҳиб метавонад бе хидматгузории расмӣ шиносӣ хидматгузории таъмидро ба ҷо орад? Бале, ӯ метавонад. Библия инро манъ намекунад.

Оё роҳиб метавонад дар хӯроки Шоми Охирон сарварӣ кунад, агар ӯ хидматгузории расмӣ шиносӣ надошта бошад? Ҳа.

Оё ягон роҳе ҳаст, ки бар тибқи он хидматгузории шиносӣ гузаронда шавад. Не. Дар бораи маросими гузарондани хидматгузории шиносӣ дар Библия хеле кам гуфта шудааст.

Оё кас метавонад роҳиби доимо коркунанда бошад, агар ӯ хидматгузории шиносоиро надошта бошад? Ҳа.

ХУЛОСА:

Лозим ба ёдоварист, ки даъвати одам бояд аз тарафи Худо бошад. қудрати ӯ бояд аз тарафи Худо бошад. Пайғоми ӯ бояд аз тарафи Худо бошад. ҳокимияти ӯ бояд аз тарафи Худо бошад. Одам метавонад ё наметавонад мӯҳри тасдиқи худро аз болои он одаме, ки

Худо даъват кардааст, гузорад. Онҳоеро, ки баракати хидматгузорию шиносӣ надошта бошанд, аз онҳое ки чунин хидматгузорӣ доштанд, набояд камтар ҳисоб кард. ғамангез аст, ки баъзе гурӯҳҳои динӣ одамро ба мақоми баланд бардошта, ба ӯ унвони “ҳазрат” мебахшанд. Ин муҳолифи таълимоти Библия аст.

Хидматгузорию шиносӣ ҳодисаи хеле зебо ва пурмаъно дар ҳаёти воиз ва калисо аст. Ин бохирадона аст, ки баъди вақти муайяни рӯҳонӣ ва озмоиш, одам бояд эътирофи умумро аз тарафи калисо пазираяд. Ин мавридест, ки калисо метавонад фахрмандона дар пеши ҳама дасти воизро фишорад ва гӯяд; “Мо бо шумо, ва бо варӣ дорем, ки Худо шуморо барои рӯҳонияти махсус даъват кардааст.”

БОБИ 39

ОЁ РОҲИБ МЕТАВОНАД КОРИ ДИГАРО ҲАМ ДОШТА БОШАД?

Роҳиб метавонад кори роҳибро пеш барад ва дар баробари он аз ягон кори дигар даромад гирад? ҷавоб ба ин савол аз эҳтиёҷоти пулию молии оилаи роҳиб, ҳамчунин аз қобилияти калисо дар додани маблағи пурра вобастагӣ дорад.

Калисоҳо бо миқдори аъзоёни кам бисёр вақт наметавонанд ба роҳиб музди мувофиқа бидиҳанд. Дар чунин ҳолат дуруст аст, ки роҳиб дар ягон ҷои дигар ҳам кор кунад, то ин ки эҳтиёҷоти оилашро таъмин кунад. Он одамоне, ки чунин мекунанд, онҳоро “роҳибони ду касба” меноманд. Фисади зиёди калисоҳои ҷаҳонро роҳибоне сарварӣ мекунанд, ки касби дигар ҳам доранд. Роҳиб, ки кори дунявиро хуб ба ҷо меорад, ва вақте ки ягон эҳтиёҷот пайдо мешавад, кори роҳибро он қадар хуб иҷро намекунад.

Қадру қиммат дар кор аст, ҳатто дар меҳнати ҳисмонӣ. Он касе, ки мегӯяд: “Худо маро даъват кард, ки мавъиза кунам, бинобар ин, барои ман ба ҷо овардани корҳои дигар дуруст нест” қадру қиммат надорад. Агар роҳиб барои пӯшондани эҳтиёҷоти оилаи худ пули кофӣ нагирад, ӯ набояд дар як ҷо истода интизори мӯъҷиза ё садақае шавад; ӯ бояд барои худ кор ҷустуҷӯ кунад, ҳатто кори муваққатӣ. Павлус чунин гуфт, Аммо агар касе ба хешу табораш ва алалхусус ба аҳли хонааш ғамхорӣ накунад, вай тарки имон кардааст ва аз беимонон бадтар аст. 1 Тимотиюс 5:8

Павлус мисоли барҷастаи мавъизакунандаи бузурги Инчил буд, ва дар айни замон ӯ барои пеш бурдани ҳаёташ корҳои дигарро иҷро мекард. Дар Аъмол 18:1-4 Библия мегӯяд.

Баъд аз ин Павлус Атиноро тарк карда, ба кӯринтус омад. Дар он ҷо Акило ном марди яҳудӣ, ки зодгоҳаш Понтус буда, ба қарибӣ бо ҳамсараш Прискила аз Итолия омада буд, - зеро Клавдинос фармон дода буд, ки ҳамаи яҳудиён аз Рум бираванд, - ва Павлус бо онҳо шиносӣ пайдо кард ва назди онҳо омад. Ва азбаски монанди онҳо хунари хаймадӯзӣ дошт, назди онҳо монда, ба кор машғул шуд. ҳар рӯзи шанбе ӯ дар куништ сухан ронда, саъю кӯшиш менамуд, ки яҳудиён ва юниёнро мӯътақид гардонад.

ХУЛОСА

Барои одам фароҳам овардани имконияти мавъизаи Инчил хуб аст. Хоҳиши будани роҳиби доимокоркунанда муқаррарист.

Барои одам таъмин накардани эҳтиёҷоти оила кори носолим аст. Одам ягон паёмро набояд мавъиза кунад, агар ӯ ба оилааш ба таври бояду шояд ғамхорӣ накунад. Агар калисо ба роҳиб музди мувофиқ дода наметавонад, ӯ бояд барояш ягон кори дигар ёбад. Худо кори берун аз калисои роҳибро ба монанди кори ӯ дар дохили калисо баракат медиҳад.

БОБИ 40

ЧӢ ХЕЛ МАН ВАЗЪРО ТАЙӢР КУНАМ

1. Аз аввали тайӢрӣ ба вазъ то анҷоми он, шумо бояд пур аз дуои чиддӣ бошед.
2. Шумо бояд огоҳ бошед, ки вазъ кардан вазифаи хеле чиддист. Ин дилхушӣ нест.
3. Кӯшиш кунед ҳар рӯз барои Худо зиндагӣ кунед. Шумо бояд намунаи хуб бошед.
4. Шумо бояд донишҷӯи Библия бошед. Ин маънои онро надорад, ки ҳамаи он чиро, ки дар Библия аст донед, вале шумо бояд ҳамеша онро хонед. (Ин ҳамчунин маънои онро надорад, ки шумо бояд таълимоти расмии Библия дошта бошед).
5. Шумо бояд дар талаби рафтори инсонӣ бошед.
6. Шумо бояд сарчашмаи дониши худ ва қудрати худро донед. Ин Рӯҳулқудсест, ки шуморо роҳнамоӣ мекунад ва ба шумо қувва мебахшад.

Вақти тайёри

Донед, ки ҳадафи шумо кист. Бифаҳмед, киро шумо мавъиза мекунед. Ду навъ ҳаст; начотёфтаҳо ва начотнаёфтаҳо.

Начотнаёфтаҳо

Агар ҳадафатон начотнаёфтаҳо ҳастанд, пайғоматон бояд инчилӣ бошад. Ин ба одамон мегӯяд, ки чаро ба онҳо зарур аст, начот ёбанд ва чӣ хел онҳо метавонанд начот ёбанд. Библия пур аз порчаҳоест, ки ба начотнаёфтаҳо бахшида шудаанд. Баъзе аз онҳо чунинанд: Аъмол 16; Аъмол 2; Румиён 3-5,10; Юҳанно 1,3,5; Эфсӯсиён 2; Ғалотиён 2; Маркӯс 8,10.

Начотёфтаҳо

Ин ҳадафи онҳоест, ки аз олами боло таваллуд шудаанд. Ҳама вақт дар хидматгузориҳои ибодатӣ онҳое иштирок мекунанд, ки аз олами боло таваллуд ёфтаанд. Вале дар байни ин қадар бисёр эҳтиётотҳо ҳастанд, ки навъҳои гуногуни вазъро талаб мекунанд.

Ин маънои онро дорад, ки чӣ қадар бисёртар мавъизакунанда дар бораи вазъиятҳои рӯҳонии одамон медонад, ҳамон қадар беҳтар ӯ ба ҳадафҳои худ мерасад. Бо гуфтани “ба ҳадаф расидан” мо мавъизаеро дар назар дорем, ки вазъи ҷавобгӯи эҳтиётоти одамон бошад. Дар байни ҳадафи умумӣ – имондорон, ба мавъизакунанда лозим аст, ки ба эҳтиётотҳои муҳими гурӯҳ ҳассос бошад.

Байни имондорон мавъизакунанда эҳтиётотҳои муайянеро мебинад, ки онҳоро бояд иҷро кунад. Баъзе аз ин эҳтиётотҳо чунин ҳастанд:

- Дилгармии монанди содиқ.

Библия пур аз порчаҳост барои чунин вазъ. Намунаҳои хуб инҳо ҳастанд: Ибриён 11, 12; Ғалотиён 5; Қўлласиён 3; Филиппиён 3; Еҳушаъ.

- Аз нав изҳор кардани садоқати худ барои онҳое, ки руҳан он қадар хуб рушд наёфтанд (тавба кардан ва бозгаштан).

Намунаҳо дар: Забур 51; Луқо 15; Румиён 12; Забур 32, 139

- Дилдорӣ дар вақтҳои ғамгинӣ

Оятҳо дар ин бора инҳоянд: Забур 23; Юҳанно; Юҳанно 10; 2 Қўринтиён 4.

- Омӯхтани таълимоти мазҳабӣ . Одамон ҳама вақт ба донишҳои бузурги таълимоти Библия эҳтиёҷ доранд. Ин таълимотҳоро ақидаҳо (доктрина) меноманд ва онҳо қариб дар ҳар боби Библия вомерхӯранд. Баъзе аз ин порчаҳо инҳо ҳастанд:

Муҳаббат – 2 Қўринтиён 13; Гуноҳ – Румиён 3, 6, 7;
Марг – 1 Қўринтиён 15, 2 Қўринтиён 4,5; Бозгашти дуҷуми Исо – 1 Таслўникиён 4, Аъмол 1; Таъмид – Аъмол 8, Матто 3; Салиби Исо – Луқа 23, 1 Қўринтиён 2; Амнияти имондорон – Румиён 8.

- Илҳом. Одамон ҳама вақт барои доштани ҳаёти масеҳӣ ба илҳом эҳтиёҷ доранд. Филиппиён 1-4; 1 Таслўникиён 5; Румиён 5, Аъмол 2,3,4, Наҳамё 6; Еҳуша 24; Матто 28:18-20; Матто 5-7.

Ба воситаи дўстию бародарӣ бо одамон, мавъизакунанда метавонад баъзе эҳтиёҷоти гурӯҳро ошкор кунад. Аз ин дониши он ки одамон дар сафари рӯҳонии худ дар кучо ҳастанд мавъизакунанда метавонад аз Худо пайғомро талаб кунад, ки ба эҳтиёҷоти гурӯҳ хубтар наздик аст.

Дар хотима мо мебинем ки:

1. Мавъизакунанда бояд шахсан ба мавъиза қардан тайёр бошад. Ин садоқати шахсӣ ба Исо, зиндагии пок, донишҷӯи Библия будан ва одами дуо будан маънӣ дорад.
2. Ӯ бояд ҳадафи худро донанд (онҳое, ки ӯро мешунаванд).
3. Ӯ бояд ба ҳадафаш расида, эҳтиёҷотҳои махсусро, ки ҳангоми мавъизаи пайём вомерхӯранд муайян кунад.
4. Ӯ бояд бо дуоҳояш дар ҷустуҷӯи пайғомро Худо аз Библия бошад, ки ҷавобгӯи эҳтиёҷоти шунавандаҳо бошад.

Чӣ хел пайғомро тайёр мекунам?

Бисёре аз тайёриҳо он вақт мешаванд, ки чор марҳилаи аввалро, ки дар бораи онҳо дар боло зикр кардем, ба ҷо оварда шаванд. Вале тайёрии беш дар пеш аст.

Аз Навиштаҳо порчаеро бояд ёфт, ки дар он Худо дар бораи эҳтиёҷоти одамон сухан мекунад. (Аз ҳама хуб барои мавъизакунанда он аст, ки ҳар рӯз Библияро хонад, аққалан 20 боб дар як ҳафта ва агар ӯ вақт дошта бошад, бигузур бисёртар хонад.

Аққалан дар як сол як бор хондани Библия барои мавъизакунанда аз ҳар омӯзишҳои махсус беҳтар аст. Вақте ки мо Библияро меҳонем мо медонем, ки ҳангоми ҷавоб додан ба эҳтиёҷоти мардум кадом ҷои Навиштаро истифода барем).

Вақте ки шумо матнро – Навиштаеро, ёфтед ки ҳамчун асос барои вазъ истифода хоҳед бурд – шумо онро чандин бор хоҳед хонд. Онро калима ба калима ва оят ба оят таҳлил кунед. Барои худ қайд кунед. Калимаҳои муҳимро ёбед. ҳақиқатҳои муҳими матнро ёбед. Порчаҳои дигари Библия, ки ба ин мавзӯ бахшида шудаанд, ёбед ва оятҳоро дар вазъи худ истифода баред. ҳикояҳои Библияро барои тасвири ҳақиқатҳои бузурге, ки дар матн ёфтед, истифода баред.

Порчаро хонед, ва ҳама вақт аз Худо хирад ва нирӯ талаб кунед. Баъд вақте ки мавриди мавъиза мерасад, дили шумо аз ҳаяҷон дар бораи пайғоми Худо, ки шумо ба мардум мерасонед, ба изтироб меояд.

Панҷ нуктае дар бораи мавъиза аст, ки кас меҳаҳад омӯзад, вале вақте ӯ корҳои дар боло зикршударо ба ҷо меорад, ӯ метавонад нерӯмандона мавъиза кунад. ҳаёти одамҳо дигар мешавад, вақте ки Каломи Худо мавъиза мешавад. Дар хотир дошта бошед, ки калид ба сӯи муваффақиятҳо одами содиқ зери сарвари Рӯҳулқудс Каломи Худоро мавъиза мекунад.

БОБИ 41

ЧӢ ХЕЛ МАН ДАЪВАТНОМАРО ТАҚДИМ КУНАМ?

Баъд аз вазъ одатан даъваткунӣ оғоз меёбад. Даъваткунӣ мавридест, ки шунавандаҳо фурсат доранд доир ба пайғоми маъвизашуда фикру мулоҳизаи худро баён кунанд. ҳама вақт маъвизакунанда бояд фикру мулоҳизаҳоро ба паём интизор бошад. Ин изҳори фикр на ҳама вақт маъноӣ хулосабарории умум баъди вазъро дорад. ҷавобҳои амиқ ва хомӯш баъзе вақтҳо бе додани ягон даъватномаҳо ба амал оварда мешаванд. Вале бисёр вақт дар байни шунавандаҳо одамоне ҳастанд, ки онҳо ба хулосабарории умум эҳтиёҷ доранд. Ин маъноӣ онро дорад, ки ба маъвизакунанда зарур аст ин хел одамро даъват кунанд, ки фикрҳои онро кушоду равшан изҳор намоянд.

Чаро баъзе роҳибон даъватномаҳои умумро намедиханд?

1. Онҳо пайғоми фаврӣ надоранд.
2. Онҳо аз шароитҳои гумроҳии одам огоҳӣ нестанд.
3. Онҳо шармгин ҳастанд, ва он ҳасурӣ, ки аз тарафи Худо меояд, надоранд, ҳасурӣ ки бояд ҳоси ҳар маъвизакунанда бошад.
4. Онҳо дар ҷӣ ҳел додани даъватнома таълимот нагирифтаанд.

Ба худ одамеро бо мошини боркаши пур аз хӯрок тасаввур кунед. Ў одамони бисёреро, ки аз гуруснагӣ азоб мекашанд, ҷамъ кард ва ба онҳо меғӯяд, ки ў хӯроки бисёр дорад. Ў хӯрокҳоро ҳеле муфассал тасвир мекунад; одамон дар интизори лабҳои худро мелесанд. Ин одам меғӯяд, ки хӯрок барои ҳама бепул аст. Ў ба онҳо муфассал меғӯяд ҷӣ ҳел онҳо бояд хӯрокро гиранд. Баъд чун ҳамаи одамон мунтазир ҳастанд, ў ба мошин даромада рафт. Ў нагуфт, ки биёед ва бихӯред.

Ин тасвири одамест, ки дар бораи роҳҳои ҳаёти ҷовидонӣ маъвиза мекунад ва ҳаргиз намеғӯяд, ки “Биёед.” “Биёед” ин даъват аст. Он кореро, ки одами хӯрокдор карда буд ҳеле нохуб буд. Барои маъвизакунанда бадтар аст, агар ў сулҳу осоиш, хурсандӣ ва мақсади ҳаёти навро тасвир карда ба одамон барои қабул кардан ва пайравии Масеҳ даъвати рӯшан намедихад.

Худо ба маъвизакунанда паём медиҳад, то ки бо он одамонро барои пайравӣ даъват кунад.

Исо одамонро даъват кард, ки ўро пайравӣ кунанд. *Пас аз он ки Яҳё таслим карда шуд, Исо ба ҷалил омад ва Инҷили Малакути Худоро маъвиза кард. Ки вақт расидааст ва Малакути Худо наздик аст: “Тавба кунед ва ба Инҷил имон оваред.” Ва чун аз канори баҳри ҷалил мегузашт, Шимъун ва бародараш Андриёсро дид, ки дар баҳр тӯр меандохтанд, зеро ки сайёди моҳӣ буданд. Ва Исо ба онҳо гуфт: “Маро пайравӣ кунед, ва Ман шуморо сайёди мардум гардонам.” Дарҳол онҳо тӯри худро монда, аз паи Ў равона шудаанд.* Марқӯс 1:14-18

Исо роҳашро давом дода Яъқуб ва Юҳанноро дид. *Ва дарҳол онҳоро даъват намуд. Онҳо падари худ Забдойро дар қаиқ бо коргарон гузошта, аз паи Ў равона шуданд.* Марқӯс 1:20

Мо инро дар ҳолати дигар мехонем. *Ва боз ба канори баҳр рафт; мардум ба назди Ў омаданд, ва Ў онҳоро таълим медод. ҳангоми*

рафтаниш Левӣ ибни ҳалфойро дид, ки дар боҷгоҳ нишастааст, ва ба вай гуфт: “Аз паи Ман бие.” Вай бархоста, аз паи Ӯ равона шуд.
Марқӯс 2:13-14

Шумо мебинед, ки Исо хабари хуши Малакути Худоро маъвиза кард, ва баъд Ӯ одамонро даъват кард, ки ӯро пайравӣ намоянд. Ҳамчунин шумо мебинед, ки он ҷо одамони зиёде буданд, вале Исо аз даъвати одамон дар ҳиҷолат набуд. Ӯ бахшиш напурсид. Даъвати Ӯ бепарда буд; он кушоду равшан буд; он бевосита ба мардум нигаронда шуда буд. Тамоми халқ, дӯстон, аъзоёни оила ин паёмро шуниданд вале фақат якчанд нафар дар пеши ӯро пайравӣ намуданд. Нисбати хулосабарорӣ дар пеши ӯро Исо гуфт, *Пас, ҳар кӣ Маро дар назди мардум эътироф кунад, Ман низ ӯро дар назди Падари Худ, ки дар осмон аст, эътироф хоҳам кард. Лекин ҳар кӣ Маро дар назди мардум инкор кунад, Ман низ ӯро дар назди Падари Худ, ки дар осмон аст, инкор хоҳам кард.* Матто 10:32-33

Чун шумо аз Инчилҳо омӯхтед, шумо хоҳед дарёфт, ки Исо пайғомро бевосита ба дили одамон маъвиза мекунад, ва баъд Ӯ онҳоро даъват кард, ки хулоса бароранд.

Чӣ хел маъвизакунанда бояд даъват кунад?

1. Аввал, Ӯ бояд ба хулосае биёяд, ки баъди ҳар пайғоми маъвизакарда даъвати рӯшан ва пурмаъно диҳад.
2. Ӯ бояд бифаҳмад, ки даъваткунӣ ин қисми вазъ аст.

Ӯ набояд вазъро анҷом дода, даъватро ба он илова намояд. Даъват қисми хотимагии вазъ аст. Ин маънои онро дорад, ки мавзӯи вазъ маълум мекунад, ки кадом хел даъват бояд дода шавад. Агар маъвиза дар бораи даҳякдихӣ бошад, пас даъват низ барои одамоне ҳамст, ки оид ба даҳяк ба хулосае биёянд. Агар маъвиза дар бораи дуо бошад, пас даъват барои Масеҳиён аст, ки барои дуо вақти бисёр чудо кунанд. Агар Ӯ ба гурӯҳи аъзоёни хеле содиқи калисо маъвиза кунад, албатта Ӯ онҳоро барои таваллуд аз олами боло даъват намекунад. Даъват метавонад барои содиқияти бештаре ба Исо бошад.

3. Чун даъват қисми вазъ аст, вақте ки Ӯ онро тайёр мекунад, Ӯ ҳамчунин қисми охири вазъ – даъватро низ тайёр мекунад.
4. Хондани суруд ҳамчун қисми даъват ҳамеша қобили қабул аст.

Суруди даъват қисми вазъ аст. Маъвизакунанда бояд сурудро интихоб кунад. Интихоби суруд бо якҷоягии он касе, ки ба мусиқӣ масъул аст ба амал оварда мешавад. Онҳо ин корро пеш аз саршавии хидматгузори ибодатӣ мекунанд. Суруд бояд барои ҳама маълум бошад. ҳамаи аъзоёни калисо одатан суруди даъватро мехонанд. Баъзе вақтҳо танҳо суруди хор хонда мешаванд.

5. Маъвизакунанда бояд баёни муфассали он, ки одамон бояд чӣ кунанд, дошта бошад – даъват бояд кушоду равшан бошад.

Гуфтани он, ки “Агар хоҳед Исоро пайравӣ кунед ба пеш биёед” кофӣ нест. Ё бояд шарҳ диҳад, ки чаро онҳо ба пеш биёянд. Ё бояд ба онҳо гӯяд, ки вақте ки онҳо ба пеш меоянд, чӣ кор хоҳанд кард. Одамони начотнаёфта тарсончак ва безобита ҳастанд. Онҳо фикр мекунанд, ки он рӯзе, ки агар онҳо ба ҷустуҷӯи Масеҳ мебароянд, онҳоро таъмид хоҳанд дод.

6. Маъвизакунанда набояд одамонро бо ҳила ба як қарор омадан водор кунад.

Агар маъвизакунанда аз одамон талаб мекунад, ки дастро бардошта нишон диҳанд, ки онҳо ба начот эҳтиёҷ доранд, ё набояд ҳар касеро, ки даст бардошт ба пеш даъват кунад. Ин бо ҳила водоркунии одамон аст.

7. Даъват бояд фардӣ бошад.

Маъвизакунанда бояд ҳангоми даъват аз тиреза ба берун нигоҳ накунад. Ё набояд ба минбар ё китоби сурудҳои динӣ нигоҳ накунад. Ё бояд амиқ ба дили одамон нигоҳ кунад, чун ё рӯи онҳо ва чашмони онҳоро бинад. (Ин маънои онро надорад, ки мударри дарозе ба чашмони як одам нигоҳ кунад). ҳангоми даъвати фардӣ маъвизакунанда бояд ҷонишинҳои шахсиро ба монанди оилаи шумо, ҳаёти шумо, мо, аз онҳо мо, ман, ва ғайраҳо ба кор барад.

8. Маъвизакунанда бояд байни суҳанҳои хотимавии пайғом ва суруди даъват пайвастагӣ дошта бошад.

БОБИ 42

ВАЗИФАҲОИ (РОЛ) РОҲИБ ВА АЪЗОЁНИ КАЛИСО КАДОМҲОЯНД?

Чӣ хел роҳиб ва аъзоёни калисо ба нақшаи Худо барои калисо мувофиқ меоянд? Сараввал, биёед ба нақшаи Худо барои калисо назар андозем. Оё Худо барои инсоният нақшаи ҷовидонӣ дорад, то ки халқи Ӯ онро фаҳмад? Албатта, Библия ба мо ошкор мекунад, ки Худо дар гузашта чӣ кард, ба мо тасвири он ки ҳозир мо чӣ кор мекунем ва дар оянда чӣ кор хоҳем кард.

Мо медонем, ки дар гузашта инсон гуноҳ кард ва аз Худо ҷудо шуд. Барои кашидани инсон ба сӯи Худ, Худо одамони бузургеро истифода мебарад, ки ба василаи имон бо Ӯ муносибатдоранд. Сипас Ӯ халқи яҳудиёро интихоб кард ва тавассути кор бо онҳо муҳаббати Худро нишон дод. Худо пайғомбаронро фиристод то аз номи Ӯ гап зананд. Охир, Худо Худаш ба замин дар ҷисми Писари Худ, Исо омад. (Юҳанно 1:14) Исо тавбакуни ва бахшишро мавъиза кард ва одамон ӯро куштанд. Дар марги Худ Исо барои озод шудан инсон аз гуноҳ қурбонӣ ё музде шуд, - агар онҳо ба василаи имон ин қурбониро пазироянд.

Агар касе Исоро ҳамчун Наҷотдиҳанда ва Худованд қабул кунад Ӯ бо Исо ҳамкор мешавад ва аъзои гурӯҳи Худо барои дигар кардани ҷаҳон мешавад.

Библия мегӯяд, Зеро ҳар киро, ки Ӯ пешакӣ шинохтааст, онҳоро низ пешакӣ муайян кардааст, ки ба сурати Писариаш монанд шаванд, то ки Ӯ дар миёни бародарони бисёр нахустзода бошад. Ва ҳар киро, ки Ӯ пешакӣ муайян кардааст, онҳоро низ даъват намудааст; ва ҳар киро, ки даъват намудааст, онҳоро низ сафед кардааст; ва ҳар киро, ки сафед кардааст, онҳоро низ ҷалол додааст. Румиён 8:29-30

Исо дар бораи ҳаёти шогирдони Худ чунин гуфт, “То даме ки нур бо шумост, ба нур имон оваред, то ки писарони нур гардед.” Ин суханонро гуфта, Исо аз пеши онҳо рафт ва пинҳон шуд. Юҳанно 12:36

Исо калисоро созмон дод, ки барои паҳн кардани Хабарии Хуш масъулиятдор аст.

Ва ба ҳама равшан намоям, ки чист вақолати сирре ки аз азал ниҳон буд дар Худое ки ҳама чизро ба василаи Исои Масеҳ ба вуҷуд овард. То ки ҳоло ба воситаи Калисо ба сарварон ва ҳукуматдороне ки дар афлоканд, ҳикмати гуногунишакли Худо маълум гардад. Мувофиқи

таъиноти азалиӣ, ки онро Ё дар Худованди Мо Исои Масеҳ ба амал овардааст. Эфсӯсиён 3:9-11

Ки онро Ё ба мо ба фаровонӣ ато намуда, ҳамроҳи ҳар ҳикмат ва хирадмандӣ. Сирри иродаи Худо ба мо маълум кардааст, бар тибқи салоҳиди Худ, ки пештар дар Ё барқарор намуд. Вақте ки пуррагии замонҳо муяссар гардад, Худо ҳама чизро, хоҳ дар осмон бошад, хоҳ бар замин, зери сардории Масеҳ, яъне дар Ё ҷамъ хоҳад кард. Мо низ дар Ё, ки ҳама чизро бар тибқи азми иродаи Худ ба амал меоварад, мувофиқи таъиноти Ё пешакӣ муайян шуда будем. То мо, ки пештар ба Масеҳ умед бастаем, барои ҳамду санои ҷалали Ё вучуд дошта бошем. Эфсӯсиён 1:8-12

Калисо пирӯз хоҳад шуд. Исо гуфт, Ва Ман ба ту мегӯям, “Ту Петрус Ҳастӣ, ва бар ин сахра Ман калисои Худо бино мекунам, ва дарвозаҳои дӯзах бар он голиб нахоҳад шуд.” Матто 16:18

Калисои Аҳди ҷадид аз ҳисоби онҳое ташкил мешавад, ки аз олами боло таваллуд шудаанд ва Исоро дар таъмидкунӣ пайравӣ мекунанд. Дар Аъмол онҳоро ҳамчун одамони Роҳ меноманд. Онҳоро имондорон меноманд. Худо барои ин одамон нақшаи рӯшани пирӯзӣ дорад.

Павлус дар Эфсӯсиён, дар бораи бахшоишҳои гуногуне, ки Худо ба халқи Худ – ҳар аъзои калисо сухан мекунад. ҳар бахшоиш бояд барои рушди ҷисм, калисо истифода бурда шавад. Калисо он вақт рушд меёбад, вақте ки рӯҳан болиғ мешавад ва аъзоёни нави он зиёд мешаванд. Чунин аст васеъшавии Малакути Худо дар замин.

Дар давраи фаъолияти заминӣ, калисо ҳеч гоҳ қувваи асосӣ нахоҳад шуд, вале таъсири он ҳис карда мешавад ва он ба қувваҳои иблис дар тамоми ҷаҳон таҳдид мекунад. Исо сари ин ҷисм ва сарчашмаи ҳаёти ин ҷисм аст, ва Ё барои ин ҷисм нақшаи муайян дорад.

Биёед ба андешаи бахшоишҳои гуногуни ба аъзоён додашуда баргардем. Ин бахшоишҳоро барои Худо дар васеъкунии Малакути Ё ба кор бурда мешаванд.

Библия мегӯяд, *Ё баъзеро ҳавворӣ, баъзеро анбиё, баъзеро башоратдиҳанда, баъзеро шубон ва муаллим таъин намуд. Барои такмили муқаддасон ба кори ибодат, ба бинои Бадани Масеҳ. Эфсӯсиён 4:11-12*

ӯ бахшоишҳои гуногуни рӯҳоният дод. Ин бахшоишҳо бояд дар рушди ҷисми Исо истифода бурда шаванд.

Мақоми роҳиб ва аъзоён дар инкишофи калисои маҳалӣ чист?

Фаъолияти роҳиб ва фаъолияти аъзоёни калисо дар васеъшавии

Малакути Худо чист?

Мо ба ду нуқтаи назари муқаррарии рӯҳоният нигоҳ мекунем. Якум, нуқтаи назари анъанавии маъмул ва дуум, нуқтаи назари Библиявӣ .

Нуқтаи назари анъанавӣ он вақт маъмул шуд, вақте ки дини масеҳӣ дар тамоми империяи Рум паҳн шуд ва диққати Император Константинро ба худ ҷалб кард.

Константин фаҳмид, ки аз ҷиҳати сиёсӣ як кардани қувва ва дини тезпаҳншуда амали хуб аст. Бинобар ин ӯ Руми бутпарастро масеҳӣ эълон кард.

Ин оғози ҳазорҳо соли тираву тор барои калисо буд. Китоби Библия танҳо барои одамони соҳибмаълумот дастрас буд. Одамоне оддӣ ба ҷӣ имон оварданро аз ин одамоне мешуниданд. Аз сарварони калисо ҳеҷ чиз намерсиданд. Бисёр сарварони калисо табиатан масеҳӣ набуданд. Калисои Рум боз ҳам фосид шуд чун сарвари динии фосид бо номи попҳо онро роҳбарӣ мекарданд. Мафҳуми рӯҳоният ташаккул ёфт, ки то асри бистуякум расида омад. Вазифаи Рӯҳоният танҳо барои одамоне касбӣ буд. Аъзоён ба таври оддӣ ӯро пайравӣ мекунанд. қудрат дар дасти одамоне рӯҳонӣ буд.

Ислоҳоти бузург дар асри шонздаҳум дар калисо баъзе тағйиротҳо даровард. Мартин Лютер эълон дошт, ки Библия бояд ба одамоне оддӣ низ дастрас бошад ва ҳар кас битавонад бевосита ба Худо ибодат кунад. Вале тафаккури сарварони динии ҳозира боз ҳам ториктар аст. Барои паҳншавии Ислоҳот чунин зарурият лозим аст, ки одам на танҳо аз имтиёзи роҳи бевосита сӯи Худо бархурдор шавад, балки масъулияти рӯҳониятро низ қабул кунад.

чудой байни рӯҳонӣ ва авом ҳоло ҳам хеле бузург аст. Халқи Худо дар пеш бурдани рӯҳоният дар ҷаҳон ва ҳамчунин дар калисо озод бошанд. Бисёр одамоне аз он, ки “дин” ба ҳаёти онҳо “часпидааст” хаста шудаанд. Танҳо он вақт кор ва дин ба ҳам наздик мешаванд мақсади ҷовидонии Худо метавонад маънӣ дошта бошад. Ва танҳо он вақте, ки инсон қисми бошуури нақшаи ҷовидонии Худо бошад, ҳаёти ӯ пур аз хушу хурсандӣ хоҳад буд.

Нуқтаи назари анъанавии рӯҳониятро аз нақшаи зер беҳтар фаҳмид.

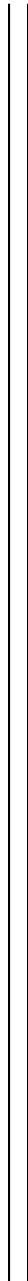
НУҚТАИ НАЗАРИ АНЪАНАВИИ РҶҲОНИЯТ

Барнома ва кори роҳиб / кормандонро
пӯштибонӣ мекунад

иштирок мекунад

даҳяк медиҳад

розиғӣ медиҳад

БИБЛИЯ ДАР БОРАИ ХИЗМАТГОРОН (ДЯКОНҲО) ЧӢ МЕГӢЯД?

Акнун мо мебинем, ки Библия оиди ин мавзӯ чӣ мегӯяд чунки баъзеҳо чунин суол медиҳанд, ки “Оё мо дар калисои худамон хизматгор дошта бошем ва онҳоро бояд таъин кунанд?” Финдли Едче, профессори намоён ва муаллиф дар китоби худ, “чустуҷӯи қудрат дар дин” мегӯяд: “Дар асоси якҷанд оятҳои Библия мо ба хизматгори дар ҳаёти калисоҳои мо мақоми марказӣ додаем. ҳатто амали таъинкунӣ гуфтаҳои Библияро маҳдуд кард.” Бисёриҳо кори хизматгори бар асоси системаи Библия ҳисоб мекунанд. Акнун мебинем, ки Библия дар ин бора чӣ мегӯяд.

Калимаи “*deakon*” аз калимаи юнонии Аҳди қадим “*diakonos*” омадааст, ки маънояш хизматгор мебошад. Ин калима баъзе вақтҳо ба забони англисӣ ҳамчун *рӯхонӣ*, *ёрдамчӣ*, *деакон* тарҷума мешавад вале асосан он ҳамчун хизматгор тарҷума мешавад. Ду калимаи юнонӣ барои хизматгор ва ғулом мавҷуд ҳастанд. Яке “*doulos*” ҳаст, ки итлоати шахсӣ ба хоҷаро мефаҳмонад. Калимаи дигар “*diakonos*” маънои хизмат кардан ба хоҷаро ифода мекунад. Павлус барои тасвири худ ҳарду калимаро истифода бурд. Ӯ хизматгори (*doulos*, Титус 1:1) Исои Масеҳ буд, ки барои хизмат (*diakonos* 1 Қӯринтиён 3:5) ба Инҷил даъват шуда буд.

Мо ба роҳҳои гуногуни истифодаи “*diakonos*” – хизматгор дар Аҳди қадим назар мекунем.

1. Дяконҳо барои тасвири хизматгузори хонагиро ба кор бурда мешавад. Юҳанно 2:5,9

Дар тӯи арӯсӣ дар қоно, Модари Исо ба хизматгори (дяконҳо) гуфт: **“ҳар чӣ Ӯ ба шумо гӯяд, ба ҷо оваред.”**

2. Дяконҳо барои тасвири ҳукуматдорон истифода мешавад.

Павлус ба имондорон мегӯяд, ки ба ҳукуматдорон итлоат кунанд. Ӯ мегӯяд, ... *Чунки вай хизматгори Худост бар нафъи Ту.*

3. Дяконҳо (хизматгори) барои тасвири кори Масеҳ истифода мешуданд. Румиён 15:8

Зеро ман мегӯям, ки Исои Масеҳ, ба хотири ростии Худо, барои махтунон хизматгузор шуд, то ки ваъдаҳои ба падарон додашударо ба иҷро расонад.

4. Дяконҳо (хизматгузoron) барои тасвири муносибати шогирдони Исо ба Худованди худ истифода мешаванд.

Ҷар кӣ ба Ман хизмат мекунад, бояд Маро пайравӣ намояд; ва ҷар кучо ки бошам, ҳодими Ман низ он ҷо хоҳад буд; ва ҷар кӣ ба Ман хизмат мекунад, Падар вайро мӯҳтарам хоҳад дошт. Юҳанно 12:26

Ва барои он ки шумо низ аз вазъиятам ва корҳоям воқиф шавед, Тӯхиқӯс, ки бародари маҳбуб ва хизматгузори амин дар Худованд аст, шуморо аз ҷар хусус хабардор хоҳад кард. Эфсӯсиён 6:21

Чӣ тавре ки аз Эпафрос таълим гирифтаед, ки ӯ ҳамкори маҳбуби мо ва хизматгузори амине барои шумо дар Масеҳ аст. Қўлласиён 1:7

5. Дяконҳо (хизматгорҳо) барои тасвири муносибати шогирдони Исо боҳамдигар истифода мешаванд.

Лекин дар миёни шумо набояд ин тавр шавад: балки ҷар кӣ дар байни шумо хоҳад бузург бошад, хизматгори шумо шавад. Ва ҷар кӣ хоҳад дар байни шумо нахустин бошад, гуломи шумо шавад. Матто 20:26-27

Бузургтарини шумо хизматгори шумо бошад: Матто 23:11

ӯ нишаста, он дувоздаҳро наздаш хонд ва ба онҳо гуфт: “ҷар кӣ мехоҳад нахустин бошад, вопасин ва хизматгори ҷама шавад.” Марқўс 9:35

Лекин дар миёни шумо набояд ин тавр шавад: балки ҷар кӣ дар байни шумо хоҳад бузург бошад, хизматгори шумо шавад. Марқўс 10:43

6. Дяконҳо (хизматгорон) барои тасвири хизматгорони Исо ҳангоме ки онҳо Инчилро маъвиза мекорданд истифода мешуданд.

Пас, Павлус кист? Ва Апӯллӯс кист? Онҳо фақат ходимоне ҳастанд, ки ба воситаи онҳо шумо имон овардаед, ва ҳар яке ба андозае ки Худо ванд ба вай ато кардааст. 1 Қӯринтиён 3:5

На ба он сабаб ки мо лаёқат дорем чизеро аз худ фикр кунем, ки он гӯё аз мо бошад, балки лаёқати мо аз Худост. Ки ӯ ба мо лаёқат бахшидааст, ки хизматгузори Аҳди ҷадид бошем, на бар тибқи ҳарф, балки бар тибқи Рӯҳ, зеро ки ҳарф мекушад, аммо Рӯҳ зинда мекунад. 2 Қӯринтиён 3:5-6

Балки дар ҳар чиз худро ҳамчун хизматгузори Худо зоҳир месозем: дар сабри бисёр, дар мусибатҳо, дар мӯҳтоҷиҳо, дар тангиҳо. 2 Қӯринтиён 6:4

Ман бар тибқи бахшиошии файзи Худо, ки ба ҳасби амали қуввати Ӯ ба ман ато шудааст, хизматгузори он гардидаам. Эфсӯсиён 3:7

Фақат ба шарте ки шумо дар имон матин ва устувор бошед ва аз умеди башорате ки шундаед, ҷудо нашавед, ки он ба тамоми махлуқоти зери осмон мавъиза карда шудааст, ва ман, Павлус, хизматгузори он гардидаам. Қӯлласиён 1:23

Ки ман хизматгузори он гардидаам мувофиқи ваколати Худо, ки барои шумо ба ман ато шудааст, то ки мавъизаи каломи Худоро ба ҷо оварам. Қӯлласиён 1:25

Агар инро ба бародарон талқин намоӣ, хизматгузори неки Исои Масеҳ хоҳӣ буд, ки аз суҳанони имон ва таълимоти неке ки пайравӣ кардаӣ, гизо мегирӣ. 1 Тимотиюс 4:6

7. Дяконҳо (хизматгори) барои тасвири онҳое, ки дар калисоҳо хизмат мекунанд истифода мешавад.

Хоҳари мо Фубиро, ки ходимаи калисои Канхария аст, ба шумо маъруфӣ менаоям. Румиён 16:1

Павлус ва Тимотиюс, гуломони Исои Масеҳ, ба ҳамаи муқаддасон дар Исои Масеҳ, ки дар Филиппӣ мебошанд, бо усқуфон ва ходимон. Филиппиён 1:1

1 Тимотиюс 3:8 – Лозим аст, ки дяконҳо низ ҳалолкор бошанд, на дузбон, на шавқманди шаробнӯшӣ, на тамаъкор.

1 Тимотиюс 3:12 – Дяконҳо бояд соҳиби як зан бошанд...

Дар он айём, ки шогирдон зиёд мешуданд, яҳудиёни юнонизабон аз яҳудиёни ибронизабон шикоят карданд, ки бевазанони онҳо дар тақсими ризқи ҳаррӯза бе баҳра мемонанд. Лекин мо бо дуо ва бо таълими каломи Худо машғул хоҳем шуд. Аъмол 6:1, 4

8. Дяконҳо барои тасвири пайғамбарони дурӯғин – хизматгорони иблис истифода мешаванд.

Ва ин тааҷҷубовар нест: зеро ки худи шайтон шакли фариштаи нурро мегирад. Бинобар ин кори бузург нест, ки агар хизматгузори вай низ шакли хизматгузори адолатро бигиранд; лекин фарқомашон аз рӯи аъмолашон хоҳад буд. 2 Қӯринтиён 11:14-15

ХУЛОСА

Калимаи дякон дар ҳолатҳои гуногун барои тасвири касе, ки хизмат мекунад истифода шудааст. Як решаи ин калима дар бисёр ҳолатҳои хизматгузори ба кор бурда шудааст. Бисёр одамон боварӣ доранд, ки анъанаи хизматгузори аз Аъмол 6 омадааст. Калимаи дякон дар ин боб ба чашм намерасад. Калимаи диакона ки хизматгори тасвир мекунад, фақат ду бор ба кор бурда шудааст, яке ба ҳафт нафаре, ки бо корҳои молиявӣ сару кор доштанд ва бори дигар ба хоҳиши ҳаввориён, сарф кардани вақти пурраи худ барои мавъизаи Инчил мебошад. Ин як калима ҳар ду рӯҳониятро мефаҳмонад.

Ҳамаи имондорон бояд муносибати хизматгори дошта бошад, ҳама вақт ҳангоми эҳтиёт ба рӯҳоният тайёр бошад.

Заруриятҳои гуногун дар оилаи калисо диққати махсусро талаб мекунад. Бисёр вақт ин диққати махсус ба гурӯҳи имондорон дахл дорад. Ин гурӯҳро метавонем кумита ё шӯро номем. Баъзе аз ин кумитаҳо ҳоло ҳам дар калисоҳо вомехӯранд: кумитаи фардӣ, кумитаи хона ва замин, кумитаи саховатмандӣ, кумитаи мусиқӣ, кумитаи инчилшиносӣ ва ғайра. ҳамаи онҳое, ки дар ин кумитаҳо хизмат мекунад, бояд одамони содиқ ва худошинос бошанд, то ки имони худро бо дигарон бо ҳам бинад. Калисо бояд онҳоро барои хизмат кардан вазифадор кунад. Ин одамони интихобшуда барои тамоми умр хизмат намекунад, вале он муддате, ки зарурият ба ин хизмат мавҷуд аст ва калисо хоҳиш дорад, ки ин одам дар ин мақом хизмат кунад, ӯ бояд ин вазифаро ба ҷо орад.

БОБИ 44

Кӣ БОЯД БА КАЛИСО ГАП ЗАНАД?

Оё ба маъвизакунандае, ки ба аъзоён ношинос аст иҷозат дода шавад, то ки аз минбар сухан кунад?

Одатан, роҳибӣ калисо омӯзонда шудааст ва тайёрӣ дидааст, ва Худо ба ӯ пайғом барои калисо додааст. Агар пайғом аз Худо бошад ӯ набояд тезакак ба дигаре иҷоза диҳад, ки ба ҷои ӯ маъвиза кунад. Ӯ бояд ҳисси давран паҳн кардани пайғоми Худоро дошта бошад.

Доимо даъват кардани маъвизакунанда барои маъвиза нишонаи одобу меҳрубонӣ нест. Ин нишонаи танбалӣ ва набудани тайёрӣ ба вазъ мебошад.

Агар маъвизакунанда ба роҳиб ва одамон хуб шинос набошад, пас ӯро набояд даъват кард, ки чизе бигӯяд.

Ҳарчанд маъвизакунанда машҳур аст, зарурияти сухан додан ба ӯ нест. Баъзе вақт ӯ барои сухан кардан омода нест, ва калисо фақат ба гапҳои ӯ эҳтиёҷ надорад.

Аз онҳое, ки хоҳиш доранд ба гурӯҳ гап зананд эҳтиёт бошед. То он вақте ки роҳиб ва аъзоён ӯро хуб нашиносанд, талаби ӯ бояд рад карда шавад. Фурӯтанӣ на ҳама вақт хусусияти қавии одаме, ки хоҳиш дорад ба калисо сухан кунад, мебошад.

Одамоне ҳастанд, ки дар ҷустуҷӯи ҷой барои суханкунӣ мебошанд. Ин одамон ҳуқуқи ба калисо мурочиат карданро надоранд. Вақти арзишнок беҳуда сарф мешавад ва речаи кори хидматгузорӣ вайрон мешавад. Он шахсе, ки бисёр вақт чизе гуфтан мехоҳад, намедонад ки кай гап заданро бас кунад.

Баъзе одамоне ҳастанд, ки мехоҳанд доир ба ақидаҳои барғалати фалсафии худро гӯянд. Калисо бояд аз ин хел одамон боэҳтиёт бошад ва ба чунин одамон имкон надихад дар пеши аъзоёни калисо сухан кунанд.

Хатарнок аст агар сарвари калисо гӯяд, “Қасе чизе гуфтан мехоҳад?” Агар он ҷо меҳмонон ҳузур дошта бошанд инро гуфтан аз рӯи хирад

нест. Аъзои ягон култ метавонад дар ин ҳолат бартариро ба даст гирад.

Аъзои калисо бояд ҳеч гоҳ ташаббуси бе розигии роҳиб ва калисо даъват кардани “рафиқаш”-ро барои маъвиза нишон надиҳад.

ХУЛОСА

Дар бораи он ки, ба кӣ имкони сухан кардан ба калисо ҳангоми ягон хидматгузорӣ ё омӯзиши Библия дода мешавад, хеле бодикқат бошад.

Танҳо онҳое ба меъёрҳои ақидавӣ ва ахлоқӣ ҷавоб медиҳанд имкон доранд аз минбар сухан кунанд.

БОБИ 45

ЧӢ ХЕЛ КАЛИСО АЪЗОӢНИ НАВРО ҚАБУЛ МЕКУНАД?

АъзоӢни навро одатан тавассути таъмидкунӣ ё интиқол аз калисои дигари ҳамин хел дин дошта қабул мекунанд. Мо ба ҳар дуи инҳо назар хоҳем кард.

Қабули аъзоӢни нав тавассути таъмид

Марҳалаҳои зерин пешниҳод мешаванд:

1. Ба таври бояду шояд машварат карда боварии комил ҳосил кунанд, ки шахс ҳақиқатан ҳам аз олами боло таваллуд шудааст ва ҳаёти нав дорад.
2. Ин шахс ҳангоми хидматгузорӣ пеши калисо омада изҳор мекунад, ки ӯ аз олами боло таваллуд ёфтааст ва хоҳиш дорад, ки таъмид шавад ва аъзои калисо шавад.
3. Калисо ин шахсро ҳамчун номзад ба таъмид ва аъзогӣ ба калисо эътироф мекунад.
4. Калисо ба номзад нақшаеро медиҳад, ки ба ӯ дар навиштани шаҳодати ӯ ёрӣ медиҳад. Номзад бояд қобил бошад шаҳодати

рӯшанро нависад. Аъзоёни калисо ба ӯ дар навиштани шаҳодат ва хондани он ёрӣ медиҳад.

5. Пеш аз хидматгузори ибодатии оянда, номзад бояд шаҳодати хатии худро ба сарвари калисо ё каси дигари барои ин корҳо масъулиятдор супорад.
6. Номзад дар пеши калисо шаҳодат дода, нақл мекунад, ки чӣ хел, дар кучо ва кай ӯ аз олами боло таваллуд ёфт.
7. Баъд аз ин номзад ба омӯхтани дарси шиносоии нав “Ман аз олами боло таваллуд ёфтам, Баъд чӣ ?” –оғоз мекунад. Ӯ бояд ин ё дарси дигареро, ки калисо қарор медиҳад ба итмом расонад.

Дарсҳо барои аъзои нав метавонанд дар ҳар ҷое, ки барои номзоди нав ба аъзогии калисо қулай аст баргузор гарданд. Калисо одамонро барои гузарондани дарсҳои шиносоӣ бо аъзои нав интихоб мекунад.

8. Дар давоми ҳафтаҳои дарси шиносоӣ калисо фурсати муносиб дорад, ки рафтори номзадро мушоҳида кунад. На танҳо рафтори ахлоқии ӯ мушоҳида карда мешавад, балки иштироки ӯ дар фаъолияти калисо низ ба назар гирифта мешавад.
9. Баъд аз он ки номзад дарси шиносоиро анҷом дод, ва исбот кард, ки ӯ ҳақиқатан ҳам меҳодад қисми оилаи калисо шавад, номи ӯ ба маҷлиси моҳонаи кории калисо пешниҳод мешавад. Сарвари калисо тавсия медиҳад, ки номзад барои таъмид ва аъзогии калисо қабул шавад.

(Агар номзад хоҳиши додани шаҳодатро надорад ва дар дарсҳои шиносоӣ иштирок намекунад, ӯро барои қабул шудан ба калисо пешниҳод намеkunанд. Сарвари калисо дар бораи ӯ ҳисобот медиҳад, вале қабул кардани ӯ то он вақте ки ӯ талаботҳоро ба ҷо наорад, монда мешавад.

10. Калисо барои қабул кардани шахс ба таъмидкунӣ ва аъзогӣ овоз медиҳанд.
11. Вақте ки номзад таъмид мешавад ӯ аъзои калисо мешавад.

Қабули Аъзои нав тавассути Изҳорот ё Интиқол

Ҳамаи марҳалаҳои дар боло зикршударо ба ғайр аз № 10 ва № 11 тақрор кунед. Рақами 10-ро ин тавр хонед: Калисо барои қабули шахс ба аъзогӣ овоз медиҳад.

Аъзоёне, ки ба воситаи изҳорот ё интиқол қабул мешаванд, аъзоёни таъмидшудаи калисои дигар мебошанд. Барои он шахсе бо чунин ҳолат қабул мешавад, ӯ бояд дорои ҳамон хел ақидае бошад, ки ин калисо дошта бошад.

Барои мисол, агар шахс аз калисое меояд, ки кӯдакони таъмид медиҳанд ё ба ҷои ғӯта задан дар об, об мепошанд, ӯ ба аъзогӣ ба воситаи интиқол тайёр нест. Агар аъзоён бо ақидаи тамоман дигар биёянд, натиҷааш дар калисо ҷудой мешавад, ва барои ҳамин ба ӯ набояд имкон дод.

Котиби калисо бояд ном ва адреси калисое, ки номзад он ҷо пеш аъзо буд ва калисоро аз хоҳиши ин шахс барои аъзогӣ огоҳ мекунад. ӯ мепурсад, ки номзад аъзои калисо аст ва оё ӯ соҳиби обрӯю эҳтиром аст. Бо гирифтани номаи тасдиқкунанда шахс аъзои калисои нав мешаванд. Калисои дигар номашро аз рӯйхати аъзоён хат мезанад.

Одатан калисоҳо дар қабули аъзоёни нав хеле мулоим ҳастанд. Калисоҳо бояд дар қабули аъзоён бояд сахтгир бошанд.

БОБИ 46

МАРОСИМИ ТАЪМИДКУНИ БОЯД ЧӢ ХЕЛ ГУЗАРОНДА ШАВАД?

Онҳое, ки таъмид шудаанд бояд ба Талаботҳои қабули Аъзоёни Нав ба воситаи таъмид ҷавоб диҳанд.

Вақт барои Таъмид

Калисо бо онҳое, ки таъмид мешаванд машварат карда вақти маросими таъмидро муайян мекунад. Вақт он мавриде шавад, ки миқдори зиёди аъзоён иштирок кунанд.

Ҷой барои таъмид

Таъмидро метавон дар дарё, баҳр, ё ҷои дигаре, ки об бошад гузаронда шавад. Баъзе калисоҳо дар даруни калисоҳо ҷои махсус

барои таъмид доранд. Баъзе калисоҳо ин хел ҳавзҳо берун аз бинои калисо доранд. Об бояд аз миён боло ва тоза бошад.

Муҳит барои таъмид

Чун маросими таъмид яке аз хурсандиҳои бузург аст, тартиб ва ҳурмату эҳтиром бояд ба ҷо оварда шавад.

Дастур барои онҳое, ки таъмид мешаванд

Пеш аз оғози маросим касе, ки таъмид мекунад ба онҳое, ки таъмид мешаванд дастурҳои кӯтоҳ медиҳад:

- Зонуҳо ҳамнашуда бошанд, пушт ва гардан рост, дар ҳолати вертикалӣ бошанд.
- Дастҳоро муқобили сандуки сина дошта истад.

Вақте ки шахсро бо об ғӯта мезананд, ӯ бояд нафасашро лаҳзае гирад. Рӯймолчаро набояд барои доштани бинӣ истифода бурд. Ин тасвири гӯркунии одам мебошад.

Дастурҳо барои Таъмиддиҳанда

Аз як тарафи номзад истода, дастҳои қатшудаи ӯро бо дасти чапаш гирифта мегӯяд, “Оё шумо, _____ Исои Масеҳро ҳамчун Начотдиҳандаи ва Худованди шахсӣ қабул кардед?” Номзад ҷавоб медиҳад, “Бале қабул кардам.” Сипас рӯҳонӣ мегӯяд, “Аз сабаби он ки шумо Исоро ҳамчун Начотдиҳанда ва Худованд қабул кардед, ва аз сабаби он ки Ӯ ба ман фармон дод, ман шуморо, бародарам / хоҳарам ба номи Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид медиҳам. Омин.”

Рӯҳони дасти росташро пушти сари номзад ниҳода ба таври мулоим ва оҳиста-оҳиста номзадро бо зерини об ғӯта мезанад. Сараш бояд лаҳзае зерини об бошад ва фавран берун карда шавад. Об бояд ба хартараф пош нахӯрад.

Маросими Таъмид

Маросими Таъмид метавонад гуногун бошад, ва он аз ҷои гузарондани ин маросим вобастагӣ дорад. Агар он дар калисо

гузарад, он метавонад ҳамчун қисми хидматгузори мунтазами ибодати бошад. Одатан, вақте ки он қисми хидматгузори ибодати бошад, пеш аз таъмид вазъ хонда мешавад. Вазъро метавонанд ба мавзӯи таъмидкунӣ бахшанд. Агар Таъмид дар дарё ё баҳр гузарад, он бо чунин тартибу низом мегузарад:

1. Тафсири кӯтоҳ аз тарафи сарвар оид ба таъмид.
2. Хондани Навишта. Навиштаҳои мувофиқ Матто 3:1-17 ва Аъмол 8:26-39 ҳастанд.
3. Сурудхонӣ .
4. Дуо
5. Сарвар пас аз номзад ба об мебарояд
6. Баъд аз он ки ҳама таъмид дода шуданд, гурӯҳ даст ба даст гирифта сурудеро хонанд.
7. Дуои хотимаӣ .

Онҳое, ки таъмид ёфтанд акнун аъзоёни расмии калисо ҳисоб мешаванд.

Дар хидматгузори оянда калисо бо навтаъмидёфтагон шаҳодатномаи таъмидёбӣ медиҳад.

Эзоҳ: Баъзе одамон метавонанд чунин суол диҳанд, “Мо чӣ кор кунем агар мо роҳиб надорем? Кӣ таъмид медиҳад?” ҷавоби ин масъала ба монанди чашнгирии Шоми Охир мебошад. ҳар касеро, ки калисо вазифадор кардааст метавонад маросими таъмидро гузаронад.

“Оё ӯро пеш аз он, ки таъмид кунад ё Шоми Охирро гузаронад “таъин кунанд?”.” ҷавобаш не.

“Оё шахс пеш аз он, ки таъмид диҳад дар ягон семинария хонад?” ҷавобаш, не.

ЭҲТИЁТ:

Он касе ки маросими таъмидро мегузаронад ба талаботҳои оддитарин барои сарвари калисо, ки дар 1 Тимотиюс 3:1-13

омадаанд ҷавоб диҳанд. Калисо бояд дар интихоби касе, ки маросими таъмид ва Шоми Охирро мегузаронад бодикқат бошад.

БОБИ 47

ЧӢ ХЕЛ КАЛИСО ШОМИ ОХИРРО ЧАШН МЕГИРАД?

Калисо қарор хоҳад кард, ки чанд вақт Шоми Охирро чашн гиранд. “ҳар чанд боре, ки ин корро кунед, онро ба хотири ман кунед.” Баъзе калисоҳо Шоми Худовандиро як бор дар як моҳ чашн мегиранд. Баъзеи дигарҳо онро дар се моҳ як бор чашн мегиранд.

Вақте ки калисо Шоми Охирро ҳар рӯзи Якшанбе ва ё ҳар моҳ чашн мегирад, он ба монанди маросимҳои муқаррарӣ шуда баъзе ҷиҳатҳои махсуси худро гум мекунад. Агар Шоми Охир дар чор моҳ як бор чашн гирифта мешавад, мақоми он аз хидматгузориҳои ибодатии мунтазам баргузоришуда бузургтар хоҳад буд.

Шоми Охир маросими ба ёд ораи аст – он вақти ба хотир овардани марги Исо дар салиб мебошад. Ду чиз- нон ва шарбат дар Шоми Охир истифода бурда мешаванд, ки онҳо рамзи ҷисми шикасташуда ва хуни исо мебошанд.

Чашнгирии Шоми Охир вақти расмӣ ва муқаддас мебошад. Он бояд дар рӯҳияи ҳурмату эҳтиром ва парастии баргузор гардад. Оромӣ ва ибодат бояд ҷоеро, ки он ҷо ин маросим мегузарад пур кунад.

ОМОДАГӢ БА ШОМИ ОХИР

Маросимро бояд кӣ гузаронад?

Одатан ин маросимро роҳиб мегузаронад, вале ҳамчун ҳар касе, ки калисо ба ӯ иҷозат додааст метавонад Шоми Охирро пеш барад. Он касе, ки маросимро сарварӣ мекунад ва онҳое, ки ба ӯ ёрӣ медиҳанд дар калисо мақоми баланд дошта бошанд. Онҳо бояд соҳиби обрӯю эҳтиром бошанд. Зарур нест, ки сарварро таъин кунанд ё ӯ маълумоти махсус дошта бошад.

Қадам омодагӣ зарур аст пеш аз маросим иҷро кард?

Сарвар бояд донад, ки тартибу низоми бояду шояд ҷорӣ шудааст. Дар пеши ҷои маҷлис мизи хурдиро бо шарбат ва нон бояд гузошт.

Сарвар бояд бифаҳмад, ки касе барои харидан ва тайёр кардани шарбат ва нон вазифадор аст.

Сарвар бояд бинад, ки пеш аз омадани одамон ба маросим ҳама чиз тайёр бошанд ва дар ҷояш бошанд.

Сарвар бояд донад, ки то саршавии маросими ёдгорӣ Ў ба ҷӣ кор машғул шавад. Ў бояд донад, ки ба Ў дар гузарондани Шоми Охир кӣ ёрӣ медиҳад. Хуб мешавад, онҳо якҷоя ҳар қадами маросимро пешакӣ аз назар гузаронанд, то ин ки онҳо бидонанд ҷӣ мекунанд ва ба ҳамдигар боварӣ дошта бошанд.

Кӣ ба сарвар ёрӣ медиҳад?

Ин ба андозаи аъзоёни калисо вобастагӣ дорад. Агар калисо майда бошад, ду одам кифоя ҳаст. Ин ду одам шарбат ва нонро ба одамон тақсим мекунанд. Ҳамчунин пеш аз тақсимкунии шарбату нон онҳо метавонанд дуо гӯянд.

Чизхое, ки дар Шоми охир истифода бурда мешаванд, кадомҳоянд?

Нон – Одатан (нони бе хамирмая) фатир истифода мешавад чунки Исо Шоми Охирро дар давраи Иди Фисҳ гузаронд. Барои ин хӯрок фатир (нони бе хамирмая) истифода шуд.

Бисёр калисоҳо кулчақандҳои муқаррариро истифода мекунанд. Агар кулчақандҳо истифода шаванд онро пора мекунанд ва онҳоро дар табақчаҳо мемонанд. Баъзе калисоҳо барои маросими Шоми Охир нони махсусро харидорӣ мекунанд. Он аллақай пора шудааст ва барои истеъмол тайёр аст.

Шароб – Бисёр калисоҳо шарбати ангурро истифода мебаранд, ки меваи шароб аст. Онро дар бисёр мағозаҳои баққолӣ харид кардан мумкин аст.

Нон ва шарбатро ҷӣ хел тайёр мекунанд?

Нон бояд ба қисматҳои хурд пора шавад, ки андозааш бояд аз ним дюйм (1 дюйм – 454см) калон набошад, ва онро болои табақчаҳо мегузоранд. Аз миқдори зарурӣ каме зиёдтар тайёр кунед.

Шарбат бояд ба ҷомҳои (стакан) хурд рехта шавад. Ин ҷомҳоро дар бисёр дӯконҳои китобфурушии Масеҳӣ харид кардан мумкин аст. Калисо метавонад онҳоро солҳои дароз истифода кунад. Агар ин хел

ҷомҳоро ёфтан наметавонанд, ҷомҳои муқаррариро низ ба кор бурдан мумкин аст. Аз миқдори зарурӣ каме зиёдтар тайёр кунед.

Калисо чизҳои истифодашударо таъмин мекунад.

Ҳамаи ин чизҳо бояд аққалан як рӯз пеш аз маросими ёдгории гирифта шаванд ва як соат пеш аз оғози маросим тайёр карда шаванд. Мизи бо чизҳои зарурӣ дар он бояд пеш аз омадани аъзоён тайёр карда шавад.

Мизи бо чизҳои заруриро бояд бо матоъ мепӯшонанд. Ин матоъ то он вақте ки сарвар шарбату нонро ба одамон тақсим накунад аз болои миз гирифта нашавад.

ҶАШНГИРИИ ШОМИ ОХИР

Қисми аввали маросими ёдгории вазъ мебошад, ки ба Шоми Охир бахшида мешавад.

Дар аввали маросим сарвар бояд аҳамияти Шоми Охирро ба аъзоён гуяд. Ӯ бояд бигӯяд, киҳо метавонанд ширкат кунанд ва киҳо не. Инро бо чунин тарзе кунанд, ки ҳеҷ касро наранҷонад. Шоми Охир танҳо барои имондорони таъмидёфта мебошад.

Дар зер тартибу низоми маросим оварда шудааст:

Аъзои Калисо :Хондани Навишта – Луқо 22:7-20

Роҳиб мегӯяд :ҳозир мо Шоми Охирро ҷашн мегирем. Ин Шоми ёдбудро мо барои ба хотир овардани ҷисми шикаста ва хуни рехтаи Исо ҷашн мегирем.

(Ёрдамчиён ба пеш мебароянд ва паҳлуи миз меистанд.)

Роҳиб мегӯяд :Библия ба мо мегӯяд, ки дар хотимаи иди Фисх, ки Исо бо шогирдонаш ҷашн гирифта буд, ба Ӯ хиёнат карданд. Ӯ нонро гирифта онро баракат дод, пора кард, ва ба шогирдонаш дода гуфт, *“Ин бадани ман аст, ки барои шумо таслим карда мешавад.”*

Яке аз ёрдамчиён дуо мекунад.

Роҳиб табақро барои тақсим кардан барои аъзоён ба ёрдамчиён медиҳад.

Роҳиб мегӯяд :*Хоҳиш мекунам то он даме, ки ба ҳамаи аъзоён нон тақсим нашудааст, нонро нигоҳ доред.*

Вақте ки ба ҳамаи аъзоён нон дода шуд, ёрдамчиён ба назди мизи ёдбудӣ бармегарданд. Роҳиб ба ёрдамчиён нон медиҳад, ва ёрдамчиён ба роҳиб нон тақдим мекунанд.

Роҳиб пораи нонро гирифта онро мебардорад, то ин ки ҳамаи аъзоён онро бинанд.

Роҳиб мегӯяд: *“Ин аст ноне ки аз осмон нозил шуд; на ончунон ки падарони шумо мандро хӯрданд ва мурданд; ҳар кӣ ин нонро бихӯрад, то абад зинда хоҳад монд.”* Юҳанно 6:58

Роҳиб нонро мехӯрад ва аъзоён низ ҳамчунин мекунанд.

Роҳиб мегӯяд :*ҳамон шаб Исо косаро гирифта, онро баракат дод, онро ба шогирдон дода гуфт, “Ин хуни Ман аст, ки барои шумо рехта шуда аст.”*

Яке аз ёрдамчиён дуо мегӯяд.

Роҳиб шарбатро барои тақсимкунӣ ба ёрдамчиён медиҳад. Баъди тақсимкунӣ ёрдамчиён ба назди мизи ёдбудӣ бармегарданд.

Роҳиб ба ёрдамчиён шарбат медиҳад, ва ёрдамчиён ба ӯ шарбат медиҳанд.

Роҳиб мегӯяд: *қариб ҳама чиз мувофиқи шариат ба василаи хун татҳир меёбад, ва бе рехтани хун омурзиш нест.* Ибриён 9:22

*Аммо агар дар нур мегашта бошем, чунон ки
Ў дар нур аст, бо якдигар мушоракат дорем,
ва Хуни Писари ӯ Исои Масеҳ моро аз ҷар
гуноҳ пок менамояд. 1 Юҳанно 1:7*

Сипас роҳиб аъзоёнро барои нӯшидани косаи шарбат иҷоза медиҳад.

Роҳиб мегӯяд :*Зеро ҷар боре ки ин нонро мехӯред ва ин
косаро менӯшед, мамоти Худовандро эълон
мекунад, то даме ки Ў биёяд.*
1 Қӯринтиён 11:26

Роҳиб мегӯяд: Баъд аз оне, ки Исо ва шогирдонаш нонро
хӯрданд ва шароб нӯшиданд, Библия мегӯяд,
ки онҳо суруд хонда берун бароманд. Биёед
вакти рафтани _____ хонем. Бигузор Худо
ҷар ки шуморо баракат диҳад.

БОБИ 48

МАРОСИМИ ВАҚФ (ПЕШКАШ) КАРДАН БАРОИ КҶДАК ЧӢ ХЕЛ БОЯД ГУЗАРОНДА ШАВАД?

Вақф кардани кӯдакро бо таъмиди кӯдак як гумон накунад.
Имондорони Библия кӯдакони худро “таъмид” намедиҳанд чунки ин
дар Библия таълим дода нашудааст. Ин бар хилофи таълимоти
Библия оид ба таъмид мебошад. Таъмид ҳаргиз ба ҳеҷ кас наҷот
намеорад, на ба кӯдакон ва на ба калонсолон. Наҷот он вақт меояд,
агар кас аз гуноҳояш тавба мекунад ва бошууро ба Исо ҳамчун
Наҷотдиҳанда ва Худованди худ имон меорад. Баъзе калисоҳо
маросими вақфи кӯдаконро намегузаронанд, чунки онҳо метарсанд
атрофиён онро барғалат мисли таъмиди кӯдак мефаҳманд.

Ин хуб аст, ки волидайн фарзандонашро ба Худо пешкаш мекунанд.
Волидаине, ки намехоҳанд дар пеши ҳамагон фарзандонашонро
пешкаш кунанд, метавонанд фарзандонашонро маҳрамона ба Худо
вақф кунанд.

Барои волидайн пешкаш кардани фарзандон ба Худо чӣ маънӣ дорад?

Ин мавридест, ки волидайн бошуурона фарзанди худ ва ояндаи ӯро ба Худо пешкаш мекунанд. Онҳо эътироф мекунанд, ки онҳо меҳонад, Худо фарзандашонро барои ҷалоли Худ истифода барад.

Ин мавридест, ки волидайн пеши ҷамагон мегӯянд, ки онҳо саъю кӯшиш мекунанд фарзанди онҳо тавассути омӯзиши Навишта аз Худованд бохабар мешаванд ва ӯро дӯст медоранд.

Онҳо пеши ҷамагон изҳор мекунанд, ки фарзанди онҳо содиқона калисоеро, ки Қаломи Худоро таълим медиҳад, аёдат хоҳад кард. Онҳо изҳор мекунанд, ки онҳо шахсан чунин зиндагӣ хоҳанд кард, ки фарзандонашон дар ҳаёти ҳаррӯзаашон Масеҳро бинанд.

Вақти пешкаш кардан, мавридест, ки волидайн худро ба рушди фарзандашон дар роҳи Худошиносӣ ва имон ба Библия мебошанд.

Асоси Библия дар бораи маросими пешкаш кардан кадом аст?

Дар 1 Подшоҳон мо дар бораи зани Худопараст меҳонем. Ӯ ба Худо дуо кард, ки ба Ӯ писар бахшад. Баъд аз он ки Худо ба Ӯ ҷавоб дод, Ӯ писарашро ба Худованд пешкаш кард. Дар Навишта чунин омадааст: *Ва назр намуда, гуфт: “Эй Худованди лашкарҳо! Агар ба азияти канизи Худ назар андозӣ, ва маро ба ёд оварӣ, ва канизи Худро фаромӯш накунӣ, ва фарзанди наринае ба канизи Худ ато фармой, ман ӯро тамоми айёми умраи ба Худованд хоҳам дод, ва поку ба сари Ӯ нахоҳад расид.” “Ва баъд аз муддате ҳанно ҳомила гардида, писаре зоид, ва номи ӯро Самуил хонд, зеро ки ӯро аз Худо талабидаам, гуфт вай.” Ва ҳангоме ки ӯро аз сина ҷудо кард, як наргови сесола, як эфа орд ва як машк шароб гирифта, бо ӯ баромад, ва ӯро ба хонаи Худованд ба Шилӯ овард; ва писар ҳанӯз хурд буд. 1 Подшоҳон 1:11, 20, 24*

Дар хонаи Худованд ӯ гуфт: *“Барои ҳаминписар дуо гуфта будам, ва Худованд хоҳиши маро, ки аз ӯ илтимос карда будам, ба ман ато фармуд. Ва ман ӯро барои Худованд вақф намудам: ӯ тамоми айёми умри худ вақф барои Худованд хоҳад буд.” Ва дар он ҷо Худовандро ибодат карданд. 1 Подшоҳон 1:27-28*

Дар Такрори Шариат 6:5-7 чунин омадааст, *Ва ту Худованд Худои худро бо тамоми дили худ, ва бо тамоми ҷони худ, ва бо тамоми қуввати худ дӯст бидор. Ва ин суханон, ки ман имрӯз ба ту амр мефармоям, бигзор бар дили ту бошад. Ва онҳоро ба писаронат талқин бикун, ва ҳангоми нишастанат дар хонаи худ, ва ҳангоми роҳ рафтаниат, хобиданиат ва бархостаниат дар бораи онҳо гуфтугӯ нам.* Такрори Шариат 6:5-7

Павлус ба Тимотиюс навиштааст, Лекин ту дар он ҷӣ таълим гирифтаӣ ва мӯътақид шудаӣ, қоим бош, чун медонӣ, ки туро кӣ таълим додааст; Ва аз кӯдакиат Навиштаҳои Муқаддасро медонӣ, ки метавонанд туро ҳикмат омӯзанд барои наҷот ёфтан ба василаи имоне ки дар Исои Масеҳ аст. Тамоми Навиштаҳо аз рӯи илҳами илоҳист ва барои омӯзиши, барои мазаммат, барои ислоҳ, барои ҳидоят ба роҳи адолат ғоиданок аст. То ки марди Худо комил гардида, ба ҳар амали нек муҳайё бошад. 2 Тимотиюс 3:14-17

Шумо хоҳед фаҳмид, ки Библия ҳам барои кӯдакон ва ҳам барои калонсолон ҳаст. Барои ҳар имондор табиӣ ҳаст, ки бо тамоми дилу ҷон барои омӯхтани Библия ба фарзандонаш шароитҳои мусоидро фароҳам орад.

Библия мегӯяд, *Ва шумо, эй падарон, фарзандони худро ба хаши наоваред, балки онҳоро дар таълимот ва насиҳати Худованд тарбия кунед.* Эфсӯсиён 6:4

Ин ваъдаест, ки волидайн дар маросими пешкаш кардан медиҳанд – то ин ки фарзандонашонро дар роҳи таълимот ва насиҳатҳои Масеҳӣ ба воя расонанд.

Аз оятҳои пештараи Библия, рӯшан мешавад, ки барои таълимот ва насиҳатҳои динӣ танҳо як китоби боварибахш – Қиломи Худо, Библия мебошад. ҳеҷ ягон китоби дигар Библияро иваз карда наметавонад.

Муҳаббат мавзӯи асосии Библия мебошад. ҳар касе, ки аз олами боло таваллуд ёфтааст мехоҳад ҳар чизи бехтарин барои фарзандаш бошад, ва роҳи Библия роҳи бехтарин аст, ва роҳи ягонае, ки ба биҳишт мебарад. Аз сабаби муҳаббат, волидайне, ки аз олами боло таваллуд ёфтаанд, мехоҳанд фарзанди онҳо низ аз сулҳу осоишӣ, хурсандӣ ва зиндагии мақсаднок баҳравар гардад.

Кӯдак бояд кай пешкаш шавад?

Ин дар ҳар мавриде, ки барои волидайн мувофиқ аст ба ҷо оварда мешавад. Баъзеҳо вақтеро интихоб мекунанд, ки кӯдаки онҳо як ё ду моҳ дорад.

Ин маросим одатан қисми хидматгузори доимии ибодатӣ мебошад. Он метавонад дар аввал ва ё дар анҷоми хидматгузорӣ ба амал оварда шавад. Ин як ҳодисаи хеле ҷиддӣ аст ва бо эҳтироми амиқ ҷашн гирифта шавад.

Маросими пешкашқуниро кӣ роҳбарӣ мекунад?

Одатан ин маросимро роҳиб сарварӣ мекунад. Агар калисо роҳиб надорад, яке аз аъзоёни калисоро барои бурдани ин маросим интихоб мекунанд. Сарвари ибодати метавонад маросимро ба таври бояду шояд пеш барад. Барои пеш бурдани маросим ягон омӯзиш ё “таъинқунӣ” лозим нест. Шахс бояд соҳиби обрӯю эҳтиром ва сарсупурдаи Худо бошад.

Маросимро чӣ хел пеш мебаранд?

1. Волидайн ва кӯдаконро даъват мекунанд, ки дар пеш нишинанд.
2. Сарвар мақсади пешкашқуниро маънидод мекунад. Ӯ мефаҳмонад, ки ин маросим ба кӯдак наҷот намеёбад.
3. Баъзе ё ҳамаи Навиштаҳоро метавонанд дар ин дарс хонанд.
4. Волидайн дар пеш, рӯ ба рӯи сарвар рост меистанд. Онҳо кӯдакҳоро ба даст мегиранд.

5. Сарвар ба волидайн метавонад чунин бигӯяд,

“Дар пеши Худо ва ҳамаи ин шоҳидон, шумо ваъда медиҳед, ки _____-ро (ном) дар роҳи Худованд ба воя мерасонед?”

Волидон ҷавоб медиҳанд : Бале, ваъда медиҳем.

Сарвар мегӯяд:

“Шумо ваъда медиҳед, ки ба _____ (ном) барои хондани Қиломи Худо ба василаи Омӯзиши Библия дар хона ва

имкониятҳое, ки калисо пешниҳод мекунад ҳамаи имкониятҳо фароҳам меоред?”

Волидон ҷавоб медиҳанд: Бале ваъда медиҳем.

Сарвар: Барои волидон ва кӯдак дуо мекунад.

Сарвар: Ба волидон шаҳодатномаи пешкашкунӣ медиҳад.
(Додани шаҳодатнома ихтиёрӣ аст.
Шаҳодатномаҳоро аз бисёр дӯконҳо китобфурушии масеҳӣ харид кардан мумкин аст).

Маросим бо табрики волидон аз тарафи аъзоён анҷом меёбад.

БОБИ 49

ВАҚТЕ КИ ДАР ОИЛАҲОИ КАЛИСО ЯГОН ҲОЛАТИ ФАВҚУЛОДДА РӮЙ ДИҲАД МО БОЯД ЧӢ КОР КУНЕМ?

Мисолҳои ин эҳтиётотҳо:

1. Оила дар харидани дору барои кӯдакӣ касал душворӣ мекашад.
2. Дар оила мурда аст ва ин оила наметавонад пурра хароҷоташро пӯшонад.
3. Хонаи яке аз оилаҳо сӯхт.
4. Тӯфон хонаи яке аз аъзоёнро хароб кард.
5. Аъзоёни ғайри – калисо ба назди роҳиб барои ёрии пулӣ омаданд.
6. Гадоён ва фиребгарон ба назди роҳиб омада дар бораи мушкилиҳои пулии худ нақлҳои дароз мекунанд ва аз ӯ ёрӣ талаб мекунанд.

Одамон бисёр вақт назди роҳиб омада фикр мекунад, ки ӯ метавонад осонак ба онҳо пул ёбад. (Роҳиб барои истифодаи пулҳои калисо ҳуқуқ надорад).

Роҳиб пул надорад, ки талаботҳои ҳамаро иҷро кунад. Агар ӯ ба як аъзои калисо пул диҳад ва ба дигараш надиҳад, одамон ӯро барои дӯст доштани касе зеро танқид мегиранд.

Баъзе вақтҳо дар калисо оилаҳои ҳастанд, ки нисбати оилаҳои дигар пули зиёдтаре доранд, ва ҳангоми ягон эҳтиёҷот одамон доимо ба ин оилаҳо муроҷиат мекунад. Ин ҳолат барои ин оилаҳо хеле вазнин мешавад.

Калисо бояд чӣ кор кунад? Оё онҳо аз ҳама рӯй гардонда, кӯмак карданро рад кунанд? Ин муносибати масеҳӣ ба эҳтиёҷотҳои одамон нест. Бояд як системае вучуд дошта бошад, ки барои оилаи калисо қобили кор аст ва барои ҳамагон адолатнок бошад.

Мисолҳои зеро дида бароед:

Сараввал, аъзоёни калисо бояд бидонанд, ки вақте онҳо ба ин гурӯҳ ҳамроҳ шуданд онҳо қисми оила шуданд. Аъзогӣ ба оила баъзе имтиёзҳо ва вазифаҳои талаб мекунад.

Вақте ки ягон аъзои оила дарде дорад, тамоми оила бояд, аз ин боҳабар бошанд ва масъулияти кӯмак карданро дар ҳолатҳои зарурӣ ҳис кунанд.

Калисо аъзоёноро дӯст медорад ва ин муҳаббаташро хусусан дар мавридҳои эҳтиёҷотҳои калон зоҳир мекунад. Мушкилӣ ё ҳолати фавқулодда дар оила на фақат дар гадани роҳиб ё як оилаи калисо мебошад. Ин вазифаи ҳамаи ҷисм, калисо мебошад.

Он шахсе ки фарзанди ҳақиқии Худо аст шитобон кӯмак наметурсад. Фарзандони Худо ҳисси шаъну шараф доранд, ки барои онҳое ки аз олами боло таваллуд нашудаанд маълум нест. Одамон бояд тамоми саъю кӯшишашро ба харҷ диҳанд то ин ки эҳтиёҷотҳои худро таъмин кунанд. Аз ин масъулият сар мешавад. Агар ӯ эҳтиёҷоти худро дар дохили оилаи биологӣ ҳал карда наметавонад, ӯ сипас ба оилаи калонтар – калисо меравад.

Бо чунин тарз калисо метавонад эҳтиёҷоти аъзоёнро таъмин кунад:

1. Кумитаи хайрия интихоб шавад.

Интихоби ин кумита дар интихоботи солонаи кормандони калисо, муаллимҳо, кумитаҳо ва ғайраҳо гузаронда мешавад. Ин кумита ба монанди кумитаҳои дигар тӯли як сол вазифаашро иҷро мекунад. Соли дигар аъзоёни ин кумита иваз мешаванд.

Ин кумита метавонад 3-5 нафар аъзо дошта бошад. Аъзоёни кумита бояд дар фаъолияти калисо содиқона иштирок кунанд. Онҳо бояд бохирад ва рӯҳан болиғ бошанд. Хуб мешуд, агар роҳиб аъзои ин кумита набошад.

2. Ҳар касе ки ба кӯмак эҳтиёҷ дорад, бояд пеш аз муроҷиат қардан ба калисо бо аъзоёни ин кумита вохӯрад.

3. Кумита ҳуқуқ надорад талаби ҳар кӯмакпурсандаро иҷро кунад. Онҳо бояд эҳтиёҷоти оиларо шунаванд. Баъди омӯзиш бодикқати талаб, кумита тавсияномаҳои худро ё дар маҷлисҳои қорӣ доимӣ ё дар маҷлиси махсус даъватшуда ба калисо медиҳад.

4. Калисо, дар асоси тавсияномаҳои кумитаи хайрия, қарор худро мебарорад. Калисо маҷбур нест, ки ба тавсияномаҳои кумита пурра иҷро кунад.

Вақте ки кумита ба калисо ҳисобот медиҳад, онҳое ки ба кӯмак ниёз доранд метавонанд дар аввал, вақте ки талаби онҳо пешниҳод мешавад иштирок кунанд. Вале баъдтар онҳо бояд аз ҳонаи маҷлис берун бароянд, то ин ки аъзоён тавонанд талабашонро рӯйросту равшан мавриди баҳс қарор диҳанд ва ба як қарор биёянд.

5. Баъзе хоҳишҳо ҳастанд, ки зарурияти ба тамоми калисо пешниҳод қардани онҳо нест. Кумитаро зарур нест он хоҳишҳое, ки ба фикри онҳо дурӯғину аз тарафи гадоёну фиребгарони касбӣ ҳастанд, дида барояд.

Ин системаи оддӣ имкон медиҳад, ки калисо як оилаи меҳрубон шавад, ва барои онҳое, ки ҳақиқатан ҳам ба ёрӣ ниёз доранд кӯмак мекунад.

Ин ба калисо имкон медиҳад дар кӯмак кардан ба ниёзмандон иштирок кунад. Пуле, ки барои пӯшондани эҳтиёҷот истифода мешавад аз фондҳои калисо ва хайрияҳои аъзоён гирифта мешавад.

Ин роҳибро аз корҳои, ки бояд ёрӣ диҳад, чӣ қадар бояд ёрӣ диҳад, ва аз кучо маблағ ёфта шавад озод мекунад.

Вақте ки касе ба назди роҳиб барои ёрии молиявӣ биёяд ӯ чӣ кор кунад? Ӯ бояд чунин хоҳишхоро ба кумитаи хайрия роҳӣ кунад.

Роҳиб набояд бе иҷозаи кумита ин хоҳишро бевосита ба калисо фиристонанд.

Масъулияти ин кумитаро бояд ҳамаи аъзоёни калисо фаҳманд.

БОБИ 50

ЧӢ ХЕЛ КАЛИСО ДАР БАЙНИ АЪЗОӢН ИНТИЗОМ (DISCIPLINE) ҶОРӢ МЕКУНАД?

Аввал мо бояд маънои интизомро бифаҳмем. Бисёр вақт мо дар бораи интизом ҳамчун ҷазои ислоҳкунанда фикр мекунем. Ин танҳо як қисми интизом аст. Мо ба ду ҷанбаи интизом, - ислоҳкунанда ва инкишофӣ назар меандозем.

ИНТИЗОМИ (DISCIPLINE) ИНКИШОФӢ

“Discipline” (интизом) ва “Disciple” (шогирд, пайрав) аз як реша ҳастанд. Маънии он таълим додан, ҳидоят кардан, роҳнамоӣ кардан мебошад. ҳар калисо бояд ба ин тарз фаъолият гирифта бошад. ҳамаи барномаҳои калисо бояд бо ҷорӣ кардани интизом байни аъзоён сару кор дошта бошанд. Интизومي инкишофӣ ба имондорон дар фаҳмидани муносибати байни ҳаёти ҳаррӯзаи онҳо ва мақсади Худо ёрӣ медиҳад, ва барои иҷрои ин мақсадҳо ба онҳо кӯмак мекунад. Исо дар бораи интизом, хангоми гуфтугӯ бо шогирдон ҳарф зада буд. *“Пас, биравед ва ҳамаи халқхоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар ва Писар ва Рӯҳулқудс таълим диҳед. Ва онҳоро таълим диҳед, то ҳар он чиро, ки ба шумо фармудам, ба ҷо*

оваранд; ва инак, Ман ҳаррӯза то охирзамон бо шумо ҳастам."
Омин. Матто 28:19-20

Вақте ки калисо ба таври ҷиддӣ интизоми инкишофиро вазифаи худ медонад, ба интизоми ислоҳкунанда ниёз намоёнад. Калисо масъулиятдор аст сохторҳои (структура) ташкилӣ ва барномаҳои таъмин кунанд ва ба ҳар як аъзо имконият диҳанд масеҳии хуб шавад. Агар аъзо аз рушд тавассути иштирок дар вохӯриҳо ва барномаҳои таълимӣ саркашӣ кунад, ӯ ба тавачҷӯҳ ва пуштибонии махсус эҳтиёҷ дорад. Ин амали пуштибони қисми интизоми инкишофӣ хоҳад шуд.

Бисёр калисоҳо дар бораи онҳое ки ба гуноҳ “ғӯтидаанд”, ва аз ҳаёти калисо тамоман дур шудаанд дар ташвиш ҳастанд. Бисёр калисоҳо кӯшиш намекунанд, ин одамонро зеро таъсири худ гиранд. Воситаи беҳтарини аз гумроҳшавӣ дур кардани аъзоён, ин ҷорӣ кардани барномаҳои ҳаётӣ ва мувофиқи таълимӣ мебошад ки аз рӯзи аввали ба калисо омадани одам оғоз мешавад. Ин маънои онро дорад, ки нуқтаи оғозкунии интизоми инкишофӣ бояд ба таври бояду шояд ба нақша гирифта шавад. Ду ё се ҳафта барои ин омӯзиш кофӣ нест. Баъзеҳо пешниҳод мекунанд, ки аз ду то дувоздаҳ моҳи омӯзишҳои махсус барои ҳар аъзои нав чудо шавад. (Ин маънои онро надорад, ки аъзои нав фавран ба фаъолияти калисо гирифта намешавад).

Танҳо як хидматгузори ибодатӣ дар як ҳафта барои интизоми инкишофӣ кифоя нест. Одамон ба омӯзишҳои шовагии Библия, вақти иловагӣ барои дуо, ва вохӯриҳо бо имондорони дигар ниёз доранд.

ИНТИЗОМИ ИСЛОҲКУНАНДА

Бо интизоми ислоҳкунанда мо ислоҳкунӣ, ба роҳи рост ҳидоят кардан ва бардоштани он касе, ки ба гуноҳ афтидааст дар назар дорем. Ин ҳама вақт омурзонанда ва муфид аст. Инро ҳаргиз дар вақти қаҳрӣ будан, барои қасд гирифтани ё барои ба касе осеб расондан ба амал набояд овард. Ислоҳкунӣ дар муносибати меҳрубонаи масеҳӣ бисёр вақт ранҷовар аст вале он зарур аст. Калисое, ки дӯст медорад, он аъзоёнеро, ки ба гуноҳ ғӯтидаанд ислоҳ мекунанд.

Чаро калисо интизоми ислоҳкуниро амалӣ намекунад?

1. Аз сабаби набудани ташвиш дар бораи аъзоёни калисо.
2. Аз сабаби он ки калисо моҳияти худро ҳамчун бадане, ки ба монанди сари худ, Исо сохта шудааст дарк намекунад.
3. Аз сабаби он ки ин ба ҳисси нафси аъзоён дарднок аст.
4. Аз сабаби он ки “ҳамаи мо гуноҳгор ҳастем ва мо кӣ ҳастем, ки сангро ба қолаб андозем?”
5. Аз сабаби надонистани он ки ин масъулияти калисо аст.

Дар Аҳди ҷадид се ҷанбае ҳастанд, ки ба интизоми ислоҳкунӣ эҳтиёҷ доранд: Инҳо: гуноҳ кардан ба бародар, фосид шудан аз ҷиҳати маънавӣ, ва таълимоти барғалат.

Гуноҳ кардан ба бародар – Матто 18:15-17

Дар ин порча Исо дар бораи он ки Масехӣ бояд чӣ кунад, вақте ки бародари Масехии муқобили ӯ гуноҳ мекунад. ӯ бояд назди бародар равад ва корхоро бо хубӣ ҳал кунад. Агар бародар ба гарҳи ӯ гӯш намедихад, ӯ бояд як ё ду нафар аъзои калисоро бо худ гирифта боз кӯшиши ба роҳи рост ҳидоят кардани ӯро кунанд. Агар бародар ба гапашон гӯш диҳад ва дар байни онҳо фаҳмиш, баҳшиш ва муҳаббат аст, пас Худо ҳамаи онҳоро баракат дод ва онҳо хушбахт ҳастанд. Агар бародар ба гапи онҳо гӯш намекунад, бо ӯ ҳамчун бо “бутпараст” муносибат мекунанд.

Чӣ хел мо ба “бутпараст” муносибат кунем? Мо бояд онҳоро дӯст дорем ва барои онҳо дуо кунем.

Фосидшавӣ аз ҷиҳати маънавӣ – 1 Қўринтиён 5:1-13; 2 Қўринтиён 2:4-11.

Дар калисои қўринтӯс проблемаи фосидшавӣ аз ҷиҳати маънавӣ ба миён омад. Аъзои калисо бо зани падари худ ҳамхоба шуд. Павлус дар бораи он ки калисо ҳеч амале накард хеле ошуфтаю нороҳат буд. ӯ онҳоро барои муғамбирӣ сарзаниш кард, ҳоло он ки онҳо ба монанди кофирон зиндагӣ мекунанд.

Аз ин порча мо баъзе чизҳо дар бораи интизоми ислоҳкунӣ меомӯзем.

1. Гуноҳи фосидшавии маънавиёт дар калисо харобовр аст.
2. Павлус пеш аз он ки ба қароре омад, ки бо марди хатокор кор бояд кард ду бор андеша кард.
3. Тозагии бадан – калисо бояд бехатар бошад. Дар оятҳои 6-7 Павлус дар бораи таъсири харобиовари гуноҳ сухан мекунад. Он ба мисли хамиртуруш аст, ки тамоми хамирро туруш мекунад. Ӯ гуфт, “Хамиртуруши кӯхнаро тоза кунед, то ки шумо хаамири нав бошед.”
4. Дар ояти 13 Павлус мегӯяд, “*Пас шумо фосиқро аз миёни худ бадар кунед.*” Ин нишонаи хоричкунӣ аз бадан мебошад. Оё инро бо умед ба кафорати охир метавон кард? Бале. Дар ояти 5, Павлус мегӯяд, *Он шахс барои ҳалокати ҷисмиаш ба шайтон супурда шавад, то ки рӯҳаш дар рӯзи Худованди мо Исои Масеҳ наҷот ёбад.* Павлус мегӯяд, ки интизом аз ду сабаб зарур аст: яке барои неқӯаҳволии худ ин шахс, ва дуюм, барои неқӯаҳволии калисо.
5. Ин проблемаи хеле ҷиддии калисо аст, ки аъзои калисо кушоду равшан ҳаёти фосиқона бурда истодааст ва ба институтҳои асосии ҳаёти оилавӣ зерин хатар монда истодааст. Обрӯю эҳтиромии калисоро ҳифз кардан аз дар сафҳои худ нигоҳ доштани ин аъзои исёнкор муҳимтар аст.
 - Калисо ба аъзо, ки ба ғайр аз ҳамсар боз маъшуқа дорад чӣ мекунад?
 - Калисо ба роҳиб, ки маъшуқа ва ё ҳатто зани дуюм дорад чӣ мекунад?
 - Калисо ба аъзо, ки худро ба ҳаёти пургуноҳ мебахшад чӣ мекунад?

ҳамаи мисолҳои дар боло зикршуда бояд фавран мавриди ҳалу фасл қарор гиранд. Бе ҳеч таъхир ин аъзои калисо бояд аз мақомҳои роҳбарикунандаи калисо гирифта шавад. Ӯ бояд дигар имконият надошта бошад, ки аз имтиёзҳои аъзогӣ истифода барад ва дар овоздиҳию иштирок дар Шоми Охир дур шавад.

Аъзои хатокори калисо бояд имконияти тавбакуни ва дигаршавӣ дошта бошад. Онҳоеро ки тавба карданд ва баъди мударе нишон

доданд, ки ҳаёташон иваз шуд, ҳаёти нав интизор аст. Вақте ки тавбаи ӯ ҳақиқӣ аст ва дар қору рафтори ӯ тағйиротҳои возеҳ ба чашм мерасонд, имтиёзҳои аъзогии ин шахс боз аз сари нав барқарор мешаванд.

Ба 2 Қўринтиён 2:4-11 диққат диҳед. Дар ин ҷо мо муҳаббат ва тарафи бахшояндаи интизоми ислоҳкунанда мебинем. Павлус имон дошт, ки омурзиш ба ҳар касе ки тавба мекунад расонда шавад. Муносибати дурушт, берун кардан аз қори калисо ва гирифтани ҳамаи ҳуқуқҳо аз аъзои калисо ин кўмак ба бародари дар гуноҳ ғўтида мебошад. Ин муҳаббат аст. Роҳиб ва аъзо, ки ҳаёти шахвонии фосикона дорад ва ба он ҳамчун ба як амали ночиз нигоҳ кардан нишонҳои муҳаббат нест. Мавриде аст, ки аъзо ба гуноҳ меафтад вале то ҳоло ин тарзи ҳаёташ доимӣ нашудааст. Ба ин хел одамоне бояд ёрӣ дод, вале дур кардан аз вазифаҳо ва имтиёзҳо зарур нест. Инҳо ҳамчун интизоми пешгирикунанда ҳисоб мекунад. Ёрии фавран метавонад инкишофи гуноҳро пешгирӣ кунад.

Таълимоти барғалат – 1 Тимотиюс 6:3-5; 2 Юҳанно 9-11

Дар 1 Тимотиюс, Павлус Тимотиюсро аз дўстӣ бо онҳое, ки ақидаҳои барғалатро таълим медиҳанд ва ё фалсафаҳои сафсатагўиро дўст медоранд ҳушдор додааст.

Дар 2 Юҳано, Юҳанно аз дўстӣ бо онҳое, ки ақидашон аз таълимоти Масеҳ дигар аст ҳушдор медиҳад.

Аз ин оятҳо мо мефаҳмем, ки ба ин хел одамоне имкон дода нашавад бо калисо ҳамкорӣ кунанд, агар онҳо ба таълимоти козибона майл доранд. Бародаре, ки дар калисо ба таълимоти козибона мепардозад бояд аз тарафи калисо ислоҳ шавад. Ин ислоҳкунӣ набояд дар рўҳияи ҳавобаландӣ ва худпарастӣ карда шавад, балки дар рўҳияи муҳаббати фурўтаннона карда шавад.

Калисо метавонад барои қор бо интизоми ислоҳкунӣ кумитаи қормондон интихоб намояд.

Калисо бояд кумитаи қормондонро (personnel) ҳангоми интихоби солонии муаллимоне ва қормондон интихоб мекунад. Ин кумита барои ҳалли проблемаҳои дохили калисо, ба мисли онҳое, ки дар ин дарс нишон дода шудаанд, масъулиятдор аст.

Ин кумита бояд аз масеҳиёни комил иборат бошад.

Муҳим аст, ки аъзоёни ин кумита сухансин набошанд. Онҳо бояд сирру асрорро нигоҳ дошта тавонанд. Ё овоза бошад ё далел, дар бораи проблемаи одамон кушоду равшан ҳарф набояд зад.

Кумита бояд аз 3-5 аъзо иборат бошад.

Роҳиб бошад аъзои ин кумита набошад.

ҳар хабар дар бораи гуноҳи ҷиддӣ дар байни аъзоён (далел ё овоза) бояд ба ин кумита хабар дода шавад ва кумита бояд ин амалро мавриди ҳаллу фасл қарор гирад.

Агар ин ҳақиқатан ҳам проблемаи ҷиддӣ аст, кумита бояд бо онҳо ки ба ин гуноҳ гирифта ҳастанд гуфтугӯ кунад, ва кушиш кунад проблемаро ҳал кунад. Агар ин проблемаи ҷиддӣ аст, ба кумита зарур аст ҳисобот ва тавсияҳояшро ба калисо диҳад.

ХУЛОСА

ҳар калисо бояд ба роҳ мондани интизомро дар бадани худ санҷад.

ҳар калисо бояд талаб кунад:

Оё мо интизومي мусбӣ ва инкишофёбанда дорем, ки ҳамаи аъзоёно барои иштирок дар барномаи Худовандии омурзиши ҷаҳон таълим медиҳад? Чӣ тарз мо халқи худро беҳтар таълим диҳем? Кадом барномаҳои навро мо илова кунем? Оё муҳаббати мо кофӣ аст, ки хангоми зарурат интизومي ислоҳкунандаро ҷорӣ кунем? Оё мо аъзоё гумроҳшударо ислоҳ кунем, агар чӣ ў ба калисо пули зиёде медиҳад?

Калисое ки дӯст медорад, интизомро барои шаҳодати худ, ба хоҳири ҳаёти фардии калисо, ба хоҳири ҷаҳони пургуноҳ ва ба хоҳири овардани ҷалол ба Масеҳ амалӣ мекунад.

БОБИ 51

ОЁ МО МАЧЛИСИ КАЛОН ДОШТА БОШЕМ?

Масъалаи гузарондани маҷлиси калонро (маҷлиси инҷилӣ) ҳуди калисо ҳал мекунад.

Аъзоён бояд ба қароре оянд, ки:

1. Оё маҷлис лозим аст.
2. Таърихи гузарондани маҷлис.
3. Чӣ хел маҷлис эълон карда шавад.
4. Кӣ суҳан мекунад.
5. Тафсилоти ба нақшагирӣ ва иҷрои маҷлис.

Биёед ба ин панҷ қарор нигоҳ кунем.

Оё калисо меҳаҳад маҷлис гузаронад?

Бисёр калисоҳо аз ҳар сол гузарондани маҷлис фоида меоранд. Барои гузарондани маҷлис кори изофа, ба нақшагирӣ ва даромадҳои зиёдати талаб мекунад, вале фоидаи руҳониаш барои аъзоён беҳад аст. Агар тайёрии маҷлис пур аз дуо бошад одамон наҷот меёбанд. Вале қарор бояд аз тарафи калисои маҳаллӣ карда шавад. Калисо набояд маҷлисро гузаронад агар хоричиҳо, ёсарварони ягон ташкилотҳо талаб кунанд.

Оиди таърихи гузаронидани маҷлис?

Инро ҳам калисои маҳаллӣ ҳал мекунад. ҳар калисо барномаи фаъолият, мақсадҳо ва вазифаҳои худро дорад. Рӯзи гузаронидани маҷлис бояд ба нақшаҳо ва фаъолиятҳои калисо мувофиқ ояд. ҳеҷ кас беҳтар аз сарварон ва аъзоён барнома ва эҳтиёҷоти калисоро намедонад. Барои ҳамон калисоҳои як минтақа дар як вақт гузаронидани маҷлис ғайри қобили қабул аст. Агар калисоҳо ин маҷлисро дар як рӯз гузаронанд дар ёфтани воиз мушкилӣ хоҳанд кашид.

Ки бояд суҳанронӣ кунад?

Инро ҳар сол метавон тағйир дод. Як сол калисо роҳибро интихоб мекунад, ки мавъиза кунад. Ҳамчунин метавонанд роҳиби калисои ҳамсоҷро барои мавъиза даъват кунанд. Агар калисо аз ҷиҳати пулӣ пурқувват бошад метавонад аз калисоҳои дуртар мавъизакунандаро даъват кунанд. Калисо қарор мекунад киро даъват кунад.

Мавъизакунанда бояд:

1. Аъзоён бояд ўро донанд. ҳаёт ва шаҳодати калисо муҳим аст. Ва калисо наметавонад шахси тамоман ношиносро даъват кунад.
2. Одаме бошад, ки Худовандро дўст дорад, ҳаёти ахлоқои хубро дошта бошад, ва ба Библия имон дораду онро мавъиза кунад.
3. Бо забони мардуми оддӣ гап зада тавонад.
4. Аз ақидаҳои динҳои асосии минтақа бохабар бошад.
5. Аз фарҳанги маҳаллӣ бохабар бошад.

Маҷлисро чӣ хел эълон мекунад?

Баъзе вақтҳо барои эълон ва ташкил кардани маҷлис кумитаи махсусро таъсис медиҳанд. Ин қисми хеле муҳими тайёри ба маҷлис мебошад. Кумита бояд муайян кунад, ки барои ташкили маҷлис чанд пул лозим аст. Албатта калисои маҳаллӣ барои ин кор пул медиҳад. Ташкилкунӣ ва эълони маҷлис аз имкониятҳои калисо вобастагӣ дорад. Агар одамон мехоҳанд дар маҷлис иштирок кунанд, онҳо бояд дар бораи ин донанд.

Тартиб додани нақшаи батафсил ва иҷрои онҳо кори калисои маҳаллӣ

1. Калисо мавъизакунанда ва касеро ки бо ў меояд бо хонаю ҷой таъмин мекунад. (Баъзе вақтҳо навозанда бо ў меояд). ўро дар хона ва меҳмонхона ҷой медиҳанд.
2. Онҳоро аз хўрок таъмин мекунад.
3. Калисо хароҷоти роҳи онҳоро мепардозад.

4. Илова ба хароҷотҳои нақлиёт, калисо бояд ба онҳо пул диҳад.

Маълум аст, ки навъи ташкилкунӣ, ва барои кӯмак ҳангоми маҷлис киро даъват кардан ба тавоноии молиявии калисо вобастагӣ дорад. Вале ҳар калисо барои гузарондани маҷлис солона пули кофӣ дорад. Маҷлиси бомуваффақият он ҳаст, ки пур аз дуо бошад ва пурра аз Рӯҳулқудс вобастагӣ дошта бошад. ҳар аъзоёни калисо, ки тавассути шаҳодат ва даъвати одамон ба маҷлиси шабона дар бомуваффақият гузоштани маҷлис мақоми калон дорад.

БОБИ 52

ЧӢ ХЕЛ КАЛИСО АЪЗОЁНРО БАРОИ ОМУӢЗИШИ БИБЛИЯ РӢХБАЛАНД МЕКУНАД.

Аз ҳама пеш сарвари калисо бояд намунаи хубе барномаи мунтазам, пурсамар ва пур аз шодии омузиши Библия нишон диҳад. ҳар касе, ки имон дорад, ки Библия Қаломи Худо аст ин омузиши барояш пурҳаяҷон хоҳад буд. Ин ҳаяҷон асаркунанда аст. Аъзоёни калисо бояд аз ин огоҳӣ дошта бошанд. Сарвари калисо бояд таслим бигирад, Ки Библияро ҳар сол хонад. Бисёр аъзоёни калисоро зарур аст, ки дар хондани Библия собитқадаму устувор бошанд.

Ҳарчанд аъзоёни калисо даъват шудаанд, ки ба барномаи омузиши Библияро оғоз кунанд, ба онҳо зарур аст, ки ҳамеша содиқ бимонанд. Барои инсон табиӣ аст, ки чизеро бо завқу ҳаяҷон сар мекунанд. Ва баъди чанде ин завқ гум мешавад. Бо омузиши Библия низ бисёр вақт чунин рӯй медиҳад. ҷавобгарӣ дар ҳар кори инсон муҳим аст. Амалҳои мо ҳама вақт таъсирнок ҳастанд, вақте ки шумо пеши касе ҷавобгӯ мебошед.

Баъзе калисоҳо вақти ҳисоботдиҳии омузиши Библия дорад. Ин мавридест, ки аъзоён дар назди гурӯҳ аз омузиши Библия ҳисобот медиҳанд. Андозаи калисо дар ба амал овардани ин ҳисобот дигаргунӣ меорад. Калисоҳои хурд метавонанд вақти ҳисоботдиҳии омузиши Библияро пеш аз соатҳои ибодат, ё субҳи Якшанбе ё шаби Якшанбе гузаронанд. Баъзе калисоҳо вақти махсуси дигарро интихоб мекунанд. Агар калисо калон бошад, лозим аст, ки онро ба гурӯҳҳои хурд ҷудо кунанд.

Ин вақти мавъиза, лексия, ва ё гуфтани фикрҳои худ нест, балки ин вақти бо ҳам дидани оятҳои бузурги Библия мебошад. Хондани боби сеюми ин китоб таҳти мавзӯи “Чӣ хел ман бояд Библияро омӯзам?” аз аҳамият холи нест. Системаи омӯзиши Библия, ки дар ин боб тасвир шудааст дар якҷоягӣ бо системаи ҷавобгарӣ истифода шудан хеле осон аст.

Вақти ҳисоботдиҳии омӯзиши Библия бештар аз системаи ҷавобгарӣ мебошад. Ин бештар аз санҷидани якдигар мебошад. Ин методи таълим додани ҳамдигар мебошад.

Баъзеҳо метавонанд бигӯянд, “Оё хондани Каломи Худо дилгир нест?” Ин аз он вобастагӣ дорад, ки ин шахс дар бораи Каломи Худо чӣ фикр дорад. Он чиро ки Каломи Худо мегӯяд аз ҳамаи он чизе, ки ягон мард ё зан дар бораи Каломи Худо мегӯяд, ҳаяҷонавар ва муҳимтар мебошад. Павлус мегӯяд, *То вақти омадани ба қироат, насихат ва таълим машғул шав.* 1Тимотиюс 4:13

Диққат диҳед, ки Павлус дар бораи се фаъолият – қироат, насихат ва таълим сухан мекунад.

Дар Аҳди қадим мо мехонем, ки чӣ хел Эбро Каломи Худоро ба мардум мехонд.

Ва Эброи коҳин Тавротро дар рӯзи якуми моҳи ҳафтум ба ҳузури ҷамоати иборат аз мардон ва занон ва ҳамаи онҳое, ки метавонистанд бишнаванд ва бифаҳманд, овард. *Ва дар майдони пеши дарвозаи Об аз субҳидам то нисфи рӯз дар ҳузури мардон, занон ва онҳое ки метавонистанд бифаҳманд, онро хонд, ва гӯиши тамоми қавм ба китоби Таврот буд. Ва Наҳемё, ки воли бошад, ва Эброи коҳини китобдон, ва левизодагоне ки ба қавм фаҳмонда медоданд, ба тамоми қавм гуфтанд: “Имрӯз барои Худованд Худои шумо рӯзи муқаддас аст; андӯҳгин нашавед ва гиря накунад”, чунки тамоми қавм ба шунидани суханони Таврот мегиристанд. Ва тамоми қавм рафтанд, то ки бихӯранд ва бинӯшанд ва ҳиссаҳо бифиристанд ва хурсандии азиме бикунанд, зеро суханонero, ки ба онҳо гуфта буданд, фаҳмиданд.* Наҳемё 8:2-3, 9, 12

Боз чунин омадааст, *Ва дар ҷойҳои худ истода, чоряки рӯз китоби Тавроти Худованд Худои худро хонданд, ва чоряки рӯз гуноҳхоро эътироф намуда, Худованд Худои худро парастии карданд.* Наҳемё 9:3

Дар калисои маҳаллӣ ҳар аъзо бояд ба омӯзиши Библия гирифта бошад. Бинобар ин, ҳар аъзо бояд дар вақти ҳисоботдиҳӣ иштирок кунад.

Барои ҳар аъзои калисо аз содиқ мондан ба Каломи Худо чизи дигаре муҳимтар нест. Рӯҳулқудс ҳангоми хондан ва омӯзиш муаллим ва роҳнамои имондор мешавад. Барои ҳамаи китобҳо, Библия Китоб аст. Онҳое, ки инро мехонанд дигар мешаванд. Барои сарвари калисо аз роҳнамоии “ҳалқи худ” ба ҷароғоҳҳои сералаф ва сӯи обҳои роҳатафзо (Забури 22) муҳимтар нест. Ин Суханест, ки имондорро ғизо медиҳад.